

คำนำ

บุคคลที่ยังอยู่ในวัฏสงสาร อยู่ในการเวียนตาย เวียนเกิดนั้น ถึงแม้ว่าเขานั้นจะไม่ยอมไปไหน เขาจะคิดว่า ในสิ่งที่เขานั้น ไม่ได้เจอกับทุกข์อะไร แต่แท้ที่จริงแล้ว คือ การจมอยู่กับความทุกข์ จมอยู่กับอุปสรรคและปัญหา จงประพุดติปฏิบัติ และทำตนให้เข้าถึงความแจ้งในการรู้ทางไป แห่งทางพ้นทุกข์เถิด เมื่อรู้แจ้งแล้ว จงเดินตามมาเถิด ด้วยความแน่วแน่ อดทน ด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ ความตั้งมั่น จงเดินตามมาเถิด ที่นี่คือ ที่ที่สงบ ที่นี่คือ ที่ที่พ้นทุกข์ ที่นี่คือ ที่ที่เย็นแล้ว เย็นทั้งจิต ทั้งกายใจ

จงนำตนให้พ้นวัฏสงสารนี้ ด้วยการตั้งมั่น ปฏิบัติ ทำความดี พิจารณาให้เกิดปัญญา ตามหนังสือไตรปิฎก กิ่งพุทธกาลเล่มนี้เถิด แล้วทุกสิ่งทุกอย่างนั้น จะนำพาดวงจิตท่านทั้งหลาย ให้พ้นทุกข์ พบกับความสุขชั่วนิรันดร์

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 220 ปัญญาธรรม	1
ตอนที่ 221 ปัญญาธรรม รู้เหตุแห่งทุกข์	6
ตอนที่ 222 ปัญญาธรรม รู้ในตัวตน	11
ตอนที่ 223 ปัญญาธรรม รู้ในการเกิดการดับ	16
ตอนที่ 224 ปัญญาธรรม รู้เหตุที่กระทบกายใจ	20
ตอนที่ 225 ปัญญาธรรม รู้ในความเป็นจริงของร่างกาย	25
ตอนที่ 226 ปัญญาธรรม รู้ในบ่วงแห่งใจสายใยครอบคร้ว	31
ตอนที่ 227 ปัญญาธรรม รู้คุณค่าของการออกบวช	36
ตอนที่ 228 ปัญญาธรรม รู้คุณค่าของการลงทุนไม่ให้อูญญเปล่า	40
ตอนที่ 229 ปัญญาธรรม รู้จุดมุ่งหมายของการบวช	44
ตอนที่ 230 ปัญญาธรรม อยู่กับปัญหาอย่างไม่มีปัญหา	48
ตอนที่ 231 ปัญญาธรรม ใครจะทำได้ทำชั่วช่างตัวเขา	52
ตอนที่ 232 ปัญญาธรรม ระลึกรู้เท่าทันในสิ่งที่ทำ	56
ตอนที่ 233 ปัญญาธรรม ไม่สุขไม่ทุกข์ในสิ่งที่เป็น	60
ตอนที่ 234 ปัญญาธรรม กายเคลื่อนแต่จิตไม่เคลื่อน	66
ตอนที่ 235 ปัญญาธรรม ไม่หลงในตน	71
ตอนที่ 236 ปัญญาธรรม รู้เท่าทันกิเลสตัณหา	77
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	81

ตอนที่ 237 **กายป่วยแต่จิตไม่ป่วย**

ในเช้าของวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์ ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรมในหมวดของผู้มีปัญญาธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึง ผู้มีปัญญาธรรม ที่มีร่างกายที่เจ็บป่วย ที่ร่างกายนั้นไม่แข็งแรง แต่เขาก็สามารถอยู่กับร่างกายนั้นได้ โดยไม่เป็นทุกข์ เขาคิดแบบไหน ทำยังไงหรือเจ้าคะ เขาถึงสามารถทำเช่นนั้นอย่างนั้นได้

เพราะเท่าที่หนูเผชิญผ่านพ้นมา หนูรู้สึกว่าการที่เราเจ็บป่วยในร่างกายนั้นนะ มันเป็นทุกข์แล้วก็ทรมานมากเลยเจ้าคะ เราก็อยู่กับมันแบบที่ต้องทรมานที่สุดเลย เราจะทำยังไงล่ะเจ้าคะ เราจึงจะเป็นผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง ที่สามารถอยู่เหนือความเจ็บป่วยของร่างกาย เพราะหนูเห็นหลวงปู่หลายท่าน ที่ก่อนท่านจะสิ้นท่านก็ทุกข์ทรมานในร่างกายมากเลยเจ้าคะ แต่ดูเหมือนดวงจิตของท่านก็ไม่ได้เป็นทุกข์อะไรเลย หนูก็เลยอยาก จะรู้เอาไว้ เพื่อนำไปปฏิบัติตาม ฝึกฝนคิดตามบ้างนะเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอย.. มันก็ไม่ได้ยากอะไรหรอกลูก เราก็แค่หมั่นฝึกฝนตน โดยการสั่งสมความดีความดีจากการรักษาศีล ความดีจากการฟังธรรม จากการทำสมาธิ หรือว่าฝึกฝนปัญญาก็ตาม หมั่นสร้างหมั่นทำความดี ใน 4 อย่างก้าวนี้ ฝึกฝนทำไปเรื่อยๆ ลูก

แม้วันนี้เรายังมีสภาวะธรรมที่ยังไม่สามารถเอาชนะร่างกายนี้ได้ ยังพลอยทุกข์กับความเจ็บปวดทรมานของมันอยู่ เราก็ต้องไม่ยอมแพ้มัน เราก็ต้องยังคงทำความดี อยู่ในศีล ในธรรม ในสมาธิ ในปัญญา อยู่เสมอ สั่งสมความดีไปเรื่อยๆ เติมไปเรื่อยๆ

ถ้าจะสมมุติ ก็สมมุติว่าถ้ามีโองไบหนึ่ง และลูกนั้นต้องทำยังไงก็ได้ให้มีน้ำเต็มโองไบนั้น แต่ว่าก็อกน้ำมันไหลไม่ดี คือครั้งจะทำให้มันเต็มเลยทีเดียว มันก็ทำไม่ได้ ก็เลยต้องใช้เวลาหน่อย ใช้ความพยายามหน่อย ใช้ความอดทนหน่อย ค่อยๆ หยดน้ำลงโองไบมัน

ไม่ไหลแรงขอเพียงแค่ว่ายังมีวิธีที่จะสั่งสม ทำให้น้ำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ก็ขอให้มันยังได้น้ำใส่โอ่งอยู่บ้าง ก็ยังดีไม่ละความเพียรพยายาม ไม่ละความอดทน และทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ น้ำเข้าโอ่งทุกวัน ต้องมีวันหนึ่งที่น้ำนั้นเต็มโอ่ง

พระยาธรรม.. ข้อสมมุตินี้ ก็เปรียบเทียบกับการทำความดี ผิดฝนอบรมจิตของตน ให้มีปัญหา ให้รู้แจ้ง ให้สว่างใสวขึ้นมาให้มีพลังมากพอ ที่จะอยู่เหนือกายนั้น

พระยาธรรมเอย.. คือว่าเราต้องเริ่มจากการสั่งสมความดี ทำไปเรื่อยๆ ทำจนมันเต็ม เมื่อความดีของเรามีมาก บารมีของศีลเต็มแล้ว บารมีของธรรมก็เต็มแล้ว บารมีของสมาธิ หรือปัญญาก็เต็มแล้ว ก็เหมือนโอ่งที่มีน้ำเต็ม

ความจริงก็คือความจริง ไม่มีใครปฏิเสธความจริงไปได้

เมื่อความดีของเรา เต็ม 4 อย่างก้าว ดวงจิตของเราย่อมสว่างใส และธรรมชาติของจิตที่พลังที่มีแสงสว่าง ที่บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วนั้น ย่อมเอาชนะเชื้อแห่งกิเลสร่างกาย จิตใจที่มันเป็นสุขเป็นทุกข์นั้น ย่อมอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น โดยธรรมชาติอยู่แล้ว

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** การที่ลูกนั้นจะสามารถมีความคิด หรือว่าคิตรูปแบบไหน พิจารณาอย่างไรเพื่อที่จะอยู่กับร่างกายที่ป่วยๆ แบบไม่ทุกข์อะไรกับมัน

ถึงแม้ว่าการเจ็บป่วยนั้น มันจะทรมาณเพียงใดก็ตาม จิตของลูกก็ยังไม่เศร้าหมองไม่ทุกข์ ไม่สุขกับมันได้ การที่ลูกจะทำได้เช่นนี้ ลูกก็ต้องทำความดีใน 4 อย่างก้าว ทำจนเต็ม

เมื่อจิตนั้น เต็มด้วยพลังแห่ง ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ย่อมแน่นอนละ.. **พระยาธรรม..** ลูกก็ต้องเป็นผู้รู้แจ้ง แจ่มแล้วว่า การเจ็บการป่วยนั้น คือ การสลายวิบากกรรม ที่ตนได้ก่อได้ทำมา การเจ็บการป่วยนั้น คือการที่ค่อยๆสลายก้อนเนื้อก้อนนี้ ที่มันเป็นกิเลสตัณหาครอบงำดวงจิต ของเรา มันกำลังจะสลายไปเสื่อมไป เปื่อยไปเน่าไป ตายไปจากเราแล้ว เราอย่าคิดว่า ประโยชน์อันสูงสุดจะเกิดแก่เรา เมื่ออวัยวะนี้มันตายลงเมื่อไหร่เราจะสบายเมื่อนั้น

การเจ็บการป่วยมันเป็นเรื่องธรรมชาติ ธรรมดาของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เมื่อมีเกิดก็ต้องมีแก่ มีเจ็บ มีตายเป็นธรรมดา

และเราเองก็ตายอย่างนี้มาแล้วไม่รู้กี่แสน กี่ล้านภพชาติ บางชาติตาย เพราะเจ็บป่วย บางชาติตาย เพราะถูกฆ่า บางชาติตาย เพราะเกิดอุบัติเหตุ เป็นอย่างนี้อยู่ๆไป

และจะเกิดเป็นใครก็ตาม จะเกิดเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด หรือต่ำสุด จะเกิดเป็นคน หรือว่าเป็นสัตว์ ก็ไม่พ้นอาการอย่างที่เห็น ที่เกิดกับเราอยู่นี้

ฉะนั้น จงมองเห็น เห็นว่าโลกเขาก็เป็นของเขาย่างนี้ ร่างกายพวกนี้เขาก็เกิดมา เพื่อจะเป็นอย่างนี้ และเพื่อที่จะตายไป แล้วเราจะไปยึดเอามาเป็นของ เรา ให้ยังอยู่กับ เขา ชาติหน้าก็ต้องกลับมาอยู่กับเขาแบบนี้ แล้วก็ตายใหม่ แล้วก็มาใหม่ เป็นอยู่อย่างนี้เพื่ออะไร

มองเห็นความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายได้ โดยธรรมชาติ ธรรมชาติของจิตที่เต็ม ด้วยบารมีของ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา แล้วไงเล่า

พระยาธรรมเอย.. จิตที่สว่างแล้ว จิตที่เต็มด้วยความดีแล้วเขาย่อมรู้แจ้งในทุกอย่างได้เอง โดยที่ไม่ต้องพิจารณาอะไรเลยก็ได้ โดยที่ต้องไปคิดแบบไหน ยังไง ให้ไม่ทุกข์เลย

ปัญญาแห่งธรรม แสงสว่างจากดวงจิต พลังของจิตจะพาให้เราเห็นทุกอย่างได้ตาม ธรรมชาติของมันเองไม่ต้องนึก ไม่ต้องคิด มันก็เกิดขึ้น ฉายภาพในปัญญาของเราอย่าง ชัดเจน แล้วเราจะยังสุข ยังทุกข์กับมัน เพื่ออะไร เพราะอะไรเล่า

เมื่อเราถึงจุดตรงนี้แล้ว หลวงปู่ หลวงพ่อที่ลูกเคยเห็น และหยิบยกตัวอย่างมา ที่ท่านทำได้โดยไม่ทุกข์ไม่สุขกับร่างกาย กายนี้มันจะเจ็บจะป่วย จะทรมาณ หรือจะตายไป ก็ไม่ได้สนใจสุขทุกข์กับมัน ก็เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้สั่งสม ได้ทำความดีจนเต็ม เช่นนี้ละ

ท่านจึงเป็นผู้รู้แจ้ง ท่านจึงเป็นดวงจิตที่เข้าใจดีในการเจ็บการป่วย ในกองทุกข์คือ ร่างกายนี้ ในความเป็นธรรมชาติของร่างกาย ในความไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา ท่านเลยไม่สุข ไม่ทุกข์กับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไงลูก

ก็ถ้าเกิดว่า ลูกนั้นปรารถนาที่จะเป็น ผู้ที่อยู่เหนือความเจ็บปวด แม้วันนี้อาจจะ อยู่เหนือมันทั้งหมดไม่ได้ก็ตาม ลูกก็จงหมั่นฝึกฝนทำความดีต่อไปเรื่อยๆ เจ็บก็ช่าง ต้อง ทำความดีเข้าไว้ ทรมาณก็ช่าง ต้องทำความเพียรเข้าไว้

ฝึกฝนอบรมตนให้อุดทน ขยัน เพื่อที่จะสั่งสมความดี ศีล ให้รักษาเข้าไว้ ธรรม ให้ มีเข้าไว้ สมาธิ ให้ทำเข้าไว้ ปัญญา ให้มีเข้าไว้

แม้จะต้องลำบากเพียงใด ก็ต้องให้มี 4 อย่างก้าวนี้ ฝึกฝนเข้าไว้ สั่งสมเข้าไว้ลูก แล้วความดีทั้งหลาย ที่ลูกค่อยสั่งสม ค่อยทำนี้ มันก็จะค่อยๆ เต็มลงไป เต็มลงไปในโอ่ง แห่งความดีของลูกจนเต็มในสักวันหนึ่ง เมื่อความดีของลูกเต็มแล้ว จิตลูกย่อมอยู่เหนือกาย เหนือใจ เหนือสรรพสิ่งทั้งหลายเมื่อนั้นละ..พระยาธรรม..ลูกก็จะอยู่กับความเจ็บป่วย

แบบไม่ทุกข์ได้

พระยาธรรม : เข้าใจแล้วเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม เรื่องนี้ให้หนูได้รู้แจ้งว่าให้เราทำความดีต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจิตเราจะมีพลังรู้แจ้ง เราก็จะชนะมัน ได้เอง หนูจะพยายามทำความดีต่อไปเรื่อยๆ เจ้าคะ เพื่อวันหนึ่งดวงจิตจะได้เต็มด้วยบารมีความดี จะได้เป็นผู้รู้แจ้ง และไม่ต้องทุกข์กับร่างกายนี้อีกต่อไป

ที่ยังทุกข์อยู่ เพราะปัญญาเรายังไม่รู้แจ้ง กำลังของจิตยังมีไม่มากพอ เราก็เลยยังมีการยึดในร่างกายนี้ ว่ายังเป็นเราเป็นของเรา ยังเห็นมันดีอยู่ เราก็เลยถอดถอนมันออกจากเราโดยสิ้นเชิงไม่ได้ทั้งหมด เราก็เลยมีสุข มีทุกข์กับมันบ้าง เมื่อมันเจ็บมันป่วย

หนูเข้าใจแล้วเจ้าคะ เราไม่ต้องไปสนใจตรงนั้น เราสนใจตรงที่ว่า เราต้องทำความดี ด้วยศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา จนกว่าความดีจะเต็ม

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาอุกณะเจ้าคะ วันนี้ลูกกราบขอลาก่อน เอาไว้วันหน้า โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ นะเจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 238 **เห็นความเหมือนในความแตกต่าง**

ในเช้าของวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมตัวอย่างแบบอย่างของผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนะเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรม แบบอย่างของผู้มีปัญญาแล้ว ให้ลูกได้ฟัง เพื่อที่จะนำไปประพฤติปฏิบัติตาม นำไปเผยแผ่ ลูกจะได้รู้เพิ่มขึ้นมาอีก ตามแบบต่างๆที่เป็นตัวอย่างที่พระพุทธองค์ทรงเมตตาหยิบยกมาให้ฟัง ในหมวดของผู้มีปัญญาธรรม นะเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางแสดงธรรมให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

พระยาธรรมเอย.. ธรรมะ พระธรรมคำสอน ขององค์พระพุทธเจ้า มีมาก มากมาย จนหาที่สิ้นสุดมิได้ว่ามากเพียงใด และในความมีมากนั้น ในความเป็นจริงแล้ว มันก็มีน้อย มีน้อยเพราะว่ามันก็เหมือนกัน ธรรมะมากมาย เป็นหมื่นเป็นแสนตอนก็เท่ากับธรรมะไม่กี่ตอน ธรรมะไม่มีกี่ตอนก็เท่ากับธรรมะเป็นหมื่นเป็นแสนตอน

พระยาธรรมเอย.. โลกใบนี้ จักรวาลวิภังคสังสารนี้ มันมีความคล้ายกัน เหมือนกัน และมีความไม่เหมือนกัน ซ่อนอยู่ในนั้น บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขานั้นย่อมสามารถแบ่งแยกได้ว่า นั่นคือ ธรรมที่เหมือนกัน มองเห็นในมุมที่เหมือนกัน และก็ย่อมสามารถมองเห็นในมุมที่ไม่เหมือนกัน เช่นนี้

พระยาธรรมเอย.. จงตั้งใจ ทำความเข้าใจให้ดีเถิดลูก การที่บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้นเขามองทั้งโลก ทั้งจักรวาลวิภังคสังสารนี้เหมือนกัน เพราะเขานั้นมีปัญญารู้แจ้งว่าสรรพสิ่งทั้งหลายที่เวียนวนอยู่ในวิภังคสังสารนี้ ยังคงต้องมี เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เหมือนกัน

ถึงแม้จะเป็นเทวดาผู้ที่สูงศักดิ์ ละเอียดประณีตกว่ามนุษย์ ทำยที่สุดความเป็นเทวดาละเอียดประณีตนั้น ก็ต้องหายไปดับไป กลับมาเกิด มาวนอยู่ดี

เขาจะมองเห็นว่า ต่อให้เป็นจิตวิญญาณผู้ที่ตกอยู่ในภูมิที่ต่ำ เช่น สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัมภเวสี ดวงจิตต่างๆ ผู้ที่รอคอยการมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาจะอยู่ในที่ที่หยาบ หรือ ที่ที่ละเอียดประณีต ก็ตาม เขาย่อมรู้ดีว่าเหมือนกัน

เหมือนกันเพราะว่า เต็มมันก็วนมา เกิดแล้วแก่ แล้วเจ็บ แล้วตาย เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเหมือนกันทั้งนั้นละ เขาจึงมองไม่เห็นความแตกต่างเลย ระหว่าง ตัวของเรา ตัวของ บุคคลผู้อื่น คนรวย หรือว่าคนจน เด็ก หรือว่าผู้ใหญ่ คนโง่ หรือว่าคนฉลาด เป็นสัตว์ หรือ ว่าเป็นคน

เขาจึงมองเห็นความเป็นธรรมชาติของดวงจิตทั้งหลาย ผู้ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ เหมือนกัน เขาเลยมองไม่เห็นความแตกต่าง เพราะว่าในความเป็นจริงมันก็ไม่มีอะไรแตกต่าง

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้วนั้น เขาย่อมมองเห็นความเหมือนกันในวัฏสงสารเช่นนี้ และเขาย่อมเข้าใจในธรรมะไม่ก็ตอน

ธรรมะ คือธรรมชาติ ที่ถูกแนะนำชี้ทางบอกทาง ให้มองเห็นความเป็นธรรมชาตินั้นแค่นี้ก็ตอน เขาก็สามารถรู้และเข้าใจ เข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนแล้วอย่างนี้ว่า

สรรพสิ่งทั้งหลาย ไม่ว่าจะป็นรูปธรรมนามธรรม ตราบใดก็ตามที่ยังไม่พ้น วัฏสงสาร มันก็อยู่ใต้กฎของการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป อยู่ใต้ กฎของความไม่เที่ยงแท้

จะเป็นใครจะใหญ่โตยิ่งใหญ่ หรือว่าจะต้อยต่ำอย่างไร เขาก็ยังคงอยู่ใต้กฎแห่งกรรม อยู่ดี มีกฎ 2 ข้อนี้ ที่คุมจิตทั้งหลายเอาไว้ให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรมตามความไม่เที่ยงแท้

ฉะนั้น.. ทุกคน ทุกดวงจิต ที่อยู่ในนี้ ที่นี่ จึงเหมือนกัน และทุกคนที่เกิดขึ้นมา ทุกดวงจิตที่มีอยู่ในภพในภูมิต่างๆ เหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นมาจากผลของกรรมที่ตน ได้ทำ ไม่ว่าจะเกิดในที่ดี หรือที่ไม่ดี เขาย่อมรู้และเข้าใจชัดเจนเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. จนเขานั้นเห็นทุกอย่างเหมือนกัน เห็นทุกอย่างไม่แตกต่างกัน จนเขานั้นเข้าใจในสรรพสิ่งทั้งหลาย ธรรมะที่แท้จริงในไม่ก็ตอน จึงสามารถทำให้เขาเข้าใจได้ ทั้งหมด ธรรมะมากมาย ก็เลยมีนิดหน่อย ธรรมะนิดหน่อย ก็เลยสามารถดูเหมือนมีธรรมะมากมายได้

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาจะเห็นแจ้งตามความเป็นจริง อีกว่าและในความเหมือนกัน ก็มีความไม่เหมือนกันซ่อนอยู่

ดวงจิตทั้งหลาย ต่างต้องเวียนว่ายตายเกิด เหมือนกัน ต่างต้องเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับ
ไป เหมือนกันต่างต้องเป็นไปตามกรรมของตน เหมือนกัน

แต่ว่า.. บางคนมีเชื้อ รัก โลภ หลง มากกว่าบางคน

บางคนสร้างเวรสร้างกรรม สร้างความชั่ว มากกว่าบางคน

บางคนโกรธมาก แต่ไม่ค่อยโลภมาก

บางคนรักมาก แต่ไม่ค่อยจะโกรธมาก

แล้วแต่ว่าใครจะมีเชื้อ.. ความหลงมากกว่า ความรักมากกว่า ความโลภมากกว่า
หรือว่าความโกรธมากกว่า ใครทำความดี ได้มาก ได้น้อย

ใครนั้นเมื่อต้องการจะไปสู่พระนิพพานแล้ว ตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติแล้ว มีโอกาส
ได้มากกว่า น้อยกว่ากัน เข้าใจการที่จะไปสู่พระนิพพานว่า..

การประพฤติปฏิบัติเข้าถึงนิพพาน ก็ไม่เหมือนกัน

ในความเหมือน ก็มีความไม่เหมือน

ในความไม่เหมือน ก็มีความเหมือน

บางคนผูกกรรมของตนมากกับผู้คนมากมาย ก่อนจะไปได้นั้นต้องช่วยเหลือ
ปลดหนี้กรรมจากคนเหล่านั้นก่อน

บางคนไม่ได้สร้างหนี้กรรมมาในรูปแบบของการพัวพันกับผู้คนมากมาย เมื่อเขา
จะไปสู่พระนิพพาน เขาจึงประพฤติปฏิบัติต่อบกิลเลสที่ตัวของเขาแล้วก็ไปได้เลย แต่คือองค์
พระอรหันต์เหมือนกัน หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน แต่มันมีความอ่อนที่
ไม่เหมือนกัน

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาจะเห็นสิ่งที่เหมือนกัน คลุมเป็น
วงกว้าง เข้าใจว่าทุกอย่างเหมือนกัน ในอีกมุมหนึ่ง และเขาก็จะมองเห็นความละเอียดอ่อนขอ
งเหตุต่างๆ ที่ส่งผลมา ให้มีเรื่องนั้นเรื่องนี้ สิ่งนั้นสิ่งนี้ คนในแบบนั้นแบบนี้ และแก้ไขไป
ตามเหตุเหล่านั้น เพื่อดับตนเข้าสู่นิพพาน

เข้านิพพานเหมือนกัน.. แต่สร้างกรรมต่างกัน ต้องสลายกรรมของตนให้หมด
แต่ก็อยู่ในวัฏสงสารเหมือนกัน ถูกเชื้อกิเลสตัณหาครอบงำ พาให้สร้างกรรมเหมือนกัน
กรรมทั้งดีและไม่ดีเขาจึงมองเห็นความเหมือน ความไม่เหมือน เขาจึงเข้าใจอย่างละเอียด
อ่อนเช่นนี้

ถ้าจะสามารถเข้าใจโลก เข้าใจจักรวาล เข้าใจทุกสรรพสิ่ง เห็นทุกสิ่งเหมือนกันใน
ธรรมชาติ หรือ การชี้ทางบอกทาง การแสดงธรรมเพียงแค่ 10 ตอน ของธรรมะ เขาก็ทำได้
เข้าใจกระจ่างแจ้ง ทะลุโลก ทะลุจักรวาลได้

ถ้าจะขยายความละเอียดอ่อนของแต่ละเรื่อง แต่ละสิ่งแต่ละอย่าง แต่ละดวงจิต
แต่ละรูปแบบ ของเชื้อกิเลส เขาก็สามารถที่จะขยายธรรมนั้นกว้างออกไป เป็นหมื่นเป็น
แสนตอน เขาสามารถเข้าใจทะลุแจ่มแจ้งในเรื่องละเอียดต่างๆ ทั้งหลายด้วย จะย่อโลก
ก็ได้ จะทำให้โลกนั้นขยายเป็นวงกว้างขึ้นมา และก็ยังเข้าใจอยู่ดีก็ได้

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาก็จะมีปัญญาธรรมเช่นนี้ละลูก มองเห็นความเหมือน
นั้นเสมอเหมือนกันในทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเรา เป็นเขา เป็นอะไรก็ตาม ที่ดี ไม่ดี ก็เหมือนกัน
และก็เข้าใจความละเอียดอ่อนในความเป็นเราในความเป็นเขาในสิ่งที่ดี ไม่ดีนั้น เพื่อปลด
ลือค้ำใจความมีนั้น เพื่อดับการเกิด เขาก็เข้าใจได้อย่างนี้ละ พระยาธรรมเอย.. ที่เรียกว่า
เป็นผู้มีปัญญา

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกเข้าใจแล้วว่าบุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาย่อมรู้แจ้ง
และย่อโลกย่อสิ่งที่มี ที่เป็น ให้เล็กลง แคบลง น้อยลง เขาก็สามารถเห็นแจ้งและพันทุกข
ได้

เขาจะต้องเอารายละเอียดต่างๆ ของทุกสิ่ง หยิบยกขึ้นมา เพื่อที่จะดับสิ่งนั้นๆ
ไปที่ละคน ทีละอย่าง เขาก็ทำได้ ผู้มีปัญญาธรรมเขาย่อมรู้และเข้าใจเช่นนี้ เข้าใจแล้วเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง ทำความ
เข้าใจเจ้าคะ วันนี้ ลูกจะขอกราบลาพระพุทธองค์ก่อนนะเจ้าคะ แล้วไว้ลูกจะมาเฝ้าฟัง
ธรรมใหม่เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 239 **รู้ว่าจิตติดเชื่อหรือหายดีแล้ว**

ในเช้าของวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าข้า...วันนี้ ลูกจะขอเข้าเฝ้าฟังธรรม ตัวอย่างของดวงจิตที่มีปัญญาธรรมรู้แจ้ง นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตา แสดงธรรมให้ลูกฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. จงตั้งใจฟังให้ดีนะลูก

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญารู้แจ้งในธรรมแล้วนั้น ก็คือ คนที่รู้ที่เข้าใจในธรรมชาติ เหตุที่เกิด เหตุที่ดับ ดวงจิตเหล่านั้นย่อมรู้เท่าทันสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเกิดที่มันดับ อยู่ในตัวของเรา อยู่ในตัวของบุคคลผู้อื่น

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม รู้แจ้งในธรรมแล้วนั้น เขาจึงเป็นผู้รู้เท่าทันว่า บัดนี้จิตของตน กำลังป่วยอยู่หรือเปล่า หรือว่าไม่ป่วยแล้ว โดยการรู้เท่าทันเชื่อแห่งความหลง เชื่อแห่งความรัก เชื่อแห่งความโลภ และความโกรธ เขาจะดูจิตของตน และเฝ้าดูเชื่อเหล่านี้ เช่นเดียวกับบุคคลผู้เจ็บป่วย เป็นไข้ไม่สบาย

เขาย่อมรู้ตัวดีว่า ตัวของเขา กำลังเจ็บ กำลังปวดกำลังป่วย อยู่ตรงไหนของร่างกาย ปวดหัว ปวดมาก ปวดน้อย ปวดท้อง ปวดมาก ปวดน้อย ปวดตรงไหนของท้อง ปวดเท้า เขาย่อมรู้ดีว่าปวดตรงไหนของเท้า ปวดมาก ปวดน้อย บุคคลผู้ไม่สบาย ผู้เจ็บป่วย เขารู้ในร่างกายเขานั่นใด

บุคคลผู้มีปัญญาธรรม รู้แจ้งดีแล้ว ก็ย่อมรู้ดีเช่นเดียวกันว่า จิตของตนกำลังป่วยอยู่ หรือว่าไม่ป่วยแล้ว ป่วยเพราะความหลง ป่วยเพราะความโลภ ความโกรธ ความรัก อย่างนั้นหรือเปล่า เขาย่อมเห็นเชื่อ ที่เข้ามาทำให้ตนเป็นทุกข์ได้อย่างชัดเจน

พระยาธรรมเอย.. เมื่อเรารู้แล้วว่าเชื่อความหลง กำลังเข้ามาครอบงำดวงจิตของเรา เราก็ย่อมรู้ดีว่านั่นคือสิ่งผิดปกติ ที่กำลังจะทำให้จิตของเรามัวหมอง เศร้าหมองไป เขา

ยอมรีบขจัดเอาสิ่งนั้นออกจากตนไป

เมื่อเขาเห็นเชื้อแห่งความรัก กำลังพุ่งเข้ามาเพื่อที่จะกัดกินดวงจิตของเขานั้นให้ เป็นทุกข์ให้ตกเป็นทาสของเชื้อแห่งความรัก ทำให้เชื้อแห่งความรักนั้นครอบงำจิตของตน ทำให้ดวงจิตนั้นเจ็บป่วย เขายอมรู้เท่าทัน และขจัดมันออกไปเสีย ด้วยปัญญาของเขา เขายอมมีปัญญารู้เท่าทันว่า ดวงจิตทั้งหลายล้วนแล้วแต่เป็นผู้ป่วยจิต

หลง รัก โลก โกรธ สิ่งเหล่านี้ทำให้ดวงจิตทั้งหลายต่างก็เป็นทุกข์ เราร้อน กังวล ใจ ตื่นรนชวนขวาย ร้องห่มร้องไห้ เชื้อเหล่านี้เป็นสิ่งที่กัดกินดวงจิตทั้งหลายให้ติดเชื้อโรค แล้วตนก็ไม่รู้ ด้วยเข้าไป ว่าตนกำลังป่วยอยู่

โลกทั้งโลก จักรวาลทั้งจักรวาล วัฏสงสารนี้ ดวงจิตทั้งหลาย จึงไม่มีใครที่ไม่เป็น ทุกข์เลย ไม่ว่าจะเป็นคนแก่ คนหนุ่ม คนรวยหรือคนจน ชนชั้นวรรณะสูง หรือต่ำ จะเป็น สัตว์ เป็นจิตวิญญาณ จะเป็นเทพเป็นเทวดา จะมีสภาวะแบบไหนก็ตาม ทุกดวงจิตก็เลย เป็นทุกข์อยู่มีเชื้อโรครวม ก็ทุกข์มาก มีเชื้อโรคน้อย ก็ทุกข์น้อย

แต่เชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภและความโกรธนั้น ก็ยังคงครอบงำ ทำให้ ทุกดวงจิตเจ็บป่วย เลยทุกข์อยู่อย่างนั้นไม่จบไม่สิ้น จะพยายามวิ่งหนีจากมันมากเพียงใด ก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะว่าตนยังมีเชื้ออยู่ในดวงจิตของตน จะไปเกิดอยู่ที่ไหนๆ ก็ยัง หนีไม่พ้นเลย

อย่าว่าแต่อยู่บนโลกมนุษย์ แล้วจะหนีจากที่นี่ไปอยู่ที่โน่น ที่โน่นไปอยู่ที่นั่นเลย แม้ความตายก็ยังทำให้เชื้อแห่งความทุกข์นั้นดับลงไม่ได้

บุคคลผู้มีปัญญา ยอมรู้เท่าทันรู้แจ้งเช่นนี้ ลูกเอ๋ย..เมื่อเขารู้และเข้าใจในตนว่าตน กำลังติดเชื้ออะไรอยู่ เชื้อตัวไหนที่กำลังทำงานในจิตของตน ครอบงำตนทำให้ตนเป็นทุกข์ แล้วขจัดออกเสีย

เขารู้ในบุคคลผู้อื่นว่า คนทั้งหลายในจักรวาลนี้ ล้วนแล้วแต่ติดเชื้อ เชื้อแห่ง ความ หลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

จิตทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เจ็บป่วย ถ้าไม่ป่วยก็ลองถามดู มีใครที่มีความสุข อย่างแท้จริงบ้างไหมสักคนหนึ่ง ก็มีแต่สุขอันจอมปลอมที่มันฉาบทาด้วยสิ่งสวยงาม เคลือบ ด้วยสิ่งสวยงาม แต่แอบแฝงด้วยพิษร้ายอยู่เบื้องล่าง เบื้องหลังเท่านั้นล่ะ

เมื่อสิ่งฉาบทานั้นหายไปจางไป พิษมันก็จะออกมา ทำร้าย ทำลายดวงจิตทั้งหลาย ให้เป็นทุกข์ ความจริงแล้วดวงจิตทั้งหลาย ไม่มีดวงจิตไหนเลย ที่มีความสุขอย่างแท้จริง

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว ย่อมเข้าใจเห็นชัดในเชื้อเหล่านี้ตามความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงนั้น สิ่งทั้งหลายที่ก่อที่เกิดที่มีอยู่ เพราะมีเชื้อเหล่านี้ละนำพาให้เกิด นำพา ให้แก่ ให้เจ็บและให้ตายรวมถึง สิ่งที่มีนัยสมมุติว่าเป็นเราเหล่านี้ มันก็มาจากเชื้อเหล่านี้ทั้ง นั้นเลย

เกิดมาแล้ว ก็เลยต้องมีความโลภ ดิ้นรนขวนขวาย ก็เลยต้องมีความรัก มีความ หลงในตน ยึดตัวยึดตนของตน มีความโกรธกันทุกคนทุกดวงจิตเลย

แท้ที่จริงนั้น วัฏสงสารนี้ มันน่ากลัวน่าขยะแขยงยิ่งนักเลย มีแต่เชื้อโรคเต็มไปหมด เชื้อแห่งความหลงครอบงำ ก็พากันทำในสิ่งที่ไม่ดีมากมาย เชื้อแห่งความรักครอบงำ พากันแผดเผา เจ็บปวด ทุกข์ทรมานในทุกดวงจิตที่มีความรัก ความโลภ หรือความโกรธ ก็พอกัน

มองกลับไปในวัฏสงสาร เลยเห็นแต่คนเจ็บคนป่วย ที่วิ่งวนตามเชื้อโรคที่ตนติด แล้วก็สับสนวุ่นวายกันอยู่อย่างนั้น ช่างน่าเบื่อหน่าย

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่เขาผู้นั้นมีปัญญารู้แจ้งดีแล้ว เขาย่อมรู้เช่นนี้ละลูก และเขาย่อมถอดถอนความหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ ไม่ให้เข้าใกล้ครอบงำเขาได้

เขาย่อมรู้ดีว่า การกระทำใดที่จะเพิ่มเชื้อเหล่านี้ การกระทำใดที่จะลดเชื้อเหล่านี้ เขาย่อมเป็นผู้ออกจากทุกข์ได้

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้รู้ตนว่าตนเจ็บป่วย ย่อมหาทางรักษา บุคคลผู้เห็นทุกข์ในความ เจ็บป่วย ย่อมปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะหาย เมื่อเจอทางรักษาแล้ว ย่อมมุ่งมั่นตั้งใจใน การรักษาจนกว่าตนจะหาย

ผู้มีปัญญา จึงเป็นผู้รู้ตัวรู้ตนว่าตนนั้นเจ็บป่วยด้วยเชื้อโรคอะไร เมื่อเจอหนทาง แล้วย่อมมุ่งมั่นตั้งใจทำความเพียร เพื่อจะชำระล้างรักษาจิตแห่งตน ให้พ้นจากทุกข์ภัย ให้ พ้นจากเชื้อแห่งกิเลสตัณหาและย่อมมีความพยายามจนกว่าตนนั้น จะพ้นทุกข์อย่างแท้จริง จะหายเจ็บหายป่วยอย่างแท้จริง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาดีแล้วนั้น เขาจะรู้แจ้งในโลกในจักรวาล รู้แจ้ง ในวัฏสงสารเช่นนี้ละ เขาจะเห็นความน่าเกลียดน่ากลัวแห่งเชื้อโรคที่เกาะกินดวงจิตทั้ง หลาย เขาจะเห็นความเจ็บ ความป่วย ความทุกข์ ความทรมาน ในโลกในวัฏสงสาร เขาจะ ไม่มีทางเลย ที่จะปล่อยตนให้วิ่งกลับไปจมอยู่กับเชื้อโรคเหล่านั้น เขาย่อมปลีกตัวออกจาก โรค แล้วพยายามหาหนทางชำระล้างเชื้อโรคที่มันติดอยู่ในดวงจิตของตนออกเสีย เมื่อเขา

นั้นชำระล้างเชื้อโรคในตัวของคุณออกจนหมด เขาจึงหาย

บุคคลผู้ปลื้มใจออกจากโรค ก็คือนักบวช ینگู ได้ละ ได้ตัด ได้วางได้ออกจากโรคมาแล้ว เป็นผู้ที่ปลื้มใจออกจากโรคแล้ว

จงเป็นผู้หาหนทาง รู้ว่าตนเจ็บตนป่วยด้วยโรคอะไร เชื้ออะไรเกาะกินอยู่ แล้วหาวิธีชำระล้างเชื้อโรคนั้น

ตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า ด้วยศีล ธรรม ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

ยาเหล่านี้จะช่วยชำระล้างเชื้อแห่ง ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ใช้ความเพียรพยายาม ทำให้มันจริงให้มันจัง เอาให้ชนะเชื้อเหล่านั้น

ลูกจึงจะเป็นผู้ปลื้มใจออกจากโรค รักษาโรคที่เป็นอยู่จนหาย แล้วสามารถหายป่วยอย่างแท้จริง ไม่สุข ไม่ทุกข์ในวัฏสงสารนี้อีกต่อไป

ลูกจะไม่ต้องเกิดแก่เจ็บตายอีก ไม่ต้องทุกข์อีก จะเป็นดวงจิตผู้แข็งแรง ผู้เป็นอิสระ เป็นดวงจิตที่สว่างไสว พ้นจากทุกข์ทั้งปวง

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาย่อมรู้ตัวรู้ตน เช่นนี้ละลูก รู้แจ้ง เห็นชัด เข้าใจในตัวของคุณ ตัวของบุคคลผู้อื่น ในโรค และในความหลุดพ้นจากโรค รู้หนทางแห่งการดับโรค เชื่อร้ายที่ก่อให้เกิดตนนั้นต้องเกิดอยู่รำไป และเขาก็ย่อมพยายามดับจนได้จนสำเร็จบรรลุปะเป็นพระอรหันต์ในที่สุด ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกก็พอจะเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ว่าผู้มีปัญญานั้นจะรู้จักเชื่อ รู้ว่าการติดเชื่อ คือการเจ็บป่วย ป่วยเพราะว่ามันทุกข์อยู่

แล้วเขาจะยึดหลัก ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เพื่อรักษาเชื้อเหล่านั้นให้หายออกจากจิตของเขาไป เขาย่อมพบกับความหลุดพ้นในที่สุด เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 240 **รู้จักพระพุทธเจ้าองค์จริงองค์ปลอม**

ในเช้าของวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..บุคคลผู้ที่จะพบกับองค์พระพุทธเจ้าองค์จริงพบได้อย่างแท้จริง เดินทางตามรอยของพระองค์อย่างถูกต้องไม่หลงทาง บุคคลที่เป็นเช่นไรหรือเจ้าคะที่จะสามารถเดินถูกทางนะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่จะพบกับองค์พระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง บุคคลผู้นั้นต้องประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนสิ่งขององค์พระเจ้าพุทธเจ้า ลูก เขาต้องรู้ทำความเข้าใจเสียก่อนว่าการที่องค์พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลกนี้ เพื่อที่จะหาทางหลุดพ้นให้กับตนและดวงจิตทั้งหลาย ผู้ปรารถนาพ้นทุกข์ตาม

องค์พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการดับการเกิดแห่งตน ตรัสรู้เพื่อที่จะหลุดพ้น ไม่มีตัวมีตน ไม่กลับมาเกิดอีก และองค์พระพุทธเจ้าก็ได้วางหนทางเอาไว้ให้เราแล้ว คือ ศิล

การรักษาศีล ก็จะทำให้เรานั้นเข้าไปอยู่ในกรอบของการไม่สร้างกรรม ไม่สร้างสิ่งที่ไม่ดีเพิ่ม ช่วยให้เราห่างไกลจากกิเลสตัณหา

เมื่อเรานั้นอยู่ในกรอบของศีลแล้ว ย่อมฟังธรรมเข้าใจ สมาธิก็ย่อมมี ปัญญาย่อมเกิดขึ้น เป็นธรรมชาติของมันอยู่แล้ว

เมื่อบุคคลผู้คิดที่จะพบกับองค์พระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง ได้ทำความเข้าใจเช่นนี้แล้ว ก็ยังคงต้องทำความเข้าใจต่อไปอีกว่า รักษาศีลก็เพื่อขจัดกิเลสตัณหาแห่งตน คือเชื้อแห่งความหลง ไม่หลงยึดในสิ่งที่ตนทำ ปราศจากความหลง ถ้าเกิดว่าเราทำความดี ทำความชั่ว ทำกรรมสิ่งใดก็ตาม ยังอยู่บนพื้นฐานของอำนาจแห่งความหลงอยู่ ย่อมไม่ถูกทาง

การที่เรารักษาศีลนี้ ไม่ได้รักษาเพื่อให้คนอื่นชื่นชม

ไม่ได้รักษาเพื่อให้ตนรู้สึกว่าคุณดีกว่าผู้อื่น

แต่รักษาเพื่อชำระล้างกิเลสตัณหาในตัวของเรา

เพื่อไม่ก่อกรรมเพิ่มอีก

เพื่อหนทางแห่งการพ้นทุกข์ต่างหาก ต้องคิดแบบนี้ อยู่บนพื้นฐานของการละกิเลส ทำเพื่อปราศจากกิเลส คือเชื้อแห่งความหลง

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเข้าใจเช่นนี้แล้ว ก็จงทำความเข้าใจอีกว่า การทำสมาธิ การฟังธรรม หรือการที่เราเริ่มมีปัญญาในธรรมก็ตาม ห้ามอยู่บนพื้นฐานของความหลง ต้องทำไปเพื่อดับกิเลสเท่านั้น

ห้ามหลงยึดว่าตนนั้นวิเศษแล้ว ดีแล้ว ทำได้แล้ว เหนือกว่าผู้อื่น

ห้ามทำความดี อยู่บนพื้นฐานของความชั่วแอบแฝง คือ การมีความหลง และรวบรวมความดีที่ ตนทำ มาเป็นอัตตาตัวตน เป็นทิฐิ ทำอย่างนั้นจะหลงทาง

ลูกเอ๋ย.. ทำอย่างนั้นจะไม่พบกับองค์พุทธเจ้าอย่างแท้จริง

ลูกเอ๋ย.. ต้องทำความเข้าใจว่า รักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ เติมปัญญา เพื่อดับความลุ่มหลงที่เป็นหัวหน้าแห่งกิเลสทั้งปวง ต้องทำความดีทุกอย่างโดยปราศจากความหลง ไม่หลงยึดว่านี่คือตน การกระทำนี่คือของตน ทำความดีใดๆ ก็ตาม หวังเพียงแค่ออย่างเดียว ก็คือ พ้นจากความทุกข์ ซึ่งการที่จะพ้นจากความทุกข์ได้ก็ต้องเป็นจิตที่ปราศจากความหลงได้

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่รู้ รู้จักธรรมคำสั่งสอนขององค์พระพุทเจ้าว่าสอนเพื่อดับกิเลส ดับการเกิดของตนเท่านั้น บุคคลผู้รู้จักเข้าใจว่าทำความเพียร ทำความดีทุกอย่าง ก็เพื่อดับกิเลสเท่านั้น

ไม่ใช่การทำทานเพื่อหวังให้ร่ำรวย อย่างนี้ก็ยังไม่ตรง ไม่ตรงต่อทางคำสั่งสอนสั่งขององค์พระพุทเจ้า เพราะจะทำให้เกิดความละโมภโลภมาก ทำให้ตนเปลี่ยนแปลงไปในฝ่ายของมารได้ ลุ่มหลง หลงทางไปอยู่กับมารแห่งความโลภได้

ลูกเอ๋ย.. ทำทานก็เพื่อชำระความโลภ

ต้องทำความเข้าใจว่า การรักษาศีลก็เพื่อชำระกิเลส ดับการเกิด ไม่ใช่เป็นอัตตาว่าตนดีกว่าผู้อื่น ผู้อื่นดีไม่เท่าตน ตนรักษาศีลแล้วตนจะเป็นผู้วิเศษ ไม่ใช่อย่างนั้น

การฟังธรรมเข้าใจก็ไม่ได้ให้ยกตนขึ้นมาให้มีอัตตา ลุ่มหลงในตัวในตน

การทำสมาธิ หรือมีปัญหาบ้าง ก็ไม่ใช่เพื่อมีอัตตายึดถือในสิ่งที่ตนทำ แต่ทุกอย่างนี้ เพื่อการ ดับการเกิดเท่านั้น

ดวงจิตผู้ทำความเข้าใจแจ่มแจ้งเช่นนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงองค์พระพุทธรเจ้าอย่างแท้จริง
พระยารธรรมเอย.. เข้าถึงไม่หลงทาง เพราะว่าเดินถูกทางที่องค์พระพุทธรเจ้าเดิน
ย่อมไม่ถูกมารหลอกให้หลงวิ่งวนตาม ให้ไปตกเป็นทาสของพุทธรเจ้าองค์ปลอม ที่พญามาร
แอบแฝงตัวมา ต่อให้เห็นองค์พุทธรเจ้าหรือไม่เห็น

หากลูกนั้นยึดแนวการปฏิบัติว่าทำความดีทุกอย่างเพื่อละกิเลส ดับการเกิด ไม่ยก
อวดตา หรือหลงในสิ่งที่ทำนั้น ลูกเพียงแต่มุ่งมั่นตั้งใจทำไป เพื่อให้ลูกดับทุกข์ คลายทุกข์
ในตัวของคุณให้ได้ ให้เบาบางลงไปเรื่อยๆ จนกว่าวันหนึ่ง มันจะดับไปทั้งหมด

เมื่อลูกมีเจตนาดี คิดถูกต้อง เดินตามทางขององค์พุทธรเจ้า ต่อให้จะมีพญามารมา
แปลงกายเป็นองค์พระพุทธรเจ้าหลอกลูก เขาก็หลอกลูกไม่ได้หรอก เพราะลูกปราศจาก
ความหลง ลูกมีจิตตั้งมั่น ในการชำระกิเลส

ฉะนั้น.. การเห็นหรือไม่เห็น ก็ไม่มีผลอะไรต่อ ตัวของคุณเลย เพราะหนทางเดียว
คือ ทางพ้นทุกข์ ลูกนั้นย่อมพ้นจากพุทธรเจ้าองค์ปลอม หนทางอันจอมปลอมได้

พระยารธรรม.. ลูกนั้นย่อมเข้าถึงองค์พระพุทธรเจ้า เพราะองค์พระพุทธรเจ้าก็คือ
การชี้ทางบอกทางดับการเกิดของตน และเข้าสู่นิพพาน

เมื่อตนทำตามทางที่พุทธรเจ้าชี้ไว้อย่างถูกต้อง ลูกก็ย่อมต้องเจอกับพุทธรเจ้า เพราะ
ไปในทางเดียวกัน ลูกย่อมเข้าถึงนิพพานและพ้นทุกข์ เช่นเดียวกันกับองค์พระพุทธรเจ้า

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่จะเดินตามรอยองค์พุทธรเจ้า ที่เจอกับพุทธรเจ้าอย่าง
แท้จริงที่ไม่หลงไม่หลุดออกจากทางแห่งความถูกต้อง ต้องวางจิตวางใจ

วางการทำความดีของตนไว้บนความบริสุทธิ์ คือการทำทุกอย่างเพื่อปราศจาก
กิเลสตัณหา

ทำไปเฉยๆ ไม่มีเขาชั่ว เราดี

ไม่มีทำสิ่งนี้ เพื่อได้สิ่งนั้น สิ่งโน้น

เพียงแค่ทำไปแล้วก็ดูจิตของตนไป ยังหลงอยู่ไหม ถ้ายังหลงอยู่ทำต่อไป ทำแล้ว
หลงในสิ่งที่ทำไหม หลงก็วางซะอย่าไปหลงมัน

ทำความดี ทำไปแล้วตนยังเอามายึดมาแบกเอาไว้หรือเปล่า ยังแอบหวังว่าทำสิ่ง
นี้แล้วจะเกิดประโยชน์แก่ตนสิ่งนั้นอยู่หรือเปล่า หรือว่าทำความดีนั้นไปเพียงแค่ว่าดูจิตของ
ตนว่าได้สวดมนต์แล้ว ได้ฟังธรรมแล้ว ได้ทำสมาธิแล้ว ตนนั้นยังทุกข์อยู่หรือเปล่า ตนนั้น
ยังวุ่นวายอยู่หรือเปล่า ตนนั้นยังรู้สึกร้อนรุ่มร้อนอยู่หรือเปล่า

ดูที่จิตของตน ทำไปแล้วรู้สึกเย็นสบายดี ก็ทำต่อไปเรื่อยๆ ทำแล้วรู้สึกยังไม่ดี แปลว่าตนยังไม่ดี ทำต่อไป ทำแล้ว ก็ดูที่จิตของตน ว่ามีเชื่อความหลง ความรัก ความโลภ หรือว่าความโกรธ เกาะอยู่มาก อยู่่น้อย แล้วก็ทำความดีต่อไป เพื่อเอามาชำระสิ่งที่มันเกาะอยู่กับอยู่ในใจของตน

ทำเช่นนี้ละ..**พระยาธรรม**.. จะไม่หลงทางเลย และเราจะสามารถพบกับองค์พระพุทธรเจ้าได้อย่างแท้จริง เพราะเรายึดหลักแห่งการชำระกิเลสทั้งปวงได้

พระยาธรรมเอย.. ทำอย่างนี้ละลูก ลูกจะไม่หลงทาง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ลูกพอเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ คือลูกสงสัยว่าบางคน เขาก็ทำความดีเหมือนกัน แต่ว่าเขาจะแบ่งแยกได้ยังไงว่าความดีที่เขาทำนั้น มันถูกต้องแล้วเจอกับผู้ที่เป็นพระพุทธรเจ้าอย่างแท้จริง หรือว่าจะโดนหลอกให้ไปเ็นะเจ้าค่ะ

เพราะว่าลูกเอง ลูกก็เจอกับองค์พระพุทธรเจ้าองค์ปลอม ที่มีพญามารมาหลอกว่าเป็นพุทธรเจ้า นะเจ้าค่ะ เยอะแยะมากมายหลายรอบหลายครั้งเลยทีเดียว

บางที ลูกก็เจอกับองค์จริง แต่ลูกก็ยังคิดว่าจะจริงไม่จริงอยู่อีก ลูกก็เลยคิดว่าธรรมะในวันนี้อาจจะช่วยคนที่เขานั้นไม่มีปัญญา รู้เท่าทันพญามารได้บ้างนะเจ้าค่ะ จะได้ไม่หลงทาง

เมื่อลูกได้ฟังธรรมแล้ว ก็พอเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าถ้าเกิดเรายังทำความดีอยู่บนพื้นฐานของความหลง ซึ่งเป็นหัวหน้าใหญ่แห่งเชื้อกิเลส นั้น ต่อให้เราจะทำความดีก็ตาม เราก็อาจมีโอกาสดูกมารแห่งความหลงหลอกล่อให้เราหลงเข้าไปใหญ่ ว่าเราพบพระพุทธรเจ้าแล้ว เราดีแล้ว เราก็จะหลงทางไป แล้วไม่เจอกับพุทธรเจ้าองค์จริง แต่ถ้าเกิดว่า..

เราทำความดีไปอยู่บนพื้นฐานความบริสุทธิ์ใจ

ทำไปก็สักว่าทำ

ทำไปเฉยๆ ตามภาระหน้าที่ ตามกำลังที่เราพอจะทำได้

ตามสติปัญญา ความรู้ความสามารถ

แต่เราก็ทำไปเฉยๆ ไม่ได้หลงไม่ได้ยึดในสิ่งที่ทำ

ทำไปแล้ว ก็พิจารณาจิตของตนไป ว่าตนทุกข์อยู่หรือเปล่า

ถ้ายังทุกข์อยู่ก็ทำต่อไปถือว่าตนยังไม่ดี ยึดหลักของความบริสุทธิ์ปราศจากกิเลส ต่อให้เราเจอพุทธรเจ้าองค์ปลอม ก็ไม่มีทางหลอกเราไปได้เลย เพราะเราไม่ได้ลุ่มหลงในสิ่งที่เห็น ลุ่มหลงในสิ่งที่มี ที่ทำ ที่เป็น

ต่อให้เจอกับพุทธรเจ้าองค์จริง เราก็ยังปราศจากความหลงในการพบเห็น

พระองค์ ก็ให้เห็นเป็นธรรมดา เห็นก็เพียงแต่ทำความเข้าใจว่าพระองค์ทรงมา เพื่อสอนอะไรกับเรา และก็ยังคงต้องมาดู ที่เราอีกอยู่ดี ว่าเราเป็นทุกข์ หรือเป็นสุข เราดับกิเลสในตัวเราหมดหรือยังหรือว่ายังไม่หมด เหลืออะไร เราต้องชำระแบบไหน เราก็เอาธรรมของพระองค์ มาชำระความหลง กิเลสที่มันมีอยู่ในตัวเราไปเรื่อยๆ

แต่เราไม่ได้หลงว่า เราเห็นพุทธเจ้า แปลว่าเราดีแล้ว เราได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า แปลว่าเราพบนิพพานแล้ว ถึงแล้ว ไม่ได้หลงเช่นนั้น

ต่อให้เราไม่เห็นองค์พระพุทธเจ้าเลย เราก็ยังคงเห็นพุทธเจ้าอยู่ดี เพราะว่าเห็นด้วยปัญญา เห็นด้วยจิตที่บริสุทธิ์ เห็นด้วยหนทางที่พุทธเจ้าวางเอาไว้ให้ คือทำความดี เพื่อปลด เพื่อล้างกิเลสตัณหา

เมื่อเราทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เราก็ย่อมพบกับพุทธเจ้าอย่างแท้จริงในที่สุด เพราะเราเดินตามทางที่พุทธเจ้าเดิน ด้วยการทำความดี ชำระกิเลสความหลง เราย่อมพบกับพระพุทธเจ้าองค์จริง ลูกเองก็ยึดหลักเช่นนี้มาโดยตลอดละเจ้าคะ

สิ่งที่ทำก็ไม่ได้อยากทำ เราไม่ได้ไม่อยากทำ ทำแล้วก็ได้ไม่ได้สนใจในสิ่งที่ทำ เราก็คิดอยู่เสมอว่าเราจะทำอะไรต่อไปดี ทำยังไงเพื่อให้เราชำระตัวตน ชำระความหลงในตัวเราได้

ถึงแม้พุทธเจ้ามาสอนเราแล้ว เราก็ยังรู้สึกโง่อยู่ ยังคงต้องปฏิบัติต่อไปเรื่อยๆ ต่อให้เป็นพญามารมาหลอกก็เลยหลอกไม่ได้ เพราะเราอยู่บนทางของพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครหลอกให้เราหลงทางไปได้ แม้จะเจอพุทธเจ้าองค์จริง องค์ปลอม แม้จะไม่เจอ เราก็ยืนอยู่บนทางของพุทธเจ้าแล้ว ซึ่งย่อมแน่นอนว่าเราจะไปสู่ทิศทางที่ถูกต้อง และพบพระนิพพานในที่สุด

ลูกก็ยึดหลักเช่นนี้ ปฏิบัติเช่นนี้ พระพุทธองค์แสดงธรรมมา ลูกก็ยิ่งมั่นใจว่าลูกไม่ถูกลมารหลอกแล้ว เพราะหนทางที่ลูกยึดทำมา มันเป็นหนทางที่ปราศจากความหลง

และลูกก็เลยปรารถนาจะนำธรรมนี้ไปชี้ทาง บอกทาง กับญาติธรรมทั้งหลาย เพราะว่าหวังว่าเขาจะหลงทางไปเจอพุทธเจ้าองค์ปลอม องค์จริง ก็แยกไม่ออก เขาจะรู้ว่าเรา จะแยกแบบไหนเราถึงจะเจอกับองค์จริง และถูกต้องอย่างแท้จริง จะได้ไม่ต้องโดนพระพุทธเจ้าหัวแดง หัวเขียว ที่เป็นมารแห่งความหลงหลอกให้เราเสียเวลา นะเจ้าคะ

วันนี้ ลูกขอกราบลาก่อนนะเจ้าคะ เอาไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ในโอกาสหน้า เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 241 **รู้จักของจริง ของปลอม**

ในเช้าของวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าข้า.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ในหมวดของผู้มีปัญญาธรรม ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงธรรม ตัวอย่าง แบบอย่าง ของผู้มีปัญญาธรรมให้ลูกได้ฟังพิจารณาตาม นำไปปฏิบัติ และเผยแผ่ด้วยเถิดเจ้าค่ะ ”

พระยารธรรมเอย.. ดีแล้วละ ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังให้ดีนะ

พระยารธรรม.. ทุกคนที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเกิดอยู่ในที่ไหน ก็ล้วนแล้วแต่จะวิ่งวุ่นแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดในกับตนเอง ไม่ว่าจะเขานั้นจะเกิดอยู่ในภพในภูมิใด เกิดอยู่ในสวรรค์ชั้นฟ้า หรือว่าจะลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นจิตวิญญาณ เกิดอยู่ในที่ไหนๆ ก็ตาม.. พระยารธรรมเอย.. ล้วนแล้วแต่แสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดในกับตนเอง

สมมุติอย่างมนุษย์เรานั้น ก็ยังต้องการแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดในกับตน เกิดมาแล้วเมื่อรู้ความหน้อย อะไรที่ดีที่รู้สึกรู้ว่าดีมาแล้วจะดีกว่าใครๆ ต่างก็ดิ้นรน เพื่อที่จะได้มา การแก่งแย่งชิงดี แข่งขัน มันก็มีอยู่ในทุกโลก ทุกจักรวาลทั่ววิภูลสงสารนี้ ทุกคนต่างก็วิ่งวุ่นแสวงหาจนเร้าร้อนรุ่มร้อน สร้างเวรสร้างกรรมต่อกันมากมาย แต่ท้ายที่สุดแล้วไม่มีใครได้ อะไร นอกจากเป็นไปตามกรรมของตน เพราะสิ่งที่ทุกคนวิ่งวุ่นแสวงหาเหล่านั้น มันเป็นเพียงแค่สิ่งสมมุติ สมมุติว่าดี สมมุติว่าไม่ดี

แม้แต่ร่างกายที่ได้มาครอบครอง ที่เป็นกายทิพย์บ้าง กายหยาบบ้าง กายของคน กายของสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นกายที่ จิตยึดถือว่าได้ครอบครอง ก็ยังสมมุติตามกรรมดีและกรรมชั่ว แต่คนเหล่านั้น ดวงจิตเหล่านั้น เขาก็ยังคงวิ่งวุ่นแสวงหา ดิ้นรนขวนขวาย เพื่อที่จะได้มันมา ไม่จบไม่สิ้นในความต้อการนั้นเลย

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว จะเป็นผู้ที่เห็นแจ้งตามความเป็นจริงว่าสิ่งที่เขาทั้งหลายเหล่านั้นวิ่งวุ่นแสวงหากัน เป็นของปลอม เป็นเหตุของทุกข์เหน้อยฟรี เสียเวลาเปล่า

ทำไปเท่าไร ก็สูญเปล่า เขาย่อมรู้ว่าสิ่งที่เขาควรจะทำหาแสวงหา แบบที่มอบายถวายชีวิตเลย คืออะไร

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจึงเป็นดวงจิตที่รู้ว่า สิ่งใด คือสิ่งที่มีค่าอย่างแท้จริง สิ่งใด คือสิ่งที่เขาควรที่จะสั่งสมให้มากที่สุดในตัวของเขา อย่างแท้จริง สิ่งใด ที่มีค่ามากกว่าลาภ ยศ สรรเสริญบนโลก มีค่ามากกว่าเงินทอง มีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมด

เขาย่อมรู้ว่า เขาจะมีปัญญา รู้แจ้งรู้เท่ารู้ทันว่า ที่ตนได้เกิดมาในยุคที่มีพระธรรม คำสอน และตนก็ได้ทำความเข้าใจ ศึกษา ได้เรียนได้รู้ได้สัมผัสจนจิตนั้นเข้าถึง ตนได้มีโอกาสได้มาฝึกมาฝนตน นั่นละคือของที่มีค่าที่สุดแล้ว คือสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว มีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งปวง เพราะสิ่งที่ตนกำลังทำ คือสิ่งที่จะปูทางให้ตนหลุดจากสิ่งจอมปลอมทั้งหลาย

เมื่อเขารู้ค่า รู้ในสิ่งที่ตนเจอ ตนทำ บุคคลผู้นั้น เขาจะมุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ด้วย ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา แบบที่มอบายถวายชีวิตเลยทีเดียว เขาย่อมพบกับความพ้นทุกข์

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญา รู้แจ้ง เขาย่อมรู้แจ้งเช่นนี้ละลูก และยังคงรู้แจ้งตามอีกว่า เหตุใดเล่า องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาอยู่บนกองเงินกองทอง แต่ยังคงสละทิ้งเสียทุกสิ่ง และทุกอย่าง เกิดมาอยู่บนความสุขความสบาย ท่านก็ยังไม่เอา ลาภ ยศนั้นหรือ มีเต็มอัตรา เงินทองนั้นหรือมีมากมาย สรรเสริญนั้นหรือมีมากมาย สุขสบาย แต่เพราะเหตุใดเล่า ท่านจึงไม่เอาสักอย่างหนึ่ง ยอมละทิ้งทุกอย่าง เพื่อแสวงหาหนทางแห่งความหลุดพ้น

ท่านเป็นผู้ประเสริฐมาก เป็นผู้มีสติปัญญามาก ท่านยังไม่เอาสิ่งเหล่านี้ แปลว่า สิ่งเหล่านี้ ต้องไม่ดีจริง เงินทองที่ท่านมีอยู่แล้ว ท่านยังไม่เอา ลาภยศสรรเสริญที่มีอยู่แล้ว ท่านก็ยังทิ้งไป

แล้วเราจะไปแสวงหาให้ได้เงินมาเพื่ออะไรเล่า ให้ได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญมาเพื่ออะไรเล่า สิ่งเหล่านั้นต้องไม่ดี ถ้าดีท่านต้องไม่ทิ้งไป เราจะเดินตามรอยของพระองค์ ท่านดีกว่า แสวงหาทางหลุดพ้นดีกว่า อย่ามัวแต่ลุ่มหลงยึดติด พัวพันมัวเมา ดิ้นรน ขวนขวายไปสู่โลก สู่สิ่งสมมุติ อย่ามัวแต่จมอยู่กับลาภยศ สรรเสริญต่างๆ เหล่านั้นเลย เสียเวลาเปล่า มันเป็นของปลอม

เมื่อครั้งพระพุทธเจ้าท่านออกบวช ท่านสละทิ้งทุกอย่าง ที่เป็นรูปธรรมภายนอก ท่านสละทิ้งจนถึงสิ่งที่เป็นอัตตา เป็นตัวเป็นตน เป็นสิ่งที่ เป็นความรู้สึกนามธรรม ที่ครอบ อยู่ภายในจิตใจ ท่านแสวงหาความพ้นทุกข์ โดยไม่มีตัวมีตนของท่านเลย มีแต่หนทางอยู่ ตรงไหน จนท่านนั้นได้แสวงหาทางเจอ และหลุดพ้น รวมถึงยังเผื่อแผ่ บอกหนทางไว้ให้ กับเราด้วย

ฉะนั้น เราควรประพฤติตามแสวงหาตาม ผู้ประเสริฐผู้ ที่มีปัญญาเป็นเลิศ ผู้ที่ออก จากทะเลทุกข์ได้ คงจะดีกว่าที่จะมาวิ่งวุ่น วุ่นวาย รุ่มร้อน ดิ้นรนชวนชวายเป็นในวัฏสงสารนี้

บุคคลผู้มีปัญญาธรรม ย่อมรู้ดี รู้แจ้งเช่นนี้ละ.. **พระยาธรรม..** และเขาย่อมหยุด การแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ เขาย่อมนำพาดวงจิตแห่งตน และกายที่มีตั้งอยู่ มาแสวงหา สิ่งที่เป็นทรัพย์ภายในทรัพย์ที่จะเป็นทรัพย์อย่างแท้จริงไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เขาย่อมนำพา เรา ผู้ซึ่งเป็นดวงจิต ดวงจิตที่สว่างแล้ว เขาย่อมนำพาดวงจิตที่สว่างแล้ว เข้ามาสู่หนทางที่ ถูกต้องด้วยปัญญาของเขา เขาย่อมละต่อ สิ่งที่เกี่ยวข้องอยู่ในทางโลก เขาย่อมมองเห็นว่า หนทางแห่งการหลุดพ้นนั้นละ คือสิ่งที่มีค่ามากที่สุด

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาจึงเป็นผู้หยุดแสวงหา ลาภ ยศ สรรเสริญเจอของมีค่าอย่างแท้จริง คือ การรักษาศีล พังงธรรม ทำสมาธิ เติมปัญญา เขาย่อมทิ้งลาภยศสรรเสริญต่างๆ ไป เก็บเอา ศีล ธรรม สมาธิ เข้ามาไว้ และทำความดี สัจสมความดีอยู่ในศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ต่อไป

นั่นละลูกเรียกว่าเป็นผู้มีปัญญา เพราะผู้ไม่มีปัญญาแห่งธรรม คือผู้ที่ยังหลงโลก ยึดโลก วิ่งวุ่นตามโลก ตามสมมุติ ผู้ที่ไม่หลงโลก ไม่ยึดโลก ไม่วิ่งวุ่นตามสิ่งสมมุติ ย่อมเป็นผู้มีปัญญา มีปัญญาแห่งธรรม เพราะ รู้แจ้งเข้าใจตามความเป็นจริงแล้วว่าตนได้เจอสิ่งที่มี ค่ามากยิ่งขึ้นกว่า มากยิ่งกว่าลาภยศสรรเสริญเงินทองต่างๆ สิ่งในโลกนั้นแล้ว เขาย่อมทิ้งทุก อย่างที่เกี่ยวกับโลก ทิ้งมันไป เขาย่อมนำพาจิตของเขาให้เจอกับเพชรเม็ดงาม คือดวงจิต อันผ่องใส ดวงจิตอันบริสุทธิ์ ดวงจิตที่ปราศจากความทุกข์เชื้อกิเลสตัณหาทั้งหลาย ปราศจากการเกิด การเวียนว่าย เวียนวน

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญา ย่อมเป็นผู้ที่เจอเพชรเม็ดงาม ที่อยู่ในดวงจิต แห่งตน เจอเพชรที่มันซ่อนอยู่ในตัวโดยไม่ต้องไปแสวงหาภายนอกอีกแล้ว เขาย่อมรักษา เพชรเม็ดงามนั้นให้ดี ให้สว่างไสว จนกว่าจะชนะ ชนะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกสมมุตินี้ บรรลุ ธรรมเป็นองค์พระอรหันต์ นั่นละ.. **พระยาธรรม..** เป็นผู้ที่มีปัญญาธรรม

ลูกเอ๋ย.. เมื่อลูกนั้นเป็นผู้มีปัญญาธรรมแล้ว จงทำความเข้าใจ เช่นนี้
เกิด

พระยารธรรม.. แล้วลูกนั้นจะถึงซึ่งทางพ้นทุกข์ได้ในที่สุด

ลูกเอ๋ย.. สิ่งที่มีค่าอย่างแท้จริง คือ การหลุดพ้นนั้นแหละลูก คือ สิ่งที่มีค่าที่เที่ยง
แท้อย่างแท้จริง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม
นี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติ

พระพุทธองค์เจ้าข้า.. ลูกพอจะเข้าใจและแบ่งแยกได้ชัดเจนว่า บุคคลผู้มีปัญญา
ย่อมเห็นธรรมดีกว่าโลก เห็นศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ว่ามีค่ามากกว่าลาภ ยศ สรรเสริญทั้ง
หลายทั้งปวง

เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาพระพุทธองค์ก่อนนะเจ้าค่ะ แล้วไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่
เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 242 **ไม่จำไม่จด แต่รู้หมดในสิ่งที่เกิด**

ในเช้าของวันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“วันนี้ ลูกมากราบนอบน้อมเข้าเฝ้า ขอพระพุทธองค์แสดงธรรมถึง เรื่องตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรมให้ลูกได้ฟังเพิ่มเติมในแบบต่อไปนะเจ้าคะ เพราะปัญญาแห่งธรรมนั้น คงจะมีหลายแบบหลายอย่างรู้แจ้งในหลายสิ่ง ลูกจึงอยากจะศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะศึกษาได้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาด้วย เพื่อลูกจะได้นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเป็นแบบอย่างให้ทุกดวงจิตที่ได้ตั้งใจฝึกฝนจิตแห่งตน เพื่อเข้าสู่พระนิพพานนะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอเย.. แล้วลูกนั้นมีการเตรียมตัว ที่จะฟังธรรมแล้ว หรือยัง ถ้ามีแล้ว เตรียมตัวแบบไหนละ ที่จะฟังธรรมรู้เรื่องเข้าใจ ลองดูที่จิตของตนซิ ว่าพร้อมฟังธรรมแล้ว จริงหรือเปล่า

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

ลูกก็พร้อมที่จะน้อมฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วยใจ ด้วยความตั้งมั่น ด้วยจิตที่สงบ ปัญญาที่สว่าง พร้อมที่จะพิจารณาตามธรรมของพระพุทธองค์แล้วละเจ้าคะ แม้จะมีกระแสจิตที่ร้อนอยู่บ้าง วุ่นวายอยู่บ้างมารบกวน แต่ก็ไม่เป็นไรเจ้าคะ ต้องฝึกเอาไว้

เพราะว่าในโลกมนุษย์นี้ไม่มีที่ที่สงบ นอกจากใจของเรา จะฝึกให้เราสงบเอง ลูกก็เลยทำตามสภาวะธรรมที่เกิดขึ้น สิ่งที่พระองค์ได้เคยสอนสั่งลูกไว้ตลอดมานะเจ้าคะ ลูกจึงคิดว่าลูกพร้อมแล้วละเจ้าคะ

เอาละก็ดีแล้ว **พระยาธรรมเอเย..** ลูกนั้นคิดว่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรม ธรรมที่มีนั้น คือจำเอา หรือว่า เป็นธรรมที่เกิดขึ้น มีอยู่ ที่ตรงไหน

พระยาธรรมเอเย.. จงกล่าวธรรมนี้มาเถิด ตามความรู้ความเข้าใจของลูกนั่นเอง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ตามที่ลูกพอจะทราบนะเจ้าคะ คือ ผู้ที่มีปัญญาธรรมนั้น เขาจะมีธรรมที่รู้แจ้งเกิดขึ้นในตัวของเขา จะไม่ใช่ธรรมที่ท่องเอา จำเอา เขานั้นจะเจอกับอะไรก็ตาม ธรรมย่อมเกิดขึ้น เฉพาะหน้าของเขาอยู่เสมอ สำหรับผู้ที่มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริงแล้วนะเจ้าคะ

ส่วนเรื่องจำนั้นเขาก็ใช้ว่าจะไม่จำอะไรเลย แต่ธรรมทั้งหลาย เขานั้นก็จะมิอยู่ในตัว ในใจ ในจิตของเขา คือเคยฟังมา เคยได้ยินมา เคยรู้มา ก็มีจำไว้บ้าง แต่ไม่ได้แบกเอาไว้ หรือจะต้องไปจดจำยึดถือ ยึดติดอยู่เสมอ เขาจะเพียงแค่สมมุติจำ หรือว่าจำ จำเฉยๆ นะเจ้าคะ จำบ้าง ไม่จำบ้าง แต่เขาจะมีปัญญาธรรมที่อยู่ในตัวของเขา จนรู้แจ้งจนสามารถมีธรรมตลอดเวลาหน้าเจ้าคะ ลูกคิดว่าอย่างนี้เจ้าคะ

ดีแล้วละ **พระยาธรรมเอย..** วันนี้เราจะมาฟังธรรม ตัวอย่างผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง ในแบบของการจดจำ หรือว่าในแบบของการแตกฉานด้วยธรรมนั้นๆ เอง

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้วนั้น เขาจะวางสิ่งที่เรียนรู้ฝึกฝนมา สิ่งฝึกหัดจดจำ สิ่งเหล่านั้น เขาจะวางเอาไว้

ถ้าได้มีโอกาสเรียนรู้มา เขาจะไม่ยึดไม่ถือสิ่งเหล่านั้น เขาจะวางเอาไว้ เพื่อที่เวลาตนนั้นเจอกับธรรมในปัจจุบัน ธรรมเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น ก็สามารถเปรียบเทียบกันได้ ว่ามีแนวการปฏิบัติสมัยก่อนมาอย่างนั้นอย่างนี้ ก็สามารถเอามาเทียบ เอามาฝึกฝนปัญญา เอามาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ แต่เขานั้นจะไม่ยึดถือในสิ่งที่ได้มา รู้มา เรียนมา

ไม่ต้องจดต้องจำอะไรมากมาย ไม่ต้องท่องต้องจำ ธรรมเหล่านั้นจะผุดขึ้นเกิดขึ้นมา เมื่อมีเหตุที่เขานั้นจะพิจารณาธรรม และผู้มีปัญญาธรรมก็ยังคงเป็นผู้ที่แตกฉานธรรมเฉพาะหน้า

เจ็บป่วย เขาก็จะเห็นธรรมในความเจ็บป่วย

ลำบาก เขาก็จะเห็นธรรมในความลำบาก

สบาย เขาก็จะเห็นธรรมในความสบาย

เจอปัญหาที่เข้ามากระทบตน เขาก็จะเห็นธรรมในปัญหานั้น

ธรรมจะเกิดขึ้นเฉพาะหน้าของเขาในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น จะเป็นธรรมที่จะทำให้เขานั้นรู้แจ้งกับเหตุต่างๆ ทั้งหลาย

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจะรู้แจ้งเข้าใจในสิ่งนั้นๆ ทั้งหมด โดยเป็นสติปัญญาที่เขานั้น เห็นเข้าใจตามความเป็นจริง โดยสิ่งที่มีมันเกิดขึ้น ณ ตอนนั้น เขาจะเป็น

ผู้รู้เท่าทันทุกสิ่งทุกอย่าง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมในวันนี้ ที่ได้กล่าวได้พูดได้สนทนาธรรมมานั้น จึงเป็นผู้ที่มีปัญญาธรรม แบบไม่ใช่ท่องมาจำมา หรือว่ายึดติดเอาสิ่งที่เล่าเรียนมา เขาจะเป็นผู้ที่เอา ทุกสิ่งที่เคยผ่านมาในชีวิต เอาทุกสิ่งที่กระทบกับชีวิต กับตัวกับตน ณ ปัจจุบัน มาทำให้แจ้งในสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เขาจึงเป็นผู้ที่มีปัญญาอย่างแท้จริง

และ **พระยารธรรม..** บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมนะลูก ปัญญาธรรมไม่ใช่การนึกคิดลูก ไม่ใช่การจดจำ ไม่ใช่การที่เราจะต้องไปฝึกไปฝนไปพิจารณาไม่ใช่สิ่งเหล่านั้นเลย

สิ่งเหล่านั้น คือ สิ่งที่ฝึกฝนให้เกิดปัญญาธรรม แต่ผู้ที่มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริงแล้ว เขามีสติปัญญาที่สว่างไสวรู้แจ้ง เหมือนเขาแค่มองเห็นสิ่งนั้นปั๊บ เขาก็รู้แล้วว่าสิ่งนั้นคืออะไร เรื่องนั้น เรื่องโน้น สภาวะธรรมนั้น สภาวะธรรมนี้

เขาแค่มองเห็นพบเจอกระทบเข้ามาสู่ตัวของเขา เขาก็สามารถรู้ได้เลยโดยไม่ต้องพิจารณาเลย ความจริงปรากฏไม่ได้ปรากฏเพราะต้องคิดต้องพิจารณา ต้องฝึกต้องจำ ต้องเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้มาประกอบกัน คนที่มีปัญญาอย่างสูงสุดแล้วนั้น เขาก็มีความจริงปรากฏขึ้นในสติ ในดวงปัญญาของเขา

นั่นล่ะ พระยารธรรม.. จึงเป็นผู้มีธรรมอันสูงสุด เปรียบเสมือนในที่มืด ที่เรานั้นมีไฟที่สว่างพอ เมื่อเราส่องไฟไป เราไม่ต้องคิดเลย เราก็เห็นสิ่งที่อยู่ในความมืดนั้นอย่างชัดเจน

ผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริงแล้ว เขาก็จะเป็นอย่างนั้นล่ะ พระยารธรรม.. รู้แจ้งเห็นทุกอย่าง ตามความเป็นจริง โดยที่ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพิจารณา ปัญญาแห่งธรรมของเขาก็จะสว่างชัดเจน รู้เท่าทันทุกสิ่งทุกอย่างได้แล้ว

เช่นนี้อ่างนี้ล่ะ **พระยารธรรมเอย..** ก็ลองนำไปประพฤติปฏิบัติพิจารณา ฝึกฝนปัญญาแห่งตน ฝึกฝนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอสภาวะธรรมเช่นที่กล่าวมานั้น

ธรรมที่สูงที่สุด ดวงจิตที่สว่างแล้ว ย่อมเห็นตามความเป็นจริง ดวงปัญญาจะฉายทุกอย่างให้มองเห็น โดยที่ไม่ได้คิดไม่ได้พิจารณาเลย มันก็รู้ ก็เห็นอยู่นั่นล่ะ นั่นคือ ผู้มีปัญญาธรรม

ฉะนั้น.. จึงไม่จำเป็นที่จะต้องท่อง ต้องจำ ไม่จำเป็นที่จะต้องยึด ต้องถือ ต้องแบกอะไรทั้งนั้น ดวงปัญญาที่สว่างไสวแล้ว ย่อมมีแสงสว่างให้ตนส่อง และมองเห็นทางอย่างสว่างไสวอยู่เสมอ

ลูกเอ๋ย.. ผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง เป็นเช่นนี้แบบนี้ละลูก แต่ก็ใช้ว่าสอนให้ไม่จดไม่จำสอนให้ ไม่ฝึกไม่ฝน ไม่พิจารณา ใช้ว่าอย่างนั้น

พระยาธรรม.. ที่กล่าวมานี้ คือยกตัวอย่างของผู้ที่มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง ว่าผู้ที่ถึงซึ่งแล้ว ด้วยความมีปัญญา รู้แจ้ง มีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร เป็นแบบที่ยังจำเอาอยู่ ยังท่องเอาอยู่ หรือเป็นแบบไหน พูดเพื่อให้รู้ให้เข้าใจ เมื่อถึงสภาวะธรรมตรงนั้น จะได้ว่าตนเป็นผู้มีปัญญาแล้วอย่างแท้จริง คือไม่จด ไม่จำ มีธรรมชาติหน้าเกิดขึ้น เกิดขึ้นโดยที่ไม่ต้องพิจารณาเลย มันก็เกิดขึ้นเพราะมันคือความจริงที่ผุดขึ้นมา

ปัญญาที่แท้จริง จะมองเห็น รู้แจ้ง รู้เท่าทัน โดยไม่ต้องพิจารณา

การพิจารณานั้น อยู่ใกล้กับการฟุ้งซ่านมาก เมื่อพิจารณาออกไป จะกลายเป็นความฟุ้งซ่านทันที เมื่อต้องท่องต้องจดต้องจำมากไป กลายเป็นความฟุ้งซ่านทันที

ฉะนั้น.. จึงกล่าวธรรมนี้ให้ลูกทั้งหลาย ได้เข้าใจภาวะของผู้ที่มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง บุคคลผู้ใดที่ศึกษาเรียนรู้ ท่องจำมา จนคิดว่าตนนั้นรู้ธรรมมากแล้ว ก็จะได้รู้ว่าตนนั้นยังไปไม่ถึงที่สุดแห่งการมีปัญญาธรรม ยังคงต้องฝึกฝน ต้องอบรมตนให้อยู่ในกรอบของความดี กรอบของการฝึกสติ ฝึกปัญญา จนกว่าจะมีปัญญาที่รู้แจ้งสว่างดังที่กล่าวมานั้น

พระยาธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้น ถ้าใครยังไม่ถึงสภาวะธรรมตรงนั้น อย่าเพิ่งหลงว่าตนเป็นผู้มีปัญญาเพราะท่องมา จำมาได้มาก อย่าเพิ่งถือว่าตนเป็นผู้มีปัญญา มีปัญญาแห่งธรรม หากยังต้องคิด ต้องพิจารณาทบทวนไตร่ตรองกว่าจะรู้แจ้ง จงรู้ว่าตนยังอยู่ในจุดของการฝึกฝนอยู่ จงฝึกฝนไปจนกว่าจะมีดวงปัญญาที่ไม่ต้องพิจารณาก็เข้าใจความจริง

อย่างนั้นละ **พระยาธรรม..** จึงจะเป็นผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง และสามารถที่จะเอาชนะความฟุ้งซ่านต่างๆ ได้

ลูกเอ๋ย.. วันนี้ ได้ชี้ทางบอกทาง ผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง ชี้ให้ลูกนั้นเห็นว่าลูกนั้นต้องฝึกฝนให้มาก ฝึกฝนขึ้นเรื่อยๆ การเรียนรู้ศึกษาหยาบๆ เป็นสิ่งที่จะทำให้ตนมีกรอบของการปฏิบัติ เป็นองค์ประกอบรวมกัน ทั้งธรรมที่เคยเรียนมา ธรรมที่ประสบพบเจอ ก็ดีแล้ว แต่ต้องไปให้ถึงปัญญาอย่างแท้จริง คือการ รู้แจ้งโดยไม่จดไม่จำ รู้แจ้งโดยไม่ต้องพิจารณา

รู้แจ้งสว่างในทุกอย่าง ตามความเป็นจริงของมันอย่างนั้นเอง คือการมองความจริงที่ซ่อนอยู่ โดยที่ไม่ต้องอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น แค่มองก็เห็นแล้ว อย่างนี้ละพระยาธรรมเอ๋ย.. คือ ผู้มีปัญญาแห่งธรรม รู้แจ้งอย่างแท้จริงแล้ว

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมเรื่องนี้ให้ลูกได้ทำความเข้าใจเจ้าค่ะ ถึงแม้ว่าฟังที่แรก ปัญญาของลูกไล่ตามไม่ค่อยทัน เลยงงนิดหน่อย แต่ลูกฟังไปฟังมา เข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าพระองค์นั้นสอนให้ลูกรู้ว่าการที่เรามีปัญหาธรรมที่แท้จริง ไม่ต้องท่องจำ ไม่ต้องพิจารณา เราก็สามารถรู้เข้าใจในสิ่งต่างๆ โดยการมองเห็นแจ้ง ด้วยปัญญาอันสว่างไสว ของเรา การที่ยังเรียนอยู่ การที่ยังจดจำอยู่ การที่เรายังพิจารณาอยู่นั้น คือการที่เรากำลังฝึกฝนปัญญาเท่านั้น อย่าเผลอไปหลงตัวหลงตน อย่างนี้นะเจ้าค่ะ เข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 243 **เปรียบเทียบศีลธรรม**

ในเช้าของวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกมากราบเข้าเฝ้าเพื่อขอฟังธรรม ตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรม วันนี้ พระองค์จะทรงแสดงธรรม ตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรมให้ลูกได้ฟังแบบไหนหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจฟัง ฟังให้เข้าใจ เข้าไปถึงในจิตในใจ น้อมเอาธรรมนี้ไปฝึกฝนอบรมตนให้ดี และชี้ทางบอกทางแก่ผู้อื่นให้เขาเหล่านั้น ได้ฝึกฝนตนตามเธอด้วย จะได้พากันมีปัญญารู้แจ้ง จะได้พากันหลุดพ้นได้.. พระยาธรรมเอ๋ย..

ลูกเอ๋ย.. ตัวอย่างของบุคคลผู้มีปัญญา ที่วันนี้ จะหยิบยกขึ้นมาเป็นแบบอย่าง คือ บุคคล ผู้มีปัญญา รู้ฝึกรู้ฝนตน จนเต็มในคุณงามและความดีเขา ฝึกตนด้วยศีล ฝึกตนด้วยธรรม ฝึกตนด้วยสมาธิ และปัญญา

จนเขานั้นมีดวงแก้วดวงธรรม สว่างไสว เป็นเกราะป้องกันคุ้มครองจิตของเขา เขาจะสามารถอยู่กับเชื้อกิเลสตัณหาต่างๆ ด้วยการมีเกราะป้องกันนั้น โดยที่ไม่สามารถที่จะทำให้เขานั้นกลับไปคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา และต้องสุขต้องทุกข์ต้องเวียนว้ายตายเกิดอีก

พระยาธรรมเอ๋ย.. ในความรู้สึกลูกนั้น ลูกอาจจะรู้สึกว่าคุณคนผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาอยู่กับศีล แบบที่ศีลอยู่ในจิตใจ คือถ้ามีศีลฝึกฝนตนจนดีแล้ว ไม่ต้องแบกต้องท่อง ต้องจำต้องรักษาศีลภายนอก

เพราะว่าดวงแก้วดวงธรรม ดวงสติปัญญาสิ่งที่เขาทำมานั้น ช่วยให้จิตใจของเขาเข้มแข็ง มีพลังมากพอที่จะ รู้เท่าทันสิ่งที่เกิด ที่ดับ รู้เท่าทันสิ่งที่ตนจะทำ และจะไม่ทำ เขาย่อมรู้ และไม่สามารถทำกรรมชั่วได้ การกระทำอันใดที่เป็นสิ่งไม่ดีเบียดเบียนต่อผู้อื่น

ดวงจิตผู้ฝึกฝนตนดีแล้วย่อมไม่ทำ เขาจะทรงความดีครอบจิต กายและใจของเขาเองโดยไม่ต้องฝึก ไม่ต้องทำ ไม่ต้องแบกอะไร มันจะเป็นไปตามเหตุของมัน ศีลครอบกาย วาจา และใจโดยไม่ต้อง ไม่ต้องไปถือไปอะไรกับศีลอีกแล้ว ครอบความดีจะคลุมตนเอาไว้เอง ลูกอาจจะรู้สึกเช่นนั้นเข้าใจเช่นนั้น

พระยารธรรมเอย.. สิ่งที่คุณรู้และเข้าใจนั้น ก็เป็นสิ่งที่ดีที่ถูกต้องในระดับที่คุณเข้าใจ แต่ลูกเอ๋ย.. หากเราสอนสั่งธรรมไป โดยไม่ชี้ไม่บอกเหตุตั้งแต่เริ่ม จนจบ บางคนผู้ที่ยังไม่ฝึกไม่ฝนตนให้ดีอาจจะเข้าใจแบบผิดๆ แล้วก็ยอมไปทำตาม ทั้งที่ตนนั้นยังไม่ถึงจุด จุดที่จะรู้แจ้ง พลังที่จะคลุมใจ ให้เว้นจากการทำชั่วได้ โดยไม่ต้องแบกศีลเอาไว้ ไม่ต้องถือศีลเอาไว้

พระยารธรรมเอย.. เมื่อลูกนั้นมีความคิดความสงสัยความรู้สึกเช่นนั้น วันนี้ ก็ลองมาฟังธรรมของผู้มีปัญญาที่ฝึกฝนตนให้ดีจนถึงดีที่สุด ลองฟังดูละกันนะ

บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาย่อมรู้ดีว่า ถ้าเกิดเขาจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งแล้ว เขาต้องตั้งใจทำในสิ่งนั้น ตั้งมั่น ฝึกฝนให้ตนทำในสิ่งนั้นให้ได้ให้ดีที่สุด เขาย่อมรักษาศีล ครอบของศีลยอมไม่ให้บกพร่องมีจุดรั่วไหล เขาย่อมรักษาศีล รักษาไว้อย่างบริสุทธิ์ สัมสมความดีนั้น เพื่อยกระดับจิตของเขา

เขาจะรักษาศีลไปก่อน ฝึกฝนตนในขณะที่อยู่ในกรอบของศีล

จนวันหนึ่งศีลนั้นนำพาดวงจิต ดวงนั้น ไปถึงในที่ที่ปลอดภัยแล้ว

เขามั่นใจแล้วว่า ต่อให้เขาไม่ท่อง ไม่จำในศีล

ไม่จำเป็นต้องทำตามทุกข้อของศีลอย่างที่เคยฝึกมา

ดวงปัญญา กำลังบุญ กำลังความดี ที่เขาได้สร้างได้ทำนั้น

ยอมสามารถคุ้มครองจิตของเขาไม่ให้ปนเปื้อน

ไม่ให้กลับไปสร้างกรรมที่ไม่ดี

ไม่ให้เชื้อแห่งกิเลสตัณหาเข้ามา ทำให้เขาต้องเจือปนกับกิเลสตัณหาเหล่านั้นได้

อีกแล้ว

จิตของเขาทรงอยู่สภาวะของการทำดี ไม่สามารถทำชั่วได้อีกต่อไป

และปราศจากความลุ่มหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

ความอยาก และความไม่อยาก ปราศจากเชื้อเหล่านี้แล้ว

จิตเขาทรงอยู่ในความดีอย่างแท้จริงแล้ว

เมื่อนั้นละ **พระยาธรรม..** เขาก็ค่อยวางสิ่งที่ถือเอาไว้ คือกรอบของศีล เพราะความดีของเขาคุ้มครอง กันเขาไว้แล้ว และเป็นความดีอย่างแท้จริงด้วย ไม่มีทางทำความชั่ว เบียดเบียนผู้อื่นอีก และศีล ก็คือการไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น นั้นละ เมื่อเขามีพลังความดีมากพอที่จะรู้แจ้งในจิตใจของเขาว่า การกระทำอันนี้ดี อันนั้นชั่ว สิ่งนี้คือความชั่ว ยังไงก็ทำไม่ลง เมื่อไปถึงจุดตรงนั้นแล้ว เขาสามารถที่จะทรงความดีที่แท้จริงเอาไว้ได้ แล้วอย่างแท้จริง

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น การเริ่มต้นเราต้องมีศีลเป็นเกราะป้องกัน นำพาจิตของเราให้ไปถึงความดีที่ดีย่างแท้จริงก่อน เราจึงค่อยปล่อย ค่อยวางศีลนั้นไว้ เพราะยังไงเราก็ไม่ผิดศีล ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และตนเองอยู่แล้ว เป็นผู้มีปัญญา รู้แจ้ง อยู่เหนือกิเลสตัณหา อยู่แล้ว

อย่างนั้นละ **พระยาธรรม..** ความรู้สึกเช่นนี้ละที่ถูกกำลังสงสัยอยู่ และบุคคลผู้ที่เขานั้นมีปัญญา เขาก็ยังคงสั่งสมเรื่องของสมาธิ

ทำสมาธิอยู่เรื่อยๆ ทำตลอด สั่งสมไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ

จนบารมีแห่งการทำสมาธิของเขานั้นเต็ม

จิตของเขาทรงพลังอยู่ในฌานสมาธิ

จิตของเขามีพลังมากพอที่จะอยู่เหนือกิเลสตัณหาทั้งหลาย

เขาจะมีสมาธิอยู่ในดวงจิตของเขาตลอดเวลาโดยที่เขาไม่ต้องตั้งท่าทำ ไม่ต้องฝึกฝนตัวเองให้ทำสมาธิ ไม่ต้องมีสิ่งเหล่านั้นอีกต่อไป เพราะว่าจิตของเขามีสมาธิอยู่ตลอดเวลา และทรงอยู่ในสมาธิอยู่เสมออยู่แล้ว เขาได้อาศัยการฝึกฝน นำพาและส่งดวงจิตของเขาจนเข้าถึงพลังแห่งสมาธิอยู่เสมอแล้ว การฝึกฝนปัญญา หรือว่าฟังธรรม ก็เช่นเดียวกัน

พระยาธรรม.. เขาได้ฟังธรรมได้ฝึกฝนปัญญา ทำอยู่อย่างนั้นเรื่อยมา จนดวงจิตของเขานั้น เต็มด้วย พลังของปัญญา พลังของธรรมที่คุ้มครองจิตของเขาให้มีความดี ที่ดีอย่างแท้จริง

เขาได้อาศัยศีลนำพาเขามา

เขาได้อาศัยธรรมนำพาเขามา

เขาได้อาศัยสมาธิ และปัญญานำพาเขามา

มาจนถึงในที่ที่ดีแล้ว อย่างแท้จริง

เมื่อถึงที่ตรงนั้นแล้ว เขาก็ค่อยวางสิ่งที่เขาอาศัยมานั้น วางลงไว้ ไม่ต้องถือ

ไม่ต้องแบกอีกต่อไป เพราะจิตของเขาถึงแล้ว ถึงซึ่งการไม่มีการเกิดอีกต่อไป ไม่มีทางจะกลับไปเป็นทาสกิเลสตัณหาอีกต่อไป

เขาได้จบกิจในการรักษาศีล ในการทำสมาธิ ในการฟังธรรม ในการฝึกฝนปัญญา เพราะสิ่งเหล่านั้นได้เติมเต็มในตัวของเขา ในดวงจิตของเขาโดยที่เขาไม่ต้องฝึกฝนอีก เพราะเขาเป็นผู้สำเร็จแล้ว เช่นนี้ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. พยายามฟังและทำความเข้าใจ ลูกเอ๋ย.. เพราะว่ามันเป็นธรรมที่ละเอียดอ่อน และเป็นสิ่งที่ดวงจิตที่ปฏิบัติบำเพ็ญจนใกล้ถึง หรือเข้าถึง จึงสามารถทำความเข้าใจได้บ้าง ในสิ่งที่กล่าวมานี้ และมันก็เป็นสิ่งที่ลูกกำลังสงสัย ความรู้สึกของผู้สำเร็จธรรมแล้ว อยู่กับศีลยังไง อยู่กับสมาธิ อยู่กับธรรมยังไง ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ยังคงฝึกฝนตนอยู่หรือไม่ หรือว่ามีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร นี่ละลูก คือคำตอบ

และสรุปคำตอบก็คือ เราทุกคนผู้ตั้งใจจะทำความดี ควรใช้ศีล ใช้ธรรม ใช้สมาธิ และปัญญา เป็นสิ่งที่จะยึดถือ ยึดในการปฏิบัติ ฝึกฝน อบรมตน เป็นเครื่องนำพาจิตของตน ให้ไปสู่ที่ที่ดีอย่างแท้จริง

ฉะนั้น.. หากเราฝึกฝนอยู่ หากเรายังไม่ดับจากเชื้อกิเลสตัณหาอยู่ หากเรายังไม่ใช่ผู้บรรลุดุธรรม จึงควรมีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญาอยู่เสมอ ควรมีอย่างก้าวทั้ง 4 นี้ เป็นสิ่งนำพาเราไปลูก

เมื่อไรที่เราข้ามฝั่งแห่งทะเลทุกข์นี้พ้นแล้ว เราจึงค่อยวางสิ่งเหล่านี้ทิ้งลงได้ เพราะว่าเราดีแล้วอย่างแท้จริง ไม่ต้องถือ ไม่ต้องฝึกฝน ไม่ต้องเอาอะไรทั้งนั้นแล้ว ไม่ต้องยึดต้องถือ ต้องแบกอะไรไว้อีก เพราะว่าจิตของเรารู้แจ้งอย่างแท้จริงแล้ว

ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา เป็นเครื่องอาศัยของจิต

ที่จะนำพาจิตเข้าสู่การบรรลุดุธรรม

บุคคลผู้บรรลุดุธรรมแล้ว

จึงค่อยคลายเครื่องอาศัยเหล่านั้นทิ้งไป เพราะตนจบกิจสำเร็จแล้ว

อย่างนั้นละ **พระยาธรรม..** คือผู้ที่มีปัญญาธรรม เป็นสภาวะธรรมของผู้มีปัญญาธรรม ที่อยู่เหนือทุกอย่างแล้ว จึงมีความดีที่แท้จริงที่อยู่ในตัวของตน อยู่ในดวงจิตนั้น ค้ำครองรักษาเอาไว้แล้ว ดวงแก้ว ดวงธรรม ดวงสติปัญญาสมาธินั้น มีอยู่เต็มอัตราและมีเสมอตลอดไป ไม่ต้องฝึกฝนอีกต่อไป

อย่างนั้นละ **พระยาธรรม..** คือ ผู้มีปัญญาธรรม ที่อยู่กับศีลอย่างไม่ยึดไม่ถือศีล แต่ว่ามีพลังความดีคุ้มครองเอาไว้ ไม่สร้างกรรมชั่วอีก

เป็นบุคคลผู้ไม่ต้องตั้งท่าทำสมาธิ เพราะสมาธิมีอยู่ในตนอยู่เสมออยู่แล้ว

เป็นบุคคลผู้ที่ไม่ต้องตั้งท่าฟังธรรม เพราะธรรมมันเกิดขึ้นในตนอยู่เสมออยู่แล้ว

เป็นบุคคลผู้ที่ไม่ต้องตั้งท่าฝึกฝนปัญญา เพราะปัญญามันมีอยู่ในตนรู้แจ้งอยู่เสมอแล้ว

เหมือนเด็กที่อ่านหนังสือยังไม่ออก ก็ต้องฝึกท่อง ฝึกจำ ฝึกการอ่าน ฝึกการเขียน ให้คล่อง ให้เก่ง ให้อ่านออกก่อน ถ้าเมื่อไรที่อ่านออกแล้วก็ไม่ต้องฝึกท่อง ฝึกจำ ฝึกเขียนแล้ว เพราะเห็นปั๊บ ก็อ่านออกเลย ไม่ต้องไปจำ ก.ไก่ ข.ไข่ ไม่ต้องไปจำตัวสระต่างๆ ไม่ต้องจำอะไร มองเห็นปั๊บก็อ่านออกแล้ว

จิตของผู้มีปัญญาธรรมรู้แจ้ง ที่อาศัย ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา จนถึงนิพพาน เขาก็เป็นเช่นนั้นละลูก ไม่ต้องท่องศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เขาก็อ่านออกรู้แจ้ง และมีสิ่งเหล่านี้ อยู่ในดวงจิตของเขาอยู่แล้วเช่นนี้ อย่างนี้ละ พระยาธรรม..พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ลูกก็สงสัยความรู้สึก แต่ที่ไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ คือ สงสัยว่าบุคคลผู้ที่มีปัญญาแห่งธรรม บรรลุธรรมแล้วนั้น เขาอยู่กับศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา แบบไหน เขายังคงต้องฝึกฝนอยู่มั๊ย หรือว่าสภาวะธรรมเป็นยังไง

ก็เลยสงสัยอยู่ แต่อธิบายไม่ถูกในความรู้สึกนั้นนะเจ้าค่ะ วันนี้ได้ฟังพระพุทธรเจ้า ทรงเมตตา ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ว่าแท้ที่จริงแล้ว ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เป็นเครื่องอาศัยของจิตทั้งหลาย เป็นเครื่องนำพาให้จิตทั้งหลายข้ามพ้นทะเลทุกข์

เมื่อเราพ้นแล้วเราก็สามารถวางสิ่งเหล่านี้ ได้โดยที่จิตของเราทรงอยู่ในสิ่งเหล่านี้ อยู่แล้ว โดยที่ไม่ต้องฝึก ต้องยึด ต้องถือ แต่มันมีอยู่ในดวงจิตนั้นเสมอตลอดไปไม่มีวันดับวันเสื่อมหายอีกต่อไป เพราะเป็นของแท้แน่นอนแล้วเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลา ก่อน ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 244 **รู้ว่าเกิดแล้วต้องตายแน่**

ในเช้าของวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรมในหมวดของปัญญาธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรองค์ท่านไปดังนี้ว่า

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ลูก จะขอเข้าเฝ้าฟังธรรมในเรื่องของปัญญาธรรมนะเจ้าคะ ขอพระพุทธรองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมตัวอย่างผู้มีปัญญาธรรมให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้นก็นั่งให้เรียบร้อย วางมือเอาไว้ที่ตรงหัวเข่า หายใจเข้าลึกๆ ผ่อนคลายจิตใจของลูกนั้นเสียก่อน หายใจเข้าให้มันว่าง หายใจออกให้มันโล่ง มันโปร่ง มันเบา มันสบาย ให้มันมีคลื่นพลังงานที่เย็น ลงมาแตะที่ฝ่ามือซ้าย ฝ่ามือขวา น้อมพลังที่เย็นนั้นเข้าสู่ศูนย์กลางกาย รับพลังเช่นนี้ไปก่อนนะลูก น้อมพลังที่เย็นลงมาแตะ ที่ฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวา

น้อมพลังที่เย็นนั้น เข้าไปเย็นอยู่ในศูนย์กลางกาย

จนเกิดความสว่าง สว่างบนฝ่ามือ สว่างที่ศูนย์กลางกาย

แสงสว่างค่อยๆ สว่างขึ้นจนถึงคอ แสงสว่างคลุมกายของเราเอาไว้

เราเห็นภายนอกก็ สว่างไสว ภายในก็ สว่างไสว

เห็นความว่าง ความโล่ง ความเบา และสบาย

หายใจเข้า หายใจออก อยู่กับพลังที่เย็น คลื่นพลังงานที่สว่างไสว ผ่อนคลายอารมณ์ ความกังวลต่างๆ ทิ้งไป ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มันว่างให้มันโล่ง รับพลังที่เย็น ที่สว่างไสว ปรับคลื่นกระแสที่มันหนักมันเหนียว ที่มันร้อนในกายของตน ปรับมันซะให้คลื่นจิตของลูกนั้นสงบลงให้ได้

พระยาธรรม.. การที่เราฟังธรรมนะลูก เราต้องใช้จิตใช้ใจ ใช้สมาธิตั้งมั่น และพิจารณาธรรมที่ได้ยินได้ฟังนั้น ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ จึงจะเกิดประโยชน์อันสูงสุดแก่เรา

ในการฟังธรรม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ทำหน้าที่ที่จะนำธรรมไปเผยแผ่ ยิ่งต้องตั้งใจต้องใช้ความละเอียดอ่อนให้มากในการฟังธรรม เอาละนะ

พระยารธรรม.. ตอนนี้ก็ได้ปรับคลื่นจิตเรียบร้อยแล้ว ก็จงตั้งใจฟังตาม พิจารณาตามนี้คุณะลูก

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมแล้วนั้น เขาย่อมมีสติ ระลึกรู้อยู่เสมอว่า กายนี้ต้องตายแน่ในสักวัน และไม่รู้ด้วยว่าตายวันไหน แต่มันต้องตายแน่

เขาจะอยู่กับอารมณ์ของการเห็นแจ้งในความตายอยู่เสมอ อยู่อย่างมีสติ ระลึกรู้ถึงความตาย ที่มันเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ และอยู่กับอารมณ์นี้โดยที่ไม่ทุกข์อะไร เพราะเขาเห็นแจ้งรู้ และเข้าใจแล้วว่าร่างกายนี้เกิดขึ้นมาตามกรรม เป็นไปตามกรรม เกิดขึ้นมาเพื่อให้เรานั้นนำมาสร้างกรรมที่ดี เผชิญผ่านพ้นทดสอบสิ่งต่างๆ ดูสิว่าจะหลงไปทำกรรมชั่วหรือเปล่า และท้ายที่สุดเขาก็ต้องดับ ต้องจากเราไป

ร่างกายนี้ เขามีเวลาเกิด และมีเวลาดับ

เขานั้นไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา

เราเพียงแค่อาศัยเขาในการชดใช้กรรมที่เคยก่อมา

อาศัยเขาสร้างกรรมที่ดี ที่จะทำต่อไป

เราแค่มาอาศัยเขาอย่างนี้เท่านั้น

เขาไม่มีอยู่ในเราจริง เราไม่มีอยู่ในเขาจริง

แม้ขนาดที่เราทำสมาธิจิตตั้งมั่นแล้ว ว่างแล้ว หลุดจากเขาแล้ว เขาก็ยังเป็นเรา เขาก็ยังเป็นเรา กายนี้ประกอบไปด้วย ธาตุทั้ง 4 ดิน น้ำ ลม ไฟ ประกอบกัน รวมพลังกัน ประคับประคองมันเอาไว้ ถ้าธาตุขันธ์มันดับ มันสลายลงเมื่อไร กายนี้ ก็พลัดพรากจากเราไป

คนทุกคนเมื่อเกิดแล้ว ต้องตาย ตายได้ทุกเพศทุกวัย ทุกชนชั้น ทุกศาสนา ต้องตายเป็นแน่แท้ เราเกิดมาตามกรรม กรรมที่เราทำส่งผลให้เราเกิดมาชดใช้มันไป สิ่งใดไม่ดี ที่ผ่านเข้ามา ให้เราต้องชดใช้ ต้องเผชิญผ่านพ้นกับมัน สิ่งนั้นคือสิ่งที่เราได้เคยพลาดพลั้งในกาลก่อน ได้เคยทำมันไว้แล้ว

จงปล่อยวางจิตใจของเราให้มันโล่ง มันเบา

มันห่างจากการโกรธเคือง การไม่พอใจ

การชอบใจและไม่ชอบใจ ในสิ่งที่มันเกิดขึ้นเหล่านั้น

จงเห็นเป็นธรรมดาว่าเรานี้ได้ใช้หนี้ไปก้อนหนึ่งแล้ว

และเมื่อเราได้เจอกับสิ่งที่ดี เราก็จะรู้ว่าสิ่งที่ดีที่มันเกิดขึ้นกับเรานั้นมันไม่ใช่ของที่เราจะเอามายึดติดเอาไว้ เช่น ได้ร่างกายมา ได้บ้าน ได้รถ ได้ลาภ ได้ยศ ได้สิ่งที่ดีต่างๆ ทั้งได้จากตัวบุคคล หรือสิ่งของนามธรรม รูปธรรมต่างๆ ที่เราได้สิ่งที่ดีเหล่านั้นมา ก็เพื่อให้เรานำมาสานต่อ สร้างต่อ ทำต่อความดี แต่ไม่ใช่ได้มาเพื่อให้เรายึดติดลุ่มหลงได้แล้ว ก็อยากได้อีก ไม่ใช่อย่างนั้น

จงรู้อยู่เสมอว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น ที่ดีอยู่รอบตัวเรานั้น เขาเกิดขึ้นเพราะว่าเราเคยทำ เคยหว่านเมล็ดของมันเอาไว้ บัดนี้ผลของมันจึงเกิดแก่เรา เพื่อให้เรานั้นได้เอาผลที่ได้รับนั้น ไปเพาะ ไปหว่านใหม่ และกำหนดเป็นปัจจัยสี่หนุนชีวิตเรา ให้มีโอกาสให้มีกำลัง สร้างความดีต่อไปเท่านั้น แต่ไม่ใช่ให้ลุ่มหลงและยึดติด เช่น หากว่าเราเป็นผู้ครองเรือนอยู่ มีคู่ชีวิตที่ดี ก็เพื่อทดสอบเรา ว่าเราจะดีหรือเปล่าเมื่อเราเจอคู่ชีวิตที่ดี บางคนมีคู่ชีวิตที่ดี ก็เลยทำไม่ดีกับเขา เพราะเขาดี อะไรๆ เขาก็ยอมเราทำเพื่อเรา ก็เลยหลงไปทำไม่ดีกับเขาอย่างนี้

เกิดมาในครอบครัวที่มีคุณพ่อคุณแม่ที่ดีมีฐานะที่ดี วางแผนทุกอย่างของอนาคตให้เราแล้วเราได้สิ่งเหล่านั้นมา ก็เพื่อให้เรานำเอาสิ่งที่ได้มาไปต่อยอดความดี เป็นลูกที่ดี ทำหน้าที่เป็นคนดีทั้งในสังคมและในครอบครัว ไม่ใช่พอพ่อแม่ดูแลทำให้ทุกอย่างแล้ว ก็เลย กลายเป็นเด็กไม่มีความรับผิดชอบ กลายเป็นคนไม่รู้จักโต แก่แล้วก็ยังเบียดเบียน ล้างผลาญพ่อแม่อย่างนั้น

ทำอย่างนั้น เท่ากับว่าเราเอาสิ่งที่ดี ที่เคยสร้างมาที่เกิดมาตามผลที่เราทำ เพื่อที่จะนำไปต่อยอดความดี เท่ากับว่าเราทำลายความดีนั้นทิ้งเสีย ด้วยความลุ่มหลง เป็นผู้ไม่มีสติมากพอ

สมมุติว่า ถ้าเป็นทางธรรม เราออกบวช ประพฤติปฏิบัติธรรมแล้ว เราได้เจอกับพระธรรมคำสอนแล้ว เราได้รู้ศีล รู้ธรรม รู้สมาธิ รู้ปัญญาแล้ว

เราก็เอาสิ่งเหล่านี้ มาต่อยอดโดยการพัฒนา พิจารณาฝึกฝนตน ให้เจริญยิ่งขึ้นไป อย่างนี้เป็นต้น แต่ไม่ใช่เอาสิ่งที่ได้มาแล้ว เกิดขึ้นแล้ว รู้แล้วนั้น เอามาแล้วได้มาแล้ว ไม่ต่อยอดความดี ลุ่มหลงว่าตนรู้แล้ว ดีแล้ว เข้าใจแล้ว อย่างนั้นไม่ถูกต้อง ถือเป็นผู้หลงในความดีที่เกิดขึ้น ในตัวของเรา ที่มาจากผลบุญเก่าที่เคยทำเอาไว้

บางคนเกิดมาได้เจอกับครู เจอกับอาจารย์ ผู้รู้แจ้งสอนสั่งธรรมตนอย่างชัดเจน ด้วยผลบุญที่ตนทำไว้ จึงได้มีโอกาส แต่กลับลุ่มหลงในสิ่งที่ตนได้มานั้น ว่าตนนั้นเป็นผู้ที่ดีแล้วมีบุญแล้ว ได้เรียนแล้ว ได้รู้แล้ว หลงมายึดไว้เฉยๆ แต่ไม่ประพฤติไม่ฝึกฝนตนให้ดีขึ้น

วันหนึ่งเมื่อผ่านครูอาจารย์เหล่านั้นไป ตนก็เลยหมดโอกาส เพราะผลบุญส่งผลมา แต่ตนไม่สร้าง ไม่สานต่อความดี

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมรู้แจ้งแล้ว

เขาย่อมรู้เท่าทันในสิ่งที่ดีที่เกิดขึ้นกับเขา

และนำเอาสิ่งเหล่านั้นมาต่อยอดความดี โดยไม่ลุ่มหลงเลย

ได้กายมา ก็นำกายไปทำความดี

ได้ความรู้ในเรื่องของทางธรรม

หรือได้ในสิ่งที่เป็นทางโลก ที่มาคำนวณ

ปัจจัยสี่ทั้งหมดที่คำนวณตน ก็นำไปทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์โดยไม่ลุ่มหลง

เขารู้ว่าชีวิตเกิดมาแค่เพื่อใช้กรรม และสร้างกรรมดีสานกรรมดีต่อ กรรมใหม่ที่ไม่มีดี ไม่ทำแล้วก้มหน้าก้มตาใช้ไป ทำแต่กรรมที่ดีให้มันเต็ม มีสติรู้เท่าทันเสมอว่า เกิดมาต้องตายแน่ไม่ลุ่มหลงไม่ยึดติดในตัวของตน ในร่างกายนั้นไม่เคลิบเคลิ้มเพลิดเพลินไปกับร่างกายนี้ ไม่ลุ่มหลงในมัน แต่มีสติที่จะเอากายนี้ไปใช้กรรมได้อย่างไม่เสียเวลา คือใช้ไปเลย ไม่สร้างใหม่

เอากายนี้ รับผลของบุญ ของความดีที่ทำไว้แล้ว แล้วรีบสร้างรีบสานต่อ ทำในสิ่งที่ดีให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป โดยไม่รอเวลาโดยอยู่อย่างมีสติ ระลึกรู้ถึงความตายอยู่เสมอ รู้แจ้งเห็นว่างกายนี้เกิดตามกรรม เกิดมาใช้กรรม เกิดมาเพื่อสานต่อกรรมดี เกิดแล้วก็ต้องตายแน่

เช่นนี้อาจนี่ละ.. **พระยาธรรม..** จริงแล้วธรรมในข้อนี้ ยังมีสิ่งที่จะทำให้มองเห็นไปกว้าง ไปไกลกว่านั้นอีก สำหรับการพิจารณาการตายเป็นอารมณ์

แต่วันนี้เวลาก็ได้พอควรแล้ว ไว้วันหลังโอกาสหน้า จะแสดงต่อให้ฟัง ในการพิจารณาตอนต่อไปของการรู้ว่าเกิดมาต้องตายแน่ รู้เท่าทันกายนี้ แล้วจะพาให้เราปัญญา รู้แจ้งธรรมอะไรต่อไป พอจะเข้าใจแล้วหรือยัง พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อได้ฟังธรรมนี้แล้ว

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. พอจะเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. แต่ว่าอยู่ในโลกมนุษย์มันมีเกิด แก่ แล้วก็ยังมีเรื่องวุ่นวาย

เยอะมากเลยเจ้าค่ะที่มากลุมจิตของเราเอาไว้ ทำให้เราวุ่นวายนักทุกข้อเลย มีคลื่นกระแสที่ไม่ค่อยสงบเลยเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ก็เป็นธรรมดาละ พระยาธรรม.. ก็ให้ไปเรียนรู้เชื้อกิเลสตัณหา เรียนรู้ว่าดวงจิตทั้งหลาย เขาถูกครอบงำยังไง ก็เป็นธรรมดาละลูก เพียงแต่เราต้องฝึกฝน การปรับคลื่น ปรับกระแสจิตที่ไม่ดี ปรับเชื้อกิเลส เชื้อตัณหา ปรับคลื่นเหล่านั้นให้มันเบา ให้มันหายไป

ฝึกฝนไปเรื่อยๆ มันก็จะปรับได้ชั่วคราว ปรับแล้วก็กลับไปคลุกใหม่ ปรับแล้วก็กลับไปจมอยู่กับเชื้อเหล่านั้นใหม่ ทำอยู่อย่างนี้ละลูก จนกว่าเราจะทรงอยู่บนพลังอันสูงสุด ที่ดีแล้วอย่างแท้จริง

ต่อให้ไปนอนคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา สิ่งเหล่านั้นก็ทำอะไรเราไม่ได้ ความเศร้าหมอง ความทุกข์ ความรุ่มร้อน เราร้อน ความกังวล สิ่งต่างๆ เหล่านั้นไม่มีอีกต่อไป นั่นละลูก จึงถือว่าใช้ได้

ฝึกไปเถิดค่อยๆ ฝึกไป

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาเจ้าค่ะ วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อน ไว้วันพรุ่งนี้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 245 **ทำดีแข่งกับเวลา**

ในเช้าของวันที่ 31 ธันวาคมพ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม..เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ต่อยอดจากคลิปเมื่อวาน ผู้มีปัญญาที่รู้แจ้งเห็นความตายเกิดขึ้นอยู่เสมอ รู้ค่าของการเกิด ว่าต้องสร้างความดี รู้ค่าของสิ่งที่ได้มาด้วยบุญเก่า เพื่อที่จะมาต่อบุญ รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้น เป็นกรรมวิบากที่ตนต้องชดใช้ นะเจ้าคะ พระพุทธองค์ทรงบอกลูกว่า บุคคลผู้มีปัญญารู้เห็นความตายเป็นธรรมดา มีสติอยู่กับการดำรงชีวิต เขายังมีความรู้แจ้งอีกมากมายที่เกิดจากการเห็นแจ้งในชีวิต ถอดถอนความ ยึดติดลุ่มหลงในชีวิต

ลูกจึงมากราบขอเข้าเฝ้า ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมต่อ ให้ลูกได้ฟังทำความเข้าใจให้จบ ในแบบของผู้มีปัญญาแบบนี้ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม..วันนี้ดูท่าทางพร้อมในการฟังธรรมแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจฟัง พิจารณาตาม ให้ลูกนั้นเข้าใจอย่างถ่องแท้ เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ละเอียดอ่อนในธรรมที่จะกล่าวต่อจากนี้

พระยาธรรมเอเย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม ระลึกนึกถึงความตายอยู่เสมอ จนสามารถถอดถอนตนออกจากความลุ่มหลงในกาย จนสามารถมีสติยอมรับสิ่งที่ไม่ดีที่เกิดขึ้นกับตน เพราะรู้นั่นคือการชดใช้ ได้สลาก่อนกรรมไปแล้ว ที่ละก้อน ที่ละสิ่งทีละอย่าง และมีปัญญารู้เข้าใจเห็นสิ่งที่ได้มา ที่ดี ที่เกิดขึ้นกับตน ทั้งกาย ทั้งสิ่งต่างๆ ภายนอก ปัจจัยสี่ทั้งหลายที่ติดนั้น ว่าเป็นความดี เป็นผลบุญ เป็นสิ่งที่ตนได้มาเพื่อต่อบารมี เขาก็เลยเอาสิ่งเหล่านั้นไปสร้าง ไปทำความดี

บุคคลผู้รู้แจ้ง เข้าใจเช่นนี้ ถอดถอนตนออกจากการลุ่มหลงในกาย เขามีปัญญาเช่นนี้แล้วเขาก็ยังเกิดปัญญาต่อไปอีก

พระยาธรรมเมย.. ปัญญาที่เกิดขึ้นในการรู้เท่าทันการตาย หรือว่า พิจารณาความตาย จนเห็นความตายเป็นธรรมดา นั้น ยังทำให้เขานั้นหยุดสร้างกรรมที่ไม่ดี อยู่ในกรอบของศีลได้เป็นปกติ

ใครจะด่าจะว่าจะชื่นชม จะมีอะไรกระทบเข้ามาก็ตาม เขาย่อมรู้เท่าทัน ไม่หลงในตัวในตน ของตน

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น ในการละเมิดผิดศีล ก็จะไม่มีการเบียดเบียนผู้อื่น เบียดเบียนตน ก็จะไม่มีการเบียดเบียนชีวิต อย่างมีสติ เขานั้นไม่ทำผิดศีลผิดธรรม ไม่ไปทำในสิ่งที่ไม่ดี

พระยาธรรมเมย.. นึกถึงความตายเป็นอารมณ์ จนเห็นมันเป็นธรรมดา ก็เรารู้อยู่แล้วนี่ลูก ว่าเดี๋ยวมันก็ต้องตาย เกิดมาสร้างความดี เกิดมาใช้กรรม เขาก็เลยใช้ไป สร้างไป ทำไป อยู่ในกรอบของศีล การนึกถึงความตายเป็นอารมณ์จึงช่วยให้เขานั้น รักษาศีลได้ และเขาก็ยังพ้นจากการดิ้นรนชวนขวาย อยากรู้ได้ อยากรู้เป็นทั้งหลาย เพราะเขารู้แล้วว่าดิ้นรนกันไปชวนขวายกันไป วุ่นวายกันไปก็เท่านั้น

ทำยที่สุดทุกอย่างก็ต้องเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

ทำยที่สุด ก็คือไม่มีอะไร

เขาจะห่างไกลจากการดิ้นรนชวนขวาย อยากรู้ได้ อยากรู้ อยากรู้เป็น ชีวิตของเขา จึงสงบสุข รวมถึงเขายังรู้ดีกว่าวันหนึ่งต้องตาย เมื่อรู้เช่นนั้นแล้ว เขาจึงรักษาเวลาที่มีอยู่ สิ่งที่มีอยู่นั้นให้ดี ให้เกิดประโยชน์ ไม่เพลิดเพลิดลุ่มหลงไปกับชีวิตที่สมมุติขึ้นมา

เขาจึงใช้เวลาทุกวินาทีของชีวิต ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงกับเขา คือการทำให้จิตของตนอยู่ห่างไกลจากกิเลสออกไปเรื่อยๆ ทำให้ได้มากที่สุดตามกาลเวลา

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เห็นความตายเป็นอารมณ์ ทรงอารมณ์ อยู่ในความตายรู้ว่าเกิดมาแล้วก็ต้องตายแน่ เขารู้แจ้งเห็นชัดดังที่กล่าวมานี้ละลูก เขาไม่หลงในสิ่งที่ทำ ยอมรับในสิ่งที่เจอ ทำแต่ความดี รักษาศีลอยู่ในกรอบของการไม่เบียดเบียนผู้อื่นและตนเอง ห่างไกลจากการดิ้นรนชวนขวาย จิตของเขาย่อมเป็นสุข รู้ค่าในทุกเวลา ที่มีที่เหลืออยู่ นำไปสร้างไปทำแต่ในสิ่งที่ดี

เช่นวันนี้ ที่เป็นวันสุดท้ายของปีแล้ว พ.ศ. 2560 จะจบสิ้นลง พ.ศ. 2561 จะเกิดขึ้นมาแล้ว เขาย่อมมีสติรู้อยู่เสมอว่า กาลเวลาที่มันผ่านไปแล้วไม่อาจหวนคืนมาได้ ผ่านไปแล้วอีกหนึ่ง พ.ศ. แปลว่าชีวิตของตนมันหายไปอีกหนึ่งปี จบไปอีกหนึ่งปี และเวลาที่เหลืออยู่ ที่จะทำความเพียรทำความดีนั้น มันก็เหลือน้อยลงกว่าเดิม

เขาก็จะรู้รักษาเวลาของเขา โดยการไม่ปล่อยให้ตนไปทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ คือ ไปทำในสิ่งที่มันเป็นสิ่งสมมุติ ลุ่มหลง พัวพันมัวเมา กับ รูปรส กลิ่นเสียง สัมผัส ปัจจัยภายนอกต่างๆ ซึ่งเป็นของโลก แต่เขาจะหมั่นทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่ตัวของเขาอย่างแท้จริง เพราะว่าเขารู้แล้วว่าตัวที่เป็นเขาอย่างแท้จริงคือใคร คือดวงจิตอันบริสุทธิ์

การเกิดมานี้ ก็เพื่อ ทำความดี ชำระล้าง ลอกกรรมวิบากที่ตนได้สร้างได้ทำ ลอกกิเลสลดตัณหาออกจากตน เพื่อให้จิตของตนบริสุทธิ์ให้ได้ และ ต้องทำแข่งกับเวลา

ไม่ใช่มัวแต่ไปยึดว่ากายนี้เป็นของตน สิ่งทั้งหลายเป็นของตน แล้วก็เสียเวลาอยู่อย่างนั้น จนหมดเวลา ก็อยู่อย่างนั้น กลับมาเริ่มใหม่ ก็หลงอยู่อย่างนั้น เป็นแสนเป็นล้านชาติ มีเวลายาวนานเท่าไรก็ได้ทำอะไรเลย เพราะหลงอยู่ในสิ่งสมมุติ ขวนขวายได้มา เต็มเขาก็ดับก็จากไป ขวนขวายเท่าไร ดูแลรักษาให้ดีเพียงใดเหน็ดเหนื่อย ทุกข์ยากลำบาก เพียงใดกว่าจะได้มาด้วยบ้าน ด้วยรถ ด้วยลาภ ด้วยยศ ทำยที่สุดแล้วสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็ดับก็หายไปอยู่ดี ไม่เกิน 100 ปี เขาไม่จากเราก่อน เราต้องจากเขาก่อนแน่นอน แล้วก็เกิดมาใหม่ทำใหม่อยู่อย่างนี้

เขารู้แจ้งในสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะไม่ปล่อยจิตของตนให้ไปลุ่มหลง พัวพันมัวเมายึดติดกับสิ่งที่เป็นของโลก สิ่งสมมุติของหลอกตาล่อใจ หลอกให้เรา นั้นเสียเวลาเหล่านี้

เขารู้ว่า พ.ศ. 2560 หมดไปแล้ว เราจบหมดเวลาไปอีกหนึ่งปี และไม่รู้ว่า เวลาที่เหลืออยู่จะมีอีกมากหรือน้อยเพียงใด

บางคน ก็ไม่สามารถอยู่จนถึงปีใหม่ในปีหน้าได้

บางคน ก็ตายในปีใหม่นี้

บางคน ก็อยู่ 2-3 เดือน 4-5 เดือน

บางคน ก็ยังอยู่ไปถึงอีกปีหนึ่ง ปีหน้าโน้น

บางคน ก็ยังอยู่ไปอีก 2, 3 ปี 10 ปีข้างหน้า แล้วแต่แต่ละคน

แต่เรานั้นชินะ ไม่รู้ว่าเราจะยังอยู่หรือเปล่า เพราะความตายมันจะมาถึงได้ทุกเมื่อ เขาก็จะมีสติระลึกไม่เพลิดเพลिन ลุ่มหลง พัวพัน มัวเมาไปกับสิ่งสมมุติในโลก เขาจะหมั่นเพียร เขาจะบำเพ็ญ ทำในสิ่งที่ชำระล้างกิเลส เขาจะรักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ เติมปัญญา เพื่อผลักดันให้จิตของเขาเดินทางออกจากกิเลสตัณหาเพื่อชำระล้างกิเลส ล้างตัณหาให้หมดจากเขา และต้องแข่งต้องทำ กับเวลาที่มันผ่านไปทุกวันๆ

จุดมุ่งหมายของเขา ก็คือ ดวงจิตอันสว่างและบริสุทธิ์
เขาจะทำให้ถึงในจุดตรงนั้น
เขาก็เลยไม่ทิ้งเวลาให้เสียเปล่า
ไม่หลงอยู่กับสิ่งสมมุติ
เขาก็เลยชำระกิเลสของตนทุกวันๆ
โดยไม่มี ความลุ่มหลงไปกับสิ่งสมมุติเลย

พระยาธรรมเมย.. ที่มีปัญญาธรรมบุคคลผู้แล้ว เขาย่อม รู้แจ้ง รู้เท่าทันทุกสิ่งที่เกิดขึ้น รู้ว่าเวลาหมดไป แปลว่าเราเหลือเวลาน้อยลง เรา ต้องตั้งมั่นอยู่ในกรอบของความดี ต้องทำความดีชำระกิเลสแข่งกับเวลาที่เหลืออยู่ ทำให้ได้มากที่สุด ถ้าจบกิจชาตินี้ก็ดี ไม่ต้องมาเกิดอีก แต่ถ้าไม่จบในชาตินี้ มาในชาติหน้า อย่างน้อยเราก็เดินมาไกลแล้ว ห่างไกลจากกิเลสค้นหาได้มากแล้ว

ผู้มีปัญญา เขาย่อมรู้ตื่นเช่นนี้ละ พระยาธรรม.. เขาย่อมรู้ เข้าใจ ในร่างกาย ในการเกิด การใช้กรรม การเอาสิ่งที่ได้ ที่มีมาต่อความดี

เขาย่อมรู้ว่า เกิดมาแล้วต้องตายแน่

เขาย่อมรู้ว่า กาลเวลาที่หมดไปแล้ว ย้อนคืนมาไม่ได้เลย

เขาย่อมรู้ว่า เขามีหน้าที่ชำระกิเลสค้นหาไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะต้องทำ นอกจากการชำระกิเลส

เขาย่อมตั้งมั่นอยู่ ในศีล ในธรรม ในสมาธิ ในปัญญา เขาย่อมถึงซึ่งพระนิพพานในที่สุด

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาระลึกนึกถึง ความตายเป็นอารมณ์ ความตายเป็นอารมณ์ จะส่งให้เขานั้นมีปัญญา มีกำลังของสติปัญญา รู้แจ้งเช่นนี้เท่านั้นละ

พระยาธรรม.. นี่คือแบบอย่าง ของผู้มีปัญญาธรรม รู้แจ้งในการเกิดแล้วว่าต้องตายแน่ เขาสามารถเกิดปัญญาต่อปัญญาแตกฉานในทุกสิ่ง เช่นนี้เท่านั้นละ

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พิจารณาตาม ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ว่าการพิจารณาความตายนั้นมันทำให้เกิดปัญญาอะไรบ้าง

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 246 **ทำเหมือนไม่ทำ**

ในเช้าของวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น..จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ลูกจะขอเข้าเฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ในเรื่องของปัญญาธรรมนะเจ้าคะ บุคคลผู้มีปัญญาธรรมนั้นเขาจะมีลักษณะเป็นแบบไหน หรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : เอาละนะ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังให้ดีลูกหายใจเข้าลึกๆ หายใจออก ปล่อยอารมณ์ความคิด ความกังวลทั้งหลาย ปล่อยมันทิ้งไป ปล่อยจิตปล่อยใจให้ว่างๆ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องนึกไม่ต้องอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น ปล่อยใจให้มันว่างเปล่า ดูที่จิตที่ใจของตน ให้มันสว่าง มีแต่ความว่าง ความสว่าง ความเบา ความสบาย

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่ฝึกฝนปัญญาดีแล้วนั้น เขาจะทรงสภาวะจิตของเขาเอาไว้ เช่นนี้อย่างนี้ละลูก เขาจะปราศจากความกังวล ปราศจากความคิด ปราศจากความวุ่นวาย จิตของเขาจะว่าง จะนิ่ง จะสว่าง จะเบาและสบายอยู่อย่างนี้ละลูก

เขาจะมีปัญญา ที่เป็นปัญญาอย่างแท้จริง คือ รู้ทะลุแจ่มแจ้ง เข้าใจในทุกสิ่งของวิภังขณนี้ เช่น เรื่อง กฎของกรรม เขาจะรู้แจ้งดีแล้วว่า ทำกรรมตัวไหน ปลูกพืชชนิดใด ผลของมันย่อมเจริญงอกงามตามแบบที่ตนนั้นปลูก ตามชนิดของมัน และถ้าปลูกไป 1 เมล็ด พืชนั้นก็จะต้องเกิดมาออกดอกออกผลได้เป็นหลายเมล็ด และที่มันออกดอกออกผลมานั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่า ต้นพืชที่ตนนั้นปลูก อุดมสมบูรณ์ดีไหม ไปปลูกในนาบุญที่สมบูรณ์ดีหรือเปล่า

คนที่ปลูกคนที่ทำความดีนั้นมีเมล็ดพืชที่ดีจากจิตจากใจ คือ ทำด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ ตั้งมั่นดี ไม่ลังเลสงสัย เมล็ดพืชของตนดีหรือเปล่า มีเมฆเกาะกินไหม คือทุกอย่างมันจะเกิดขึ้นออกดอกออกผลตามมา ก็ไม่ได้จำเป็นที่จะต้องเกิดมาเหมือนกันเป๊ะ เสมอกันเป๊ะ

ทุกอย่างมันก็เกิดออกดอกออกผล ตามเหตุตามปัจจัยของมัน เมล็ดพืชดี ปลูกในที่ดี ดุแลดี ย่อมเกิดผลที่ดี เมล็ดพืชไม่ค่อยดี ปลูกในที่ดี ย่อมเกิดมา มีผลน้อยกว่า แต่ก็ยังดี เมล็ดพืชไม่ดี ปลูกในที่ดี มันก็ไม่เกิด เมล็ดพืชดี ปลูกในที่ไม่ดี มันก็ไม่เกิด มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น

แม้ต้นข้าวเหมือนกันทั้งแปลงนา แต่บางต้นก็ออกเม็ดข้าว รวงข้าวที่หนาแน่นและเยอะ ดุเม็ดใหญ่ ดุสมบูรณ์ นำมาเป็นข้าวสารที่ได้ปริมาณมากกว่า ดีกว่า บางต้นแม้ปลูกในนาแปลงเดียวกัน มันก็เกิดมาไม่สมบูรณ์ เกิดมาเม็ดข้าวก็ไม่ค่อยจะเต็ม

ในนาแปลงนี้มันมีต้นข้าวอยู่ไม่รู้กี่ล้านต้น แต่มันก็มีความแตกต่างของมันตามเหตุที่มันได้รับลมรับฝน ต้านทานกับลมกับฝน ตามเหตุที่มันจะดูดซึมน้ำปุ๋ย ดูดซึมสิ่งที่มีประโยชน์ไปหล่อเลี้ยงมัน ต่างกันตามเหตุของมัน

การที่เราทำความดีก็เหมือนกัน มันก็เป็นเช่นนั้นอย่างนั้นล่ะ เขาจะรู้แจ้งเช่นนี้ อย่างนี้ เขาจะมองเห็นเป็นธรรมดา ว่าทุกสิ่งและทุกอย่างมันเป็นไปตามเหตุของมัน

ก็ในเมื่อสิ่งที่มันเกิดขึ้นนั้น มันไม่ได้ เกิดตามความกังวล เกิดตามความคิด เกิดตามความว้าวุ่น ฟุ้งซ่านของเรา แต่มันเกิด ตามเหตุของมัน แล้วเราจะเอาจิตเอาใจไป วุ่นวายครุ่นคิดเป็นห่วงมันนักหนาทำไมเล่า

เราก็แค่มีหน้าที่ คือทำไป หว่านไป หมายถึง การทำความดีลูก รักษาศีลไป ทำสมาธิไป เติมปัญญาไป ฟังธรรมไป ทำทานไป คือ ทำบารมีได้ทุกตัว ทั้ง 10 ทศ ทำไป ตามเหตุ ที่เรานั้นพอทำได้ ทำให้ดีอย่างสมบูรณ์

ไม่ต้องมีแมลงมากินมาตัดทอนความดี ด้วยความคิดลึกลับสงสัย ทำให้มันดี ดีที่สุด ทำไปแล้ว ก็แล้วไป เราก็แค่ดูมันไปว่ามันจะเกิดขึ้นเป็นแบบไหนยังไง มองมันเฉยๆ ให้รู้ ให้เห็นตามเหตุของมัน โดยที่ไม่ต้องวุ่นวาย ไม่ต้องห่วงต้องกลัว ต้องคิด ต้องตั้งเครียดกับมัน

คือเราทำเหตุดีแล้ว มันจะต้องเป็นไปตามเหตุของมัน ช่างมันเกิดทำไป ผลมันต้องย่อมดีกลับ เป็นธรรมดาของกฎแห่งกรรม

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาย่อมโยกจิตของตน ยกห่างออกมาจากความวุ่นวายทั้งหลาย จนเขาเห็นสิ่งที่มันเกิดขึ้น บนโลกสมมุตินี้ เห็นแจ้ง เห็นชัดว่า ทำเหตุนี้ ก็เลยเกิดเหตุนั้น ทำเหตุนั้น ก็เลยเกิดเหตุโน้น มันเป็นธรรมชาติ ธรรมดาของมัน

เรามีหน้าที่แค่ทำ ทำให้ดี ดูแลให้ดี มีหน้าที่เท่านี้ละ ความเป็นธรรมชาติของมัน ก็จะส่งผลให้มันออกดอกออกผล ตามเหตุของมันเอง คล้ายคลึงกันกับการที่เราปลูกข้าว ในนาลูก

เมื่อเราจะไปปลูกข้าว เราก็ดูแลข้าวที่สมบูรณ์ ถึงเวลาที่ต้องเพาะปลูก เราก็ต้องเพาะปลูกไปตามเหตุ ถึงเวลาไปดูน้ำ ไปดูแล เราก็ไปดูแลตามเหตุ แล้วก็ต้องปล่อยให้ฝน นา ต้นข้าวมัน อยู่กับฟ้า กับดิน กับอากาศ ปล่อยให้มันเป็นไปตามเหตุของมัน อีกทีหนึ่ง แล้วเมื่อถึงเวลา เราก็ค่อยไปเก็บเกี่ยวมัน ได้มามากหรือน้อยก็แล้วแต่เหตุของมัน อย่างน้อยเราก็ได้ทำแล้ว เป็นเช่นนั้นอย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้มีปัญญา เขาจะทำตามเหตุ ทำอย่างไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่ต้องไปกังวล ไม่ต้องไปกลัวกับมัน ไม่ต้องกลัวหรอกว่าจะได้ข้าวน้อยในปีนี้ และไม่ต้องไปลุ้นด้วยว่ามันจะได้ข้าวเยอะ ไม่ต้องไปสนใจมัน สนใจแค่หน้าที่ ที่เราทำ ทำให้มันดี ส่วนผลของมัน มันจะเป็นไปตามเหตุของมันเอง

บุคคลผู้มีปัญญาแล้ว เขาย่อมมองเห็นกลไกการทำงานของวิญญูสงสารนี้ ว่ามันเป็นของมันอย่างนั้นเอง เราจะคิด จะไม่คิด เราจะวุ่นวายรุ่มร้อน เป็นห่วงคอยกังวลกับมันเพียงใด ลุ้นกับมันเพียงใด มันไม่ได้เป็นตามสิ่งที่เราทำนั้นเลย แต่มันมันจะเป็นไปตามเหตุของมันต่างหากเล่า

ที่นี่ เขาก็จะสักแต่ว่า อยู่ในสภาวะธรรมที่ ทำเหมือนไม่ทำ จิตของเขาก็เลยนิ่งว่าง โล่งสบาย เขาก็เห็นกลไกการทำงานของวิญญูสงสารที่มันตามกฎแห่งกรรม ว่ามันเป็นอย่างนั้นเช่นนั้นเอง เขาเป็นผู้ไม่วุ่น ไม่ห่วงหน้าพะวงหลัง เขาเป็นผู้มีปัญญา

ฉะนั้น เมล็ดพืชที่เขาหว่านไปทำไป มันจึงเป็นเมล็ดพืชที่ดี นาบุญที่เขาเพาะปลูก จึงเป็นนาบุญที่ดี เขาทำเหตุดีแล้ว สิ่งที่ดีจึงก่อเกิดแก่เขา เขาจะนั่งดูอย่างผู้มีปัญญา ทำตามเหตุอย่างมีปัญญา เห็นเหตุของมันด้วยความรู้แจ้งมีปัญญา เขาจึงปราศจากความทุกข์ทั้งปวง เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาจะสบายมาก กับสิ่งที่เขาต้องทำ ทำแล้วมันเป็นแบบไหน ยังไง เขาก็สบายมาก เพราะเขาเป็นแต่เพียงผู้นั่งดู เชี่ยวลูกเข้าไปตามเหตุ และให้มันวิ่ง มันเป็นไปตามเหตุ

ตนก็ทำต่อไปเรื่อยๆ ในเหตุที่ดี รักษาศีล ก็รักษาไปตามเหตุ ฟังธรรม ก็ฟังไปตามเหตุ ทำสมาธิหรือว่าเติมปัญญา ก็ทำไปตามเหตุของมัน แล้วเขาก็ย่อมได้รับผลอยู่แล้ว

เพราะเขาทำอย่างผู้มีปัญญา เขาเพาะปลูกเมล็ดพืช อย่างผู้รู้แจ้ง เขาย่อมไม่สุขไม่ทุกข์
เช่นนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. คนมีปัญญานะลูกนั่งมองกลไกของวัฏสงสาร ทำงานไปตามเหตุ
ของมันหมุนรอบไปตามเหตุของมัน เขาจึงไม่สุข ไม่ทุกข์อะไร รวมถึงกฎของความไม่เที่ยง
แท้ด้วยนะ

พระยารธรรม.. กฎแห่งกรรม ก็มองเห็นกลไกของมันที่มันทำงานอย่างชัดเจน ใน
ตัวของเรา มองเห็นทะเลุ แจ่มแจ้งเลย ไม่หลงไม่สุขไม่ทุกข์กับมัน

การที่มันมีอยู่ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป สิ่งทั้งหลายที่มันเกิดขึ้นนั้น มันก็เกิดขึ้น
เป็นไป ดับไป ตามกลไกของวัฏสงสาร อีกนั่นล่ะ เขาก็มองเห็นเป็นธรรมดา ก็เห็นสิ่งนั้น
เกิดเป็นไปตามเหตุ แล้วก็ดับตามเหตุ สิ่งนั้นเกิด เกิดตามเหตุ เป็นไปตามเหตุ ดับตามเหตุ

เขาก็จะอยู่ อยู่อย่างรู้แจ้งสว่าง รู้จริง มองเห็นกลไกของการทำงานในกฎของความ
ไม่เที่ยงแท้ เป็นธรรมดาอย่างนั้น เขามองเห็นชัดเจน ชัดแจ้ง ในสิ่งทั้งหลาย

ทุกอย่างบนโลกนี้ ทุกอย่างในวัฏสงสารนี้เกิดตามกรรม กรรมก็คือการกระทำของ
เรานั้นล่ะถ้าเกิดเราทำดี มันก็เกิดดี ทำไม่ดี มันก็เกิดไม่ดี ดีกับไม่ดีเมื่อมันเกิดแล้ว มันก็
สลายตามกรรมของมันไม่มีการกระทำใด ที่ทำแล้ว มันจะอยู่อย่างนั้นตลอดไป

ในวัฏสงสารนี้ มันก็เป็นของมันอย่างนั้นล่ะ ทำเหตุที่ดี ไปเกิดในที่ดี ถึงเวลาก็ต้อง
กลับมาใหม่ เหตุที่ดีหมดแล้ว ตามกฎของความไม่เที่ยงแท้ เกิดในที่ดีตามกฎแห่งกรรม เมื่อ
หมดเวลาต้องวนมาใหม่ตามกรรมที่ตนคิดตนทำอยู่อย่างนั้นล่ะ และกรรมทั้งหลายเหล่านั้น
นั้นก็เกิดมาจากเชื้อของกิเลส ที่มันครอบงำจิต ก็มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นล่ะ

ที่นี้ สิ่งที่เราทำความดีนี้ จึงไม่ได้ประกอบความดีเพิ่มขึ้น เพื่อให้กลายเป็นอัตโนมัติ
เป็นตัวเป็นตนให้เราไปเกิดในที่ๆ ดี อย่างโน้นอย่างนี้

แต่การที่เราทำดีนี้ เราทำเพื่อให้จิตของเราชำระกิเลสตัณหาให้หมด เราจะได้ออกมา
จากวัฏสงสารนั้นได้ต่างหาก

ฉะนั้น การรักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ หรือปัญญา ไม่ได้ทำเพื่อประกอบตัวของ
เรา ให้มันเกิดขึ้น แต่ประกอบขึ้นมา เพื่อที่จะเอาพลังเหล่านั้นชำระกิเลสตัณหาในตัวเรา
ให้เราปราศจากเชื้อเหล่านั้น เพื่อจะได้ไม่ต้องไปอยู่ในวัฏสงสารนั้นอีกต่อไป จะได้ไม่ต้อง
ลงไปเล่น ตามเกมของเขา

เกมคือ กฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำตามเชื่อกิเลสมันสั่ง เป็นไปตามมัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เลิกเล่นเกมเสียที เล่นไปเป็นร้อยเป็นล้านชาติก็ไม่จบกิจไม่มีอะไรได้ มา มีแต่ความหลงวนอยู่ในนั้น

ฉะนั้น.. วันนี้ ที่เราทำความดี เราทำเพื่อดับกิเลสเท่านั้น ไม่ได้ทำเพื่อประกอบ อะไรขึ้นมา ถ้าทำดีแล้วหลงดี เราก็จะไปเกิดประกอบในที่ที่ดี ตามกรรมดี ถ้าหลงไปทำ ชั่ว เราก็จะไปเกิดในที่ที่ชั่ว ที่ไม่ดี ตามกรรมของตน ดีหรือชั่วก็ไม่เที่ยงแท้ เกิดไปเกิดมา อยู่อย่างนั้น ไม่มีประโยชน์ ที่เราทำดีในวันนี้ จึงเป็นการทำดีเพื่อก้าวออกจากวัฏสงสาร จึงไม่ใช่การดี เพื่อประกอบอวดตาขึ้นมา แต่เป็นการทำดีเพื่อล้างกิเลสทั้งปวง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญา รู้แจ้งในธรรมดีแล้ว เขาย่อมมีจิตที่สว่างไสว สงบ มีปัญญา รู้เท่าทัน มองเห็นกลไกของวัฏสงสารที่มันทำงาน ชัดเจนเช่นนี้ ละลูก กฎแห่ง กรรมก็ทำงานไป กฎของความไม่เที่ยงแท้ก็ทำงานไป หมุนวนกันไป

จิตของเรา ทำความดีเพื่อห่างจากสิ่งเหล่านั้น เรา รู้เท่าทันเกมนี้แล้ว เราจึงเพาะ จึงหว่านพืช ทำเมล็ดพืชที่ดีไป หว่านไปทำไป เพื่อให้เราฝึกฝนจิตของตน ให้ห่างออก จากเชื้อ ที่จะพาให้เราไปเกิดเหล่านั้น

เราเป็นผู้รู้แล้วเข้าใจแล้ว

เราจึงเป็นผู้ทำดี อยู่เหนือความลุ่มหลง

ทำดี อยู่เหนือความกังวล

เพราะไม่ต้องกังวล ไม่ต้องลุ่มหลง

มันจะเป็นตามเหตุของมันเอง

เราไม่ยอมให้มันเกิด ถ้าเราทำเหตุแล้ว

มันก็ต้องเกิดผล ทั้งดี ทั้งไม่ดี

มันไม่ได้เป็นไปตามความอยากของเราเลย

มันเป็นตามกฎของมันต่างหากเล่า

เมื่อบุคคลที่ประพฤติปฏิบัติ จนปัญญา รู้แจ้งสว่างเช่นนี้แล้ว

พระยารธรรม.. จิตของเขาจึงทรงอยู่บนอารมณ์ของความว่าง ความโล่ง คลาย ความกังวล ไม่ห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่สุขไม่ทุกข์อีก อยู่นิ่งๆ เฉยๆ ทำความดีไปตามเหตุ อยู่เหนือความดีนั้น ไม่ยึดไม่ถือ ไม่มีตัวมีตนทั้งหมด จนกว่าจะดับจากกายหยาบ แล้วเขาก็ พบนิพพานในที่สุตลูก เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. เข้าใจแล้วหรือยัง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ฟังดูเหมือนจะง่ายมากเลยนะเจ้า
ค่ะ แต่ว่าลูกก็ยังทำไม่ค่อยได้เลยเจ้าค่ะ แต่อย่างน้อยก็รู้และเข้าใจละว่าผู้มีปัญญาเขาเป็น
อย่างนั้นนี่เอง ลูกจะพยายามฝึกฝนตาม เชื่อว่าวันหนึ่งลูกจะได้ไปถึงความพ้นทุกข์เสียที่
เพราะลูกรู้สึกว่ายู่ที่นี้ แล้วมันเป็นทุกข์จริงๆเลย ตามที่พระองค์ทรงสอนสั่งลูกนะเจ้าค่ะ
วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 247 **จิตมีภูมิคุ้มกันที่เข้มแข็ง**

ในเช้าของวันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะเข้าเฝ้าขอฟังธรรม ในเรื่องของผู้มีปัญญาธรรมนะเจ้าคะ ผู้มีปัญญาธรรม เขานั้นจะอยู่กับความหลง หรือว่าเอาชนะความหลง เข้าใจความหลงนั้น ยังไง เขาก็สามารถอยู่กับโลก กับวิถีสงสารนี้ได้แบบไม่หลงนะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ตั้งใจน้อมพลังภายนอก เข้าสู่ภายใน ทำจิตทำใจให้สงบ พร้อมที่จะฟังธรรมเสียก่อนนะลูก แล้วจึงค่อยฟัง เพราะธรรมนั้นเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและซ่อนอยู่เบื้องหลังความเป็นจริง ความเป็นจริงที่มนุษย์ทั้งหลายคิดวามันนั้น คือความจริง

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเราปรับจิตปรับใจของตน ให้สงบ ให้พร้อมแล้ว เราจึงสามารถที่จะพิจารณาทำความเข้าใจตาม ให้รู้ความจริงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังสิ่งสมมุติว่าจริงที่มนุษย์ทั้งหลายนึกว่ามันเป็นเรื่องจริง ได้ลูก เอาละนะ ภาวนาไปก่อนนะ

หลับตาเบาๆ หายใจเข้าลึกๆ

ปล่อยจิต ปล่อยใจให้ว่าง

ให้เว้นเว้นจากความวุ่นวาย

เว้นจากอารมณ์ ความกังวลทั้งหลาย

เว้นจากการลุ่มหลงในความพอใจ ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ

ปล่อยให้จิตให้ใจนั้นเบาๆ ว่างๆ โลงๆ

ให้เว้นจากการกักขังเอาความไม่พอใจไว้ในตน

คลายมันทิ้งไปเสีย ตัดทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ดีทิ้งไป

ทำจิตทำใจของตนให้ว่าง ให้เบา ให้สบาย
ทรงอารมณ์ไว้ในความว่างเปล่า หายใจเข้า ว่าง หายใจออก ว่าง
คลื่นกระแสความคิดวุ่นวาย สิ่งที่ว่าวุ่นต่างๆ ทั้งหลาย กวาดมันทิ้งไปลูก
แล้วมามองให้เห็นว่าในความเป็นจริงแล้ว สรรพสิ่งทั้งหลายไม่มี ทำจิตให้ว่าง
เอาความรู้สึกอยู่กับความว่าง จับความว่างเป็นอารมณ์

ให้จิตใจของลูกนั้นเบา สบาย ปราศจาก ความนึกคิดใดๆ ปราศจากเรื่องราว
ทั้งหมด ให้เหลือเพียงแต่ความว่างไม่ว่าจะเป็นรูป เป็นเสียง เป็นสิ่งใดๆ ก็ตาม มันล้วนแล้ว
แต่เป็นสิ่งที่สมมุติ

ความพอใจ หรือว่าความไม่พอใจ สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่สมมุติ
ให้จิตให้ใจนั้นว่างเสียก่อน

พระยาธรรม.. เมื่อจิตว่างแล้ว สงบแล้ว ไม่นึกไม่คิดอะไรแล้ว ทรงพลังแล้ว มีพลัง
ของจิต สว่างใส เป็นดวงกลมๆ จิตนั้นค่อยๆ สว่างขึ้นเรื่อยๆ เป็นกายแก้วใสอยู่ในดวง
แก้วดวงธรรม

จิตที่สว่างที่รู้แจ้งตามความเป็นจริงนั้น ก็จะเข้าใจทุกอย่างตามความเป็นจริงอย่างนี้
ว่าความลุ่มหลงนั้น มันคือสิ่งที่เราไม่รู้ตามความเป็นจริง

ความลุ่มหลง คือเชื่อที่เมื่อได้มาครอบงำ ได้มาอยู่ในจิตของเรา ทำให้จิตของเรา
ติดเชื่อ ของความลุ่มหลงแล้ว ก็จะทำให้จิตของเราไม่รู้ตามความเป็นจริง

เชื่อของความหลง จึงเป็นสิ่งบังตาบังจิตของเราให้ไม่รู้ไม่เห็นตามความเป็นจริง
เมื่อเราติดเชื่อความหลง เราก็เลยกลายเป็นคนผู้โง่เขลา ถูกเชื่อความหลงนั้น หลอกให้เรา
หลงเชื่อ เชื่อในสิ่งที่เห็น เชื่อในสิ่งที่เป็น และถูกเชื่อแห่งความหลงนั้นนำพาให้เราเวียนว้าย
ตายเกิด ลุ่มหลงกับสิ่งทั้งหลาย ว่าเป็นตัวของตน เป็นบุคคลที่รักของตน เป็นบุคคลที่เกลียด
ของตน เป็นสิ่งของข้าวของ ลาภยศ สรรเสริญ ต่างๆ ของตน รวมถึงยังหลงยึด หลงนึกไป
อีกว่าความรู้สึกนั้น ความรู้สึกนี้เป็นของตน

ความหลงปิดบังตน คุมจิตนั้นให้เป็นทาส ให้ไม่รู้ตามความเป็นจริง และนำพาจิต
ทั้งหลายเวียนว้ายตายเกิด ไปในวัฏสงสาร ไปจมอยู่กับรูป ที่สมมุติว่าเป็นรูปของตน หลง
ในรูปของตน จมอยู่กับรูป ที่สมมุติว่าเป็นรูปของคนอื่น หลงและจมอยู่กับรูปของผู้อื่น หลง
และจมอยู่กับสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่สมมุติขึ้นมา ในภุมิโน้น ภุมินี้ ภุมินั้น เมื่อเกิดความลุ่ม
หลงแล้ว ก็เลยเกิดความอยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากครอบครอง

สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันล้วนแล้วแต่เป็นลูกเป็นหลาน เป็นบริวารของความหลง ที่มันก่อตัวให้มีสิ่งนั้นสิ่งนี้ ที่มีนขยายความหลงนั้นออกไปมากมาย ละเอียดอ่อนยิ่งนัก

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ความหลงนั้นก็คือ สิ่งหลอกลวง สิ่งที่คุ้มจิตของเรา ไม่ให้รู้แจ้งตามความเป็นจริง เมื่อบุคคลผู้มีปัญญาธรรมได้คิด ได้พิจารณาให้เห็นแจ้งตามความเป็นจริงนี้แล้ว เขาย่อมถอดถอน และดึงจิตของเขาออกจากความหลงได้

ลูกเอ๋ย.. เขาดึงออกจากความหลง เพราะเขารู้ว่าความหลง คือ ความไม่รู้ตามความเป็นจริง

ความหลง คือ สิ่งที่ครอบงำ ทำให้จิตนั้นโดนหลอก ทำให้จิตนั้นตกเป็นทาสของสิ่งหลอกลวงทั้งหลาย ทั้งรูป ทั้งเสียง ทั้งกลิ่น ทั้งสัมผัสต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นความหลงทั้งนั้น เขาก็เลยโยกจิต ของตนออกเสียได้

เมื่อเขาโยกจิตของตนออก ใช้ปัญญาอันสว่างไสว จากจิตผู้ห่างไกลจากกิเลสนั้นมองดู เขาก็จะรู้ รู้แจ้งในความละเอียดอ่อนของความหลง หรือสิ่งที่ทำให้หลงทั้งหลาย ค่อยรู้แจ้งไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ จนวันหนึ่งดวงจิตของเขานั้นสว่างไสวจนรู้ทันสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นแล้วว่า..

มันคือเชื้อความหลง

มันคือสิ่งหลอกตา หลอกใจ

หลอกให้เราหลงยึด

หลงนี้กว่าเป็นเราเป็นของเรา มันหลอกทั้งนั้น

ในความเป็นจริงแล้วมันไม่มีอยู่จริง ทุกอย่างมันว่างเปล่า

เมื่อจิตของผู้มีปัญญาธรรม สว่างไสวเช่นนี้แล้ว เขานั้นย่อมมีภูมิคุ้มกัน คือปัญญาที่รู้แจ้ง ดวงจิตที่สว่างไสวของเขา เขาย่อมอยู่เหนือความลุ่มหลง เขาย่อมอยู่กับความหลงนั้นได้โดยไม่หลงโดยไม่ทุกข์อีก เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. คนผู้มีปัญญาแล้ว เขาอยู่กับความหลงได้ด้วยความไม่หลง เพราะเขารู้แจ้งตามความเป็นจริง เขารู้จักไอ้ตัวความหลงนั้นเป็นอย่างดีแล้ว เขาก็เลยไม่เชื่อมั่นอีกแล้ว เมื่อไม่เชื่อก็ไม่โดนหลอกอีก ต่อให้ความหลงจะเอาอะไรมาหลอกล่อเขาก็ตาม เขาก็จะไม่เคลิ้มตามอีกต่อไป จิตที่สว่างแล้ว ฝึกฝนดีแล้ว แม้จะอยู่ในกายหยาบ คลุกอยู่กับสิ่งสมมุติทั้งหลาย อยู่กับความหลง เชื่อที่มันคลุมอยู่ในวัฏสงสาร เขาก็ย่อมรู้แจ้งสว่างไสวได้ลูก เพราะเขาเป็นผู้รู้แล้ว เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ สิ่งที่มีปัญญาธรรม รู้เท่าทันความหลง ดับความหลงได้ อยู่กับ ความหลงได้ อย่างไม่หลงลูก การที่จิตของลูกนั้นพากันวุ่นวายเรื่องนั้น เรื่องนี้ คิดเรื่องโน้น เสร็จแล้ว ก็คิดเรื่องนั้น วุ่นวายไปหมด เพราะว่าลูกทั้งหลายยังไม่รู้ตามความเป็นจริง เลย หลงนึกตามเรื่องนั้น เรื่องโน้น เรื่องนี้ทั้งที่ในความเป็นจริง ความคิดก็แค่หลอกให้ลูกหลง เรื่องราวต่างๆ ที่มันเกิด หรือมันดับเหล่านั้นก็แค่เป็นเหตุให้ลูกทั้งหลายลุ่มหลง หลงไปกับมัน

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น พยายามฟังธรรมทำความเข้าใจ เข้าใจว่าบุคคลผู้ที่เขา มีปัญญาธรรม รู้แจ้งในความหลง อยู่กับความหลงได้อย่างไม่หลงนั้น เขาอยู่กับแบบไหน เขารู้แจ้งกับแบบไหน

แล้วตัวของตนเล่า กำลังหลงอยู่กับอะไรอยู่บ้างให้มีสติรู้ให้ทันในทุกสิ่ง แล้วค่อยๆ ฝึกถอดฝึกถอน ฝึกให้เห็นความเป็นจริงในสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่มันเกิดขึ้น

เห็นความเป็นจริงในนั้นแล้ว พยายามฝึกสลัดมันออกจากเราเสีย ให้เหลือเพียง แต่ความว่างโล่ง เบา สบาย สว่างไสว เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. เมื่อจิตของเราเกิดความว่าง ความเบา ความสบายแล้ว เราก็จะรู้ เห็นตามความเป็นจริงของทุกอย่างได้โดยธรรมชาติ จะไม่มีสิ่งใดปกปิดปิดบังอะไรเราได้อีก

เราจะรู้ความจริง ที่ซ่อนที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังความจริงที่เป็นสิ่งสมมุติ ที่ดวงจิตทั้งหลายผู้เวียนวนเวียนว่ายในวัฏสงสารนี้ เขาพากันคิดว่ามันเป็นความจริง

เราจะเป็นผู้รู้ตื่น เมื่อจิตสว่างรู้เท่าทันสรรพสิ่ง ถอดถอนตนออกจากความหลง ขำระความหลงออกจากตน อยู่เหนือความลุ่มหลงได้ ทั้งที่อยู่กับมันก็ไม่เคลิ้มไม่หลงตาม มัน อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. ความพันทุกข์ย่อมมีอยู่ในตัวของลูก ดวงปัญญาอันสว่างไสวย่อม เกิดขึ้นในตัวของคุณ ลูกก็จะสักแต่ว่าแก้ไขปัญหาต่างๆ ไปตามเหตุ จนกว่าจะดับจากกาย ทยาบ ที่จะต้องอยู่จนทำหน้าที่ของตนจบ อย่างนั้นละ พระยาธรรม.. ลองฝึกฝนพิจารณา ตามนะลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม นี้ให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ จะน้อมไปประพฤติปฏิบัติ ตามให้เข้าถึงด้วยการสัมผัสจริงปฏิบัติจริงอีกทีหนึ่ง ลูกคงจะเข้าใจมากกว่านี้เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 248 **รักแบบไม่มีเชื้อ**

ในเช้าของวันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้มีโอกาสเข้าเฝ้าฟังธรรมจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน เรื่องตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรมแล้ว จึงได้ถือโอกาสนี้เฝ้าทูลถาม ดวงจิตผู้ที่มีปัญญาธรรม ที่รู้แจ้งในเชื้อของความรัก เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้าแล้ว จึงได้ทูลถามพระพุทธองค์ ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. แล้วเชื้อแห่งความรักล่ะเจ้าคะ บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจะมีปัญญาธรรมรู้แจ้งในเชื้อแห่งความรักยังไงล่ะ เจ้าคะ เขาถึงสามารถอยู่กับมันได้ โดยที่ไม่ลุ่มหลงในมันอีกต่อไป ไม่มีเชื้อแห่งความรักอีก นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตผู้ที่มีพลัง มีพลังแห่งการสร้างความดี จนดวงจิตดวงนั้น เป็นผู้ที่มีปัญญาธรรม ปัญญาแห่งธรรมที่เกิดขึ้นจากการสร้างความดีนั้น ย่อมสว่างไสว ทำให้ ดวงจิตของเขานั้น รู้แจ้งในความรัก รู้แจ้งว่า ความรักนั้น แท้ที่จริงแล้วมันก็คือยาพิษ

ความรักนั้น มันก็คือเชื้อโรค คือสิ่งที่จะทำร้ายทำลายดวงจิตของตนให้เจ็บ ให้ป่วย ให้ทุกข์ ให้ทรมาน ให้ตกเป็นทาสของมัน ดวงจิตที่ปราศจากเชื้อความรัก ก็เหมือน บุคคลผู้หายป่วยจากโรคร้าย จากเชื้อร้าย จากยาพิษที่ได้รับ

ดวงจิตผู้ที่ยังมีเชื้อแห่งความรักนั้น เกะกิน คลุมดวงจิตนั้นไว้อยู่ ก็ไม่ต่างอะไร จากดวงจิต ที่เจ็บป่วย และต้องตกเป็นทาสของความเจ็บป่วยนั้น ผู้มีปัญญาธรรมเขาย่อม รู้แจ้งเช่นนี้ล่ะ

เมื่อเขารู้แจ้งเช่นนี้ แน่นนอนล่ะ..**พระยาธรรม..**เขาจะไม่ปล่อยยให้เชื้อแห่งความรัก เข้ามาครอบงำทำให้เขาป่วยได้ เขานั้นย่อมไม่รักในความรักนั้น ไม่เอามันมาใกล้ตัวของตน เขาย่อมสลัดมันทิ้งลงเสีย เขาย่อมไม่เสียดายความรักนั้นเลย ไม่เก็บเอาไว้เลย

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ไม่รู้ตามความเป็นจริง เขาก็จะมองว่า ความรักเป็นสิ่งที่ ดี ความรักเป็นสิ่งที่ควรจะรักษาทะนุถนอมเอาไว้ ความรักเป็นสิ่งที่ เป็นธรรมดาของดวง จิตทั้งหลายควรมี เขาก็จะคิดเช่นนั้นล่ะ แต่บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมแล้วเขาย่อมรู้ดีว่า

ดวงจิตใดติดเชื่อความรักอยู่ ดวงจิตนั้นกำลังติดเชื่อแห่งความทุกข์อยู่ และต้องเจ็บต้องป่วย ต้องทุกข์ทรมานเพราะมันมาก

ความรักแท้ที่จริงก็คือยาพิษ เป็นพิษร้ายที่ทำให้ป่วย ป่วยด้วยอาการ อยากรได้ อยากรมี อยากรเป็น อยากรครอบครองไว้ไม่ยอมให้หายไป อยากรได้มาด้วยความรู้สึกนั้นด้วยความรู้สึกนี้ ที่คิดว่าดีแล้วต้องให้มันคงอยู่อย่างนั้น ความรักทำให้เป็นโรคที่เจ็บปวดทุกข์ทรมาน เพราะว่าต้องพลัดพรากจากสิ่งของที่รักไม่ว่าเราจะไม่ยอมให้มันดับจากเราไป มันก็ต้องดับไป

เพราะความรักมันเป็นเชื้อตัวหนึ่งที่หลอกให้เราเกิด หลอกให้เราแก่ เจ็บและตายไป หลอกให้เราหลง หลงรักในตน รักในบุคคลผู้อื่น หลอกให้เรายึดติด อยากรครอบครองตัวบุคคล และข้าวของ ลาภ ยศ สรรเสริญ ต่างๆ ความรักก่อภพก่อชาติ ก่อกรรมทำเวร อาฆาตยึดติดมากมาย ความรักทำให้ต้องมีหน้าที่ทุกข์ทนลำบากดิ้นรนชวนขวาย ความรักเป็นเหตุของความทุกข์

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตที่รู้แจ้งแล้วเขาก็รู้ รู้จักความรักในมุมนที่ไม่ดี เขาย่อมมองเห็นดอกรัก อันสวยงาม เป็นยาพิษที่ร้ายแรงซ่อนอยู่ในนั้น

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเขารู้แล้วว่าดอกรักอันสวยงามนี้ ซ่อนด้วยพิษร้าย เมื่อเราโดนพิษนี้แล้วมันจะลามให้เราป่วยเป็นโรคหลายอย่างตามมา แล้วเราจะต้องทุกข์ต้องทรมานกับมันอีกนาน เขาย่อมไม่เข้าใกล้ ไม่เด็ด ไม่ดม ไม่จับมันไว้ในมือ เขาย่อมพร้อมจะสละทิ้งมันลงเสีย และชำระจิตของเขาให้สะอาดจากเชื่อแห่งความรัก

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม รู้แจ้งดีแล้ว เขาจะรู้ รู้แจ้งในความรัก รู้ตามความเป็นจริงของมันอย่างนี้ละ เมื่อรู้ชัดเช่นนี้แล้ว เชื่อแห่งความรัก ย่อมเข้าใกล้เขาไม่ได้อีก ย่อมไม่สามารถทำร้ายเขาได้อีก แม้เขานั้นจะต้องใช้ชีวิต อยู่กับสิ่งที่ควรจะรักมากมาย แต่เขาก็จะไม่รักสิ่งเหล่านั้นอีก เพราะเชื้อตัวนี้ทำให้ทุกข์

เขาจะอยู่กับสิ่งทั้งหลายด้วยความเมตตา

เมตตาอย่างมีการปล่อยวาง

เห็นทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นธรรมดา

เห็นทุกสิ่งทุกอย่างนั้น เป็นไปตามกฎแห่งกรรม เป็นธรรมดา

เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในวัฏสงสารนี้ย่อมต้องเป็นทุกข์ เป็นธรรมดา

เขาย่อมเห็นว่ามันเป็นของมันอย่างนั้นเอง สิ่งทั้งหลายในนี้ เห็นใครเป็นทุกข์

เขาก็แค่ชี้ทางบอกทางให้รู้ตามความเป็นจริง เพื่อพ้นทุกข์ ส่วนบุคคลที่ถูกชี้ทางนั้น เขาจะทำได้มากน้อยเท่าไร ก็อยู่ที่กำลังของเขา เราก็ชี้ทางบอกทางไป ตามเหตุที่พอจะทำได้ เขาก็มีสติอยู่กับทุกบทบาทหน้าที่ที่เขายังสมมุติเป็นอยู่ในโลก อย่างไม่ติดสมมุติ เขาก็จะอยู่อย่างผู้รู้ตื่น เพื่อทำหน้าที่ของเขาจนจบกิจ ความรักอย่างเห็นแก่ตัว คือ รักแล้วต้องได้ มาครอบครอง ต้องได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ จะไม่มีอีกต่อไป

พระยารธรรมเอย.. ความรักที่มีเชื้อ เชื้อที่ก่อทุกข์ ก่อให้เกิด ให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย นั้น ถ้ามองดูดีๆ แล้วนะลูก มันเป็นความรักที่เห็นแก่ตัว รักเพื่อหวังจะครอบครอง รักเพื่อหวังจะได้มา รักเพื่อได้มาแล้ว ไม่ให้ดับไป รักคนนั้น ก็อยากให้เขาทำตามที่เราอยากให้เป็น รักคนโน้น ก็อยากให้เขาเป็นอย่างที่เราคิด

เห็นมัยละลูก ทำยที่สุดแล้วมันก็คือ ความรักอย่างเห็นแก่ตัว ต่อให้จะเป็นรักใน สิ่งของข้าวของ ลาภ ยศ สรรเสริญก็ตาม มันก็จะกลายเป็นความรัก รักที่เห็นแก่ตัวทั้งนั้น ละลูก รักแล้ว อยากได้มา อยากครอบครอง ไม่อยากให้ดับไป อยากให้มันมีมากเพิ่มขึ้น ทุกวัน เพื่อเรานั้นแหละลูก

ถ้าเกิดว่ารัก รักลูก รักพ่อแม่ รักพี่รักน้อง รักเพื่อนฝูง เรารักใครก็ตาม ถ้ามันเป็น ความรักที่เป็นเชื้อแห่งความทุกข์ มันก็จะกลายเป็นความรักที่ซ่อนด้วยความเห็นแก่ตัวทั้งนั้นละลูก

รักพ่อ อยากให้พ่อได้ดี นั่นก็คือตัณหาของตน ใช้ความอยากเป็นที่ตั้ง อยากให้พ่อ เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ ตามใจใคร ตามใจเรานั้นแหละลูก

อยากให้แม่เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ตามใจใคร เพราะรักแม่อย่างนั้นหรือ ก็เพื่ออยาก ให้แม่ตามใจเรา ตามใจเรายังไงอย่างนั้นหรือ ก็เราอยากให้พ่อเป็นอย่างนั้น แม่เป็นอย่างนี้ อยากให้อยู่ด้วยกันอย่างนั้น ไม่ให้จบไปอย่างโน้น มีแต่ความอยากทั้งนั้น ทั้งที่สิ่งที่เราอยาก ให้พ่อให้แม่เป็น อาจจะไม่ใช่ความสุขของท่านก็ได้ แต่มันอาจจะมีความสุขของเราเท่านั้น

ถ้าเรารักลูก อยากให้ลูกเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราบอกว่ารักเขาอยากให้เขาได้สิ่ง ที่ดี เป็นสุขสบาย แต่ในความเป็นจริงสิ่งที่เราอยากให้เขาเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ อาจจะไม่ใช่ ความสุขของเขาก็ได้ แต่เป็นตัณหาของเราเองต่างหาก เลยไปบีบไปบังคับเขา

นั่นแหละลูก คือสิ่งที่เรากำลังมีความรักอันเห็นแก่ตัว และเป็นรักที่จะก่อภพก่อ ชาติก่อความทุกข์ เมื่อมีความรักที่เป็นเช่นนี้ ความทุกข์ย่อมเกิดขึ้น เกิดกับทั้งคนที่ถูกรัก เขาก็ทุกข์ เกิดกับทั้งคนที่รัก เรารักเขา เราก็ทุกข์ มันเป็นอย่างนี้ละลูก เชื้อความรักนั้นมัน มีแต่ทำลาย เพราะมันคือเชื้อแห่งความทุกข์

ลูกเอ๋ย.. แต่เมื่อไรก็ตามที่เหลือเพียงแต่ความเมตตา

ความเมตตาอย่างเป็นทางการสายกลาง คือ ช่วยเหลือก็ตามเหตุ ไม่หวังผลในการช่วยเหลือ ตอบแทนกลับมาที่นั่นละลูก จึงไม่มีสิ่งที่มีนัยกลับมาข้องแหวะกับตัวเรา ตัวเขา แค่ทำไปตามเหตุ

บอกพ่อ ชี้ทางพ่อ บอกแม่ ชี้ทางแม่ ก็แค่บอกเฉยๆ พ่อแม่ จะทำได้ไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร ไม่ได้หวังให้ต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แค่บอกเฉยๆ คนบอกก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ บอกเฉยๆ คนฟัง เขาก็จะนำไปพิจารณาตามเหตุของเขา ที่เขาพอจะปรับที่จะทำตามคำบอกได้ ไม่ได้ นั่นก็เป็นเรื่องของเขา

เขาก็จะไม่ทุกข์ในความเมตตาของเราด้วย เพราะเราไม่ได้บอกในลักษณะของการบังคับแต่เรา แค่บอกเฉยๆ ชี้ทางเฉยๆ ให้เขาเห็นตาม

เมื่อเรานั้นมีความเมตตากับญาติพี่น้อง

บุคคลที่เรารัก รักแบบเมตตา

รักแบบถูกต้อง

รักแบบไม่มีเชื้อความทุกข์

รักแบบไม่ต้องก่อภพ ก่อชาติอีก

เมื่อเราทำสิ่งใดกับเขาเหล่านั้นก็ตาม เราต้องปราศจากความทุกข์ลูก และเขาเองก็ต้องปราศจากความทุกข์เช่นเดียวกัน จึงจะเป็นรักที่บริสุทธิ์ เป็นรักที่เมตตา เป็นรักที่รักอย่างแท้จริง เพราะจะนำพาเขาให้พ้นทุกข์อย่างแท้จริง

ลูกเอ๋ย.. รักที่เป็นแต่เพียงผู้บอกทาง ช่วยเหลือตามเหตุตามปัจจัย รักที่รักอย่างไม่ให้คนอื่นทุกข์ ตัวเองทุกข์ นั่นคือรักอันบริสุทธิ์ รักที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์

พระยารธรรมเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาารู้แจ้งดีแล้ว เขาย่อมเข้าใจในความรัก ในเชื้อของมันเป็นอย่างดี ดังที่กล่าวมานั้นละ ความรักที่เป็นเหตุของความทุกข์ ก็จะไม่มีความจิตเหล่านั้นอีกต่อไป แม้จะอยู่กับความรักที่มีเชื้อเหล่านั้นก็ตาม

ดวงปัญญาของเขาจะสว่างไสว และเหลือเพียงแต่ความรักอันบริสุทธิ์

คือรักปรารถนาดี ปรารถนาดีอย่างปล่อยวาง

ปรารถนาดีแบบที่ปล่อยให้เป็นไปตามเหตุของมัน

ไม่ยึดถือในความปรารถนาดีนั้น

เช่นนี้ละ **พระยาธรรม..** คือ บุคคลผู้มีปัญญาธรรมที่สามารถ เข้าใจความรัก เข้าใจ
เชื้อของมัน ความทุกข์ของมัน และอยู่เหนือมัน ปรับความรักจากที่มีเชื้อ เป็นรักแบบเมตตา
ปรารถนาดีอย่างมีสติ มีปัญญา อย่างเป็นกลางถูกต้อง และจะนำพาให้พ้นทุกข์ทั้งตนและ
คนที่ตนรัก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาอธิบายให้
ลูกได้เรียนรู้เข้าใจเชื้อความรักที่เป็นเหตุของความทุกข์ มองเห็นพิษที่อยู่ในดอกรักอัน
สวยงาม

ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะว่ามันเป็นพิษร้าย เราต้องปฏิบัติให้รู้แจ้งอยู่เหนือความรักนั้น
แล้วความรักที่เรามีกับผู้อื่นก็จะกลายเป็นแค่ ความรักอันเมตตาอย่างบริสุทธิ์ อย่างมีสติมี
ปัญญา และจะนำพาให้ทุกคนพ้นทุกข์อย่างแท้จริงในคนที่เรารักเหล่านั้นนะเจ้าค่ะ เพราะ
เป็นความรักที่ถูกต้อง ไม่เบียดเบียนใครไม่ก่อภพก่อชาติอีก เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกได้รู้จักความรักอันสวยงามอย่างแท้จริงแล้ว จะพยายามไม่หลงในความ
รัก ที่มันซ่อนด้วยยาพิษ ที่มันเป็นเหตุของทุกข์อีก

ลูกจะพยายามอยู่ในความรักอันสวยงามอย่างที่คนเขาเข้าใจว่า ความรักเป็นสิ่ง
สวยงามนั้นเขายังเข้าใจความรักที่แท้จริงที่สวยงามอย่างแท้จริงไม่ถูกต้อง ลูกเข้าใจแล้วจะ
นำไปปฏิบัติและเผยแผ่ให้ทุกคนรู้จักความรักที่สวยงามอย่างแท้จริง ที่เป็นความรักแบบที่
พระพุทธรเจ้า พระอรหันต์ ปรารถนาและก็รักพวกเราทุกๆ ดวงจิตให้พ้นทุกข์ อย่างที่ท่าน
ไม่ทุกข์ และเราเองเมื่อได้รับความรักจากท่าน เราก็ไม่ทุกข์เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

วันนี้ลูก กราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 249 **ไม่มีความโลภ**

ในเช้าของวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้โอกาสนอนนุ่มเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าฟังธรรมกับพระพุทธองค์ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึง ผู้มีปัญญาธรรม ที่เขานั้นสามารถเอาชนะความโลภได้ในเจ้าค่ะ เขามีการมองเห็นความโลภนั้นเป็นเช่นไร เขาจึงสามารถเอาชนะความโลภ อยู่เหนือความโลภ ในขณะที่ยังมีกายหยาบอยู่กับโลกวิฎสงสารนี้ ซึ่งก็เต็มไปด้วยเชื้อแห่งความโลภนะเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

พระยารธรรมเอย.. ทำจิตทำใจให้สงบกัน เสียก่อนเถิด ตูมหายใจเข้า ตูมหายใจออก ผ่อนคลาย จิตใจของลูกนั้นให้สว่าง ให้ว่างเสียก่อนนะลูก

การที่เราจะฟังธรรมเข้าใจ เราต้องมีสมาธิ เล็กน้อย เราต้องทรงความสงบไว้ได้ เราจึงสามารถที่จะฟังธรรมรู้เรื่อง เข้าใจ มีปัญญามากพอที่จะพิจารณาธรรมนั้นให้แตกฉาน

พระยารธรรมเอย.. ถ้าไม่มีสมาธิในการทำสิ่งใดก็ตาม ย่อมทำสิ่งนั้นได้ไม่ดี ลูก

ฉะนั้น.. การฟังธรรมก็ต้องพร้อมที่จะฟัง คลายความกังวลทั้งหลาย ทิ้งไปเสีย อย่าปรุงแต่งคิดกังวล วุ่นวาย เรื่องในอดีตบ้าง เรื่องในอนาคตบ้าง เรื่องที่ผ่านมาเมื่อกึ่งนี้บ้าง เรื่องของกาลในปัจจุบันบ้าง ทิ้งมันไปเถิดลูก ทำจิตใจให้สงบ ให้เบา ให้สบาย ผ่อนคลาย ความคิดให้ว่างซะไม่สนใจในรูป รูปของตน รูปของผู้อื่น ไม่สนใจในสิ่งที่ไม่มีรูปแต่นามธรรม

ลูกเอย.. รูปก็ไม่มี สิ่งที่ไม่มีรูปมันก็ไม่มี

ปล่อยจิตปล่อยใจให้เบาให้สบาย ให้ว่าง

หายใจเข้าว่าง หายใจออกว่าง

พลังที่เย็นนั้น เย็นลึกเข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย

กลิ่นไอหอม หอมมาจากพลังบุญ

ตนนั้นนั่งสว่างไสว สว่างทั้งมือซ้าย ทั้งมือขวา

สว่างทั้งศูนย์กลางกาย ตัวเบาลอย นั่งอยู่ในที่ที่ว่าง

เออล่ะนะ**พระยาธรรม..** สภาวะจิตของลูกทั้งหลายนั้นก็พร้อมที่จะฟังธรรมแล้ว คำถามของลูกที่ได้ถามมานั้นคือ บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขารู้แจ้ง มองเห็นความโลภ นั้นเป็นเช่นไร ทำไมเขาจึงเอาชนะความโลภได้ ทำไมเขาจึงอยู่กับความโลภแบบไม่ติดเชื้อ ๑ ได้นี่คือคำถาม

พระยาธรรมเอย.. จงตั้งใจฟังคำตอบให้ตื่นลูก บุคคลผู้มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้ว เขาย่อมมองเห็นความโลภนั้นเป็นเชื้อโรค ที่จะทำให้ตนนั้นเหน็ดเหนื่อย ทุกข์ทรมาน เหนื่อยหนัก

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตใด เมื่อติดเชื้อแห่งความโลภแล้ว ก็จะไปเป็นโรค โรคของการดิ้นรนขวนขวาย อยากรได้อยากมี มีแล้วก็อยากให้มีมากขึ้น ได้มาแล้วก็ต้องเอามายึดมาถือเอาไว้ ไม่ให้เสียไป ไม่แบ่งปันออกไป แล้วก็ต้องดูแลรักษา จะมีอะไรก็จะทุกข์ เพราะสิ่งนั้น เพราะมีแต่ความยึดติดกับสิ่งของเหล่านั้น

เมื่ออยากจะได้อะไรขึ้นมาเพื่อที่จะมาสนองความโลภของตน ก็จะทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้สิ่งนั้นมา โดยไม่นึกไม่คิดเลย ว่าวิธีที่ตนทำเพื่อได้มานั้น มันเบียดเบียนบุคคลผู้ อื่นหรือเปล่า ทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือเปล่า ไปคบไปโกง ไปเอาของใครมาหรือเปล่าไปหยิบ ฉวยขโมยเอาของใครมาหรือเปล่า เบียดเบียนผู้อื่นแล้วมันจะกลับมาเบียดเบียนตัวเราหรือ เปล่า

ดวงจิตที่ติดเชื้อแห่งความโลภจะมีความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ โดยไม่คำนึงถึง ผู้อื่นสร้างกรรมทำเวรไม่รู้จบ นั่งทุกข์อยู่กับสิ่งของที่มี ไม่ยอมให้เสื่อมให้ดับไป ตายไปแล้ว ก็ยังคงยึดติดเฝ้าอยู่ในสิ่งของเหล่านั้น ทั้งที่มันไม่มีอยู่จริง ทั้งที่ของทั้งหลาย ก็ล้วนแล้วแต่ เป็นสิ่งสมมุติขึ้นมา ทดสอบจิตของทุกๆ คนเท่านั้น บุคคลผู้ติดเชื้อโรคแห่งความโลภ ก็จะ เป็นเช่นนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. คนที่มีปัญญารู้แจ้งดีแล้วก็เลย มองเห็นเหตุของทุกข์ มองเห็นทุกข์ ที่ซ่อนอยู่ในเชื้อแห่งความโลภ เขาย่อมรังเกียจ และไม่ยอมเข้าใกล้เชื้อความโลภ เขาย่อม ไม่ปล่อยให้ความโลภเข้ามา ทำให้เขาต้องเป็นทุกข์อีก แม้จะอยู่ใกล้กัน เขาก็จะไม่คบกับ ความโลภอีกเลยไม่ยอมให้ความโลภนั้นมา มีอำนาจเหนือตน

เมื่อเขานั่นได้อะไรมาก็ตาม จะมากหรือน้อย จะเป็นสิ่งของข้าวของที่ละเอียด ประณีตเพียงใดก็ตาม จะเป็นเครื่องนุ่งห่ม หรือข้าวปลาอาหารก็แล้วแต่ เขาก็จะใช้แต่เพียง แค่สิ่งที่จำเป็นใช้อย่างมีสติ มีปัญญา ระลึกรู้ถึงสิ่งที่เราได้มานั้นว่าเราเพียงแต่ใช้ปัจจัย 4 เหล่านี้ เพื่อให้เราประกอบกิจของการบำเพ็ญให้สำเร็จไป

แต่ไม่ใช่ใช้เพื่อสนองความลุ่มหลง ความรักในสิ่งของข้าวของ ความโลภในสิ่งของ ข้าวของไม่ใช่นำมาสนองกิเลสแห่งตน ใช้เพื่อดำรงชีวิต เพื่อที่จะได้บำเพ็ญอย่างสะดวก ตามเหตุปัจจัยที่มี

เมื่อไม่มี เราก็ไม่ได้ชวนชวาย เพื่อที่จะให้มีขึ้นมา แต่ถ้าเหตุปัจจัยมันมีขึ้นมา เราก็เอาไว้ใช้แค่เท่าที่จำเป็น ส่วนที่เหลือแบ่งปันแจกจ่ายออกไป สู่เพื่อนนักบวชคนอื่นก็ดี สู่ คนที่เขาไม่มี จะเป็นประโยชน์แก่เขามากกว่าที่เราจะมากเก็บเอาไว้เพิ่มความโลภ ทำให้เรา ติดเชื้อแห่งความโลภแล้วเป็นทุกข์ เขาย่อมรู้จักแจกจ่าย แบ่งปันออกไป เขาจึงเป็นผู้มี ปัญญา อยู่เหนือความโลภ

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม รู้แจ้งดีแล้วนั้น เขาย่อมเห็นของทุกอย่าง ทุกอย่าง ที่มันอยู่ ที่มันมี ที่มันวนเข้ามา วนออกไป ไม่ว่าจะเป็นอย่างละเอียดประณีต หรือ ของแบบไหนก็ตาม เขาย่อมมองเห็นสิ่งเหล่านั้น เป็นแค่สิ่งทดสอบ เป็นสิ่งของที่มีมันเป็น ของ เชื้อแห่งความโลภ

เขาย่อมรู้ดีว่าเมื่อไหร่ที่เราตกเป็นทาสของมัน เรานั้นก็จะกลายเป็นทุกข์ทันที เขา จึงไม่ยอมเก็บไม่ยอมสั่งสมอะไรทั้งนั้น เขาจึงสามารถมีพลังอยู่เหนือเชื้อความโลภ

นำเอาสิ่งของที่สมมุติมีเหล่านั้น มาทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่เขา คำหุณการ ปฏิบัติเขาแต่พอดี คำหุณการปฏิบัติของผู้อื่น ให้เกิดประโยชน์ ทำให้เขาได้เอาสิ่งของที่มีทั้งหลาย มาสร้างมาทำในสิ่งที่เป็นการมีทานเขายังสละละออกจากตัวได้มากเท่าไร เท่ากับเขายังสลัดเชื้อแห่งความโลภออกจากตนได้มากเท่านั้น

เขาย่อมรู้ว่าสิ่งใดคือการขาดทุน เช่น การอยากได้จนทำให้ตนติดเชื้อแห่งความ โลภ นั่นก็คือการขาดทุน เพราะความโลภ จะนำมาด้วยการเบียดเบียนผู้อื่น แล้วก็ เบียดเบียนตนเอง เชื้อแห่งความโลภจะนำมาด้วยความเดือดร้อนมากมาย เช่น การสร้าง กรรมที่ไม่ดีเพิ่ม การที่เราจะต้องเป็นทุกข์ เพราะต้องรักษาครอบครองเอาไว้ดูแลไว้ และ ท้ายที่สุดต้องตายจากมันไป หรือมันก็ต้องสูญต้องหาย ต้องเสียจากเราไป แล้วเราก็เป็น ทุกข์อย่างนั้น เขาจะรู้ว่าเชื้อเหล่านี้ เป็นเหตุของทุกข์ เขาจะปกป้องตนเองไม่ยุ่งกับเชื้อ

เหล่านี้เลย เขาจะใช้สิ่งที่มี สิ่งที่ได้ มาเป็นการสร้างบารมีของเขา เป็นการทดสอบของเขา เท่านั้น..พระยาธรรม..

ลูกเอ๋ย.. จงพิจารณาให้ดีให้เข้าใจ ตามธรรมที่ได้กล่าวมานั้นเกิด บุคคลผู้ออกบวช บำเพ็ญแล้วนั้น เขาย่อมมองเห็น เห็นว่าการบวชนั้นควรจะละกิเลส และเชื้อแห่งความโลภ ก็คือเชื้ออีกตัวหนึ่งของเชื้อกิเลส เป็นเหตุของทุกข์ เป็นเหตุของการสร้างเวร สร้างกรรม เป็นเหตุของการเกิดก่อภพก่อชาติไม่รู้จบ เขาย่อมไม่เข้าใจ ไม่สนใจ ไม่ปล่อยให้ตนติด เชื้อเหล่านี้ เช่นนี้ละ พระยาธรรม..ลองพิจารณาดู ให้เข้าใจ

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ หนูได้ฟังธรรมและพิจารณาตาม ได้ทำให้หนูเข้าใจ และรู้แล้วละเจ้าค่ะ ว่าบุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้วนั้น

เขาจะมองเห็นความโลภนั้นเป็นแค่เชื้อโรคตัวหนึ่ง
ที่จะทำให้ตนนั้นต้องเป็นทุกข์

เพราะต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ต้องเวียนว่ายเวียนวน

และเป็นเหตุของทุกข์ ที่ทำให้ตนต้องดิ้นรนชวนวายน

ต้องสร้างเวรกรรม ต้องทำร้ายผู้อื่นและตนเอง

เขาได้เห็นแล้วว่าเชื้อตัวนี้จะทำให้ตนตกเป็นทาสของสิ่งของข้าวของทั้งหลาย เขาจึงไม่ปล่อยตนเองให้ตกเป็นทาสของเชื้อเหล่านี้อีก เมื่อเขาได้ทำอะไรก็ตาม เขาจะเอา สิ่งนั้นไว้ทำประโยชน์แก่เขาเท่านั้น สิ่งของข้าวของทั้งหลายจึงไม่มีอำนาจต่อจิตใจของเขา นอกจากเขานำมาใช้ในสิ่งที่จำเป็น แบ่งปันออกไป เพื่อทำทานสร้างบารมีแห่งตน เพื่อตน จะได้สะดวกในการประพฤติปฏิบัติ

สิ่งใดที่จะก่อความโลภเขาย่อมไม่สั่งสมเอาไว้ เขาจึงเป็นผู้มีปัญญา รู้แจ้งในความ โลภไม่ติดเชื้อความโลภไม่ต้องมาเกิด มาเวียนวน เพราะความโลภอีก

เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ กราบของพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูก ได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 250 **เชื่อความโกรธทำอะไรไม่ได้**

ในเช้าของวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดาองค์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าข้า.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้วนั้น เขาจะเห็นแจ้งในความโกรธแบบไหน ยิ่งงหรือเจ้าคะ เขาถึงสามารถอยู่เหนือความโกรธ ไม่ปนเปื้อนกับความโกรธ ทั้งที่ยังอยู่กับเชื้อเหล่านี้ ในวัฏสงสารนะ เจ้าคะ หนูอยากจะทำอย่างองค์พระอรหันต์ หรือดวงจิตที่สว่างรู้แจ้งแล้ว อยู่กับความโกรธ ยิ่งง อย่างนั้นนะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม..ที่รู้จักสงสัย รู้จักหาความจริง รู้จักนำพาจิตของตนนั้นแสวงหาเรื่องต่างๆ ที่จะทำให้ตนกระจำงแจ้งขึ้น

พระยาธรรมเอย.. การที่ดวงจิตหนึ่งนั้นสามารถบำเพ็ญจนทำให้จิตของตนสว่างรู้แจ้งได้ ก็มาจากความคิด การสงสัย และแสวงหาค้นหาคำตอบให้เจอ นั้นละลูก จึงสามารถสำเร็จเพราะเป็นผู้รู้แจ้ง ไม่มีความสงสัยในสิ่งใดอีกแล้ว จึงสามารถมีดวงจิตที่ผ่องใส จึงสามารถสว่างและรู้แจ้งในจักรวาลนี้ ค่อยๆ ฝึกฝนไป

ถ้ามีสิ่งใด ที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจ ก็จงหาคำตอบที่ถูกต้องในสิ่งนั้นเถิด แล้วลูกนั้นจะรู้มากเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงวันที่ลูกนั้น รู้แจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลาย

พระยาธรรมเอย.. ความเพียรที่จะฝึกฝนจิตของตนจะนำพาให้ตน รู้เข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ซ่อนที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังชีวิต หรือเบื้องหลังสิ่งที่คิดว่าเป็นความจริง ที่เราเห็นในโลกสมมุตินั้น

พระยาธรรมเอย.. เช่นเดียวกันกับคำถามที่ลูกนั้นได้ถามมาอย่างนี้ว่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาเห็นแจ้งเห็นชัดในความโกรธนั้นแบบไหน เขาจึงสามารถอยู่กับความโกรธ อย่างไม่โกรธ

พระยารธรรมเอย.. ความโกรธ ก็คือเชื้อตัวหนึ่ง ที่จัดอยู่ในหมวดของกิเลส กิเลส มีเชื้อ 4 ตัว คือ ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ลูก

บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจึงรู้แจ้งเข้าใจอย่างนี้ว่า ความโกรธ คือ เชื้ออีกหนึ่งตัว ที่จะทำให้ดวงจิตนั้นต้องก่อภพก่อชาติ ไม่สิ้นสุดการเกิด

เพราะถ้าเมื่อไรที่ ดวงจิตไหนถูกเชื้อของความโกรธนั้นครอบงำ ก็จะทำให้จิตดวง นั้นรุ่มร้อน เราร้อน ขาดสติ และทำในสิ่งที่ป็นกรรมชั่ว พลาดด้วยคำพูด พลาดด้วยความ คิด พลาดด้วยการกระทำ ดวงจิตดวงนั้นจะขาดปัญญาเมื่อความโกรธครอบงำ บุคคลเมื่อ ขาดปัญญาแล้ว ย่อมทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจึงมองเห็นว่า..

ความโกรธทำให้ก่อภพก่อชาติ

ความโกรธทำให้เราร้อน

ความโกรธทำให้ขาดสติ

ความโกรธเป็นเหตุของการสร้างกรรมชั่วต่างๆ

ความโกรธเปรียบเสมือนไฟที่เผาเผาทุกสิ่งและทุกอย่างให้มอดไหม้

ความโกรธนั้นจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรมี ไม่ควรปล่อยให้มันครอบงำตัวของเรา

เมื่อรู้แจ้งในความโกรธเช่นนี้แล้ว เขาย่อมหาวิธีดับความโกรธให้ได้ในจิตของเขา ก็ในเมื่อ เรามองเห็นเข้าใจแล้วว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งไม่ดี เราย่อมไม่เข้าไปใกล้ เรารู้แล้วว่าเพื่อนคนนั้นถ้า คบไป จะมีแต่หาความเดือดร้อนมาให้ไม่สิ้นสุด จะมีความทุกข์ปัญหาจะเข้ามามากมาย เราย่อมเลิกคบเพื่อนคนนั้น

ข้อสมมุตินี้เป็นเช่นไร บุคคลผู้มีปัญญาผู้รู้แจ้ง ในสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความโกรธนั้นแล้ว เขาย่อมเอาตนออกจากความโกรธ ย่อมไม่ปล่อยให้ความโกรธ มาครอบงำเขาได้อีกต่อไป

พระยารธรรมเอย.. เมื่อจิตดวงใดก็ตาม ที่รู้แจ้งในความโกรธดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เขาจึงสามารถที่จะอยู่กับความโกรธได้ อย่างไม่โกรธ เขาจะสักแต่ว่าอยู่เพื่อประกอบ เพื่อ ทำหน้าที่ที่ควรจะทำ ทำให้มันแล้วให้มันจบ ให้มันเสร็จ ในชาติปัจจุบันนั้น ทำให้ดับจาก ภายหายไปในทันนั้น

สิ่งใดที่จะทำให้ก่อภพก่อชาติอีก เขาย่อมไม่ทำลูก เขาจึงสามารถอยู่เหนือความ โกรธ อยู่กับความโกรธ โดยไม่โกรธ

พระยารธรรมเอย.. หากเชื่อไฟไม่มีจุดไฟยังงี้ก็ไม่ติด เมื่อจิตเราสิ้นเชื่อความโกรธแล้ว ไม่สามารถจุดไฟให้มันติดในตัวของเรา ในดวงจิตเรา อีกต่อไปได้แล้วลูก เพราะว่าเชื้อแห่งความโกรธมันได้ดับลงที่ตัวของเรา มันได้จบบเพราะว่า เราไม่เอามันอีกแล้ว ต่อให้จะเอาความโกรธมาเติม มาจุดให้มันมอดไหม้ มันก็ไม่ไหม้อีกแล้ว เพราะว่ามันสิ้นเชื้อแล้วลูก เช่นนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขามอง เห็นความโกรธนั้น ก่อภพก่อชาติเห็นความโกรธนั้น เป็นสิ่งที่ทำลายทุกอย่างเหมือนไฟที่เผาเผาทำให้ทุกอย่างมอดไหม้ เขามองเห็นความโกรธนั้น เป็นสิ่งที่ทำลายสติ เป็นสิ่งที่ทำให้เราขาดสติ และทำได้ทุกอย่างทุกอย่าง ที่ไม่ดี ก่อกรรมสร้างภพสร้างชาติต่อไปอย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คนที่มีปัญญาธรรมแล้วเขามองเห็นแจ้ง เช่นนี้ละลูก เขาจึงไม่ใช้ความโกรธมานำ เพราะไม่สร้างกรรมอีกแล้ว เมื่อโดนใครเขาตำเขาว่า ทำในสิ่งที่ถูกใจหรือไม่ถูกใจก็ตาม เขาจึงไม่ปล่อยให้ความโกรธมาสร้างกรรม ด้วยกาย วาจา หรือว่าใจ ด้วยการตอบโต้อีก เขาจะใช้เหตุและผล ที่ปราศจากความโกรธแก้ไขปัญหาลูก เช่นนี้ละ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

พระพุทธองค์เจ้าชา.. ถ้าอย่างนั้น ความโกรธก็จะไม่สามารถทำลายจิต ที่เขาสามารถถอดถอนเชื่อจากดวงจิตของตนเองได้แล้ว และเขาก็จะสามารถเป็นผู้ที่จะชนะทุกสิ่งทุกอย่าง เข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าชา.. ถ้าอย่างนั้น ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ สิ่งเหล่านี้ ถ้าเกิดว่าเราสามารถทำความเข้าใจ กับทั้ง 4 เชื่อและอยู่เหนือมันให้ได้ เราก็จะสามารถดับการเกิดได้อย่างนั้นหรือเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. ย่อมแน่นอนซิลูก เพราะเชื่อทั้ง 4 ตัวนี้ มันคือ เชื้อแห่งการก่อภพก่อชาติ มันคือ สาเหตุแห่งการเกิดลูก

เชื่อ 4 ตัวนี้ ครอบงำจิตใจของเรา

มันเลยสั่งให้จิตของเรา ทำกรรมตามความต้องการของมัน

และกรรมที่เราทำตามที่มีมันสั่งนั้น เลยก่อเป็นเรา

เกิดเป็นคนบ้าง เป็นสัตว์บ้าง

เป็นเปรตอสุรกายบ้าง

เป็นเทวดาบ้าง วนไปเวียนมาอยู่อย่างนั้นละ

มันเลยไม่จบการเกิดเสียที แต่ถ้าหากว่าเมื่อไหร่ เราทำความรู้แจ้งกระจ่างในเชื้อ
ทั้ง 4 ตัวนี้ได้ และเราก็ประพฤติปฏิบัติตามได้ จิตเราอยู่เหนือเชื้อทั้ง 4 ตัวนี้แล้ว เราก็จะ
สามารถดับการเกิดได้ เพราะไม่มีอะไรมาสั่งให้เราทำอะไรอีกแล้ว

จิตของเราจะนิ่งสว่างสงบ รู้แจ้ง ในสรรพสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในวิภังขณธรรมนี้ รู้แจ้ง ใน
การเกิดและการดับของโลกสมมุติ

เราจะเห็นโลกใบนี้เหมือนเป็นโลกที่มันเป็นเกม หรือเป็นสิ่งที่ดวงจิตต่างๆ ทั้งหลาย
หลงเข้ามาและทดสอบความรู้ตามความเป็นจริง หรือความลุ่มหลงของดวงจิตต่างๆ ทั้ง
หลายเท่านั้น เราจะรู้ว่าวนเวียนไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เรายอมปรารถนาดับการเกิด
เรายอมไม่ยอมที่จะอยู่ในนั้นอีก ย่อมแสวงหาทางพ้นทุกข์ละลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ..

พระพุทธองค์เจ้าข้า.. ตามที่หนูฟังธรรมมาทำให้หนูเข้าใจว่า..

ความลุ่มหลง ทำให้เราจมและหมกมุ่นอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

ความรัก ก็จะเป็นบ่วงที่รัดเราเอาไว้ในวิภังขณธรรม

ความโลภ จะทำให้เราเร้าร้อนดิ้นรนชวนชวาย สร้างกรรมเบียดเบียนผู้อื่น

ความโกรธ จะทำให้เรานั้นขาดสติ พลาดพลั้งทำแต่สิ่งไม่ดีสร้างเวรสร้างกรรม
เป็นสิ่งที่เป็นไฟเผาเผาทั้งเราและผู้อื่น อย่างนี้หรือเปล่าเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : อย่างนั้นละ พระยารธรรม.. มันไม่มีอะไรน่าคบด้วยเลย เห็นมัยลูก
มันมีแต่สิ่งที่ทำให้เราเกิดความทุกข์ทั้งนั้นเลย

ความหลง ทำให้เรางมงาย จมอยู่ ลุ่มหลงอยู่ ติดอยู่ กับสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่เราหลง
นั้น หลงอะไรก็เป็นโทษของสิ่งนั้น ต้องจมอยู่ตรงนั้น อยู่อย่างไม่มีวันที่จะเลิกเป็นโทษของ
มันเลย นอกจากเราเลิกหลง

ความรัก มันก็เป็นเชือกเป็นบ่วงที่ผูกจิตของเราเอาไว้กับรูปของผู้อื่น รูปของตัวเอง
รักตน รักผู้อื่นผูกไว้กับสิ่งของข้าวของ ผูกไว้กับ ลาภ ยศ สรรเสริญต่างๆ ผูกเราเอาไว้กับ
สิ่งที่เรารักตัดมันไม่ขาด เดินออกจากมันไม่ได้ จมอยู่อย่างนั้นติดอยู่อย่างนั้น

ความโลภ ก็ทำให้เราต้องดิ้นรนชวนชวาย ทำให้เรานั้นต้องเสาะแสวงหาทำทุก
วิถีทางเพื่อได้มา และครอบครอง เมื่อสูญเสียไปก็เป็นทุกข์

ความโกรธ ทำให้เราขาดสติสร้างกรรมไม่ดี ทำให้ตัวของเรานั้นทำร้ายทำลายทุก
อย่างที่ดีพังลงไป เช่นนี้ละลูก

ความหลง ทำให้จมอยู่
ความรัก มัดเราเอาไว้
ความโลภ ที่ให้เราต้องดิ้น ต้องขวนขวาย
ความโกรธ ทำลายทุกอย่าง

เห็นม้วยละลูก ไม่เห็นมีอะไร น่าคบ น่าอยู่ใกล้ น่าอยู่ร่วมเลย ก็ดวงจิตทั้งหลายใน
วิภวสังสารนี้ มัวแต่ลุ่มหลง ก็เลยจมอยู่ในวิภวสังสารนี้ มัวแต่รัก ก็เลยถูกมัดเอาไว้ มัวแต่โลภ
ก็เลยพากันดิ้นรนไป มัวแต่โกรธ เลยทำลายทุกอย่าง มันเลยหลงไว้ กอดเอาไว้ ดิ้นรน
กันไป แต่ทุกอย่างก็สลายตามกาลเวลา ไม่เห็นจะมีอะไรดีเลย

พระยารธรรม.. ดวงจิตทั้งหลายที่เวียนว่ายในวิภวสังสารอยู่ ก็เป็นเช่นนั้นอย่างนั้นละ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น จงพากันฝึกฝนให้ตนนั้นออกจากวิภวสังสารเถิด ก่อนที่ประตูลิ
นิพพานจะปิดลง ก่อนที่จะเหลือเพียงแต่ดวงจิตผู้ไม่มีปัญญา เพราะมีแต่ความหลง ความ
รัก ความโลภ ความโกรธครอบงำ จะเหลือเพียงแต่ดวงจิตที่มีเชื้อเหล่านี้ โลกใบนี้ก็จะมีความ
ความรุ่มร้อน เราร้อนทั้งนั้นละ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูก ได้ทำความเข้าใจ
ลูกพอจะเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ว่างลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ในโอกาสหน้าเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 251 **รู้หน้าที่แห่งตน**

ในเช้าของวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ในหมวดของผู้มีปัญญาธรรม นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรมให้ลูกได้ฟังนำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม..ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้คินะลูก ฟังแล้วฟังให้เข้าใจ ฟังให้เข้าถึงธรรม แล้วค่อยนำไปเผยแพร่ จะได้ไม่ชี้ทางผิดนะลูก

พระยาธรรมเอเย.. คนเราเกิดมาทุกคนต่างก็มีหน้าที่มากมาย บุคคลผู้รู้ตัวรู้ตนของตน รู้หน้าที่ในสิ่งที่ตนควรจะทำแล้วนั้น เขาย่อมทำหน้าที่ของเขาได้อย่างสมบูรณ์ เช่น การที่เรานั้น มีหน้าที่สมมุติในบทบาทไหน เราก็ต้องทำหน้าที่ในบทบาทที่สมมุตินั้นให้ดี

พระยาธรรมเอเย.. เช่นเดียวกันกับลูกนั้นละ ที่สามารถค้นหา จนรู้ตัวรู้ตนของตนว่า การเกิดมาในคราวนี้ตน เกิดมาเพื่ออะไร เกิดมาเพราะอะไร รู้ว่าตนนั้นต้องทำอย่างไร จึงจะเป็นผู้ที่รักษา ทำหน้าที่แห่งตนได้ดี ที่มาเฝ้าฟังธรรมถ่ายทอดธรรมทุกวัน แม้จะมีคนฟังมาก น้อย มีหรือไม่ ลูกนั้น ก็ยังคงทำหน้าที่ต่อไปเรื่อยๆ

พระยาธรรมเอเย.. คนที่รู้ตัวรู้ตนแล้วว่า ตนนั้นควรจะทำอะไร บุคคลผู้นั้นละลูก จะใช้ชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมาย จะมีจุดยืนเป็นของตนเอง จะทำอะไรก็จะชัดเจนในสิ่งที่ทำ

ผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาก็จะเป็นลักษณะ คล้ายกันกับสิ่งที่กล่าวมานี้แหละลูก คือ เขจะมีปัญญารู้เท่าทัน ในสิ่งที่เขากำลังทำ เขาจะรู้หน้าที่แห่งตน ว่าตนควรทำอะไร เช่น การที่ได้บวชเป็นนักบวชผู้ปฏิบัติธรรม แสวงหาทางพ้นทุกข์แล้ว เขาก็จะรู้ตัวรู้ตนของเขาว่า บัดนี้ ตนได้เลือกเส้นทางแห่งการเป็นนักบวชแล้ว ซึ่งเส้นทางนี้ เป็นเส้นทางที่เราเลือกที่จะประพฤติปฏิบัติตาม และเส้นทางนี้คือทางที่เรานั้น กำลังเดินออกจาก เรื่องของโลก กำลังเดินออกจาก สิ่งสมมุติทั้งหลาย กำลังเดินออกจาก วัฏสงสารอยู่

เส้นทางแห่งการเป็นนักบวช คือการออกบวช เพื่อประพฤติปฏิบัติ ขำระล้างความ
หลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ หนทางที่ตนนั้นเลือกเดิน คือการหันหลังสู่โลก
หันหน้าสู่ธรรม ตนจะแสวงหาวิธีในการประพฤติปฏิบัติ เพื่อดับเพื่อชำระกิเลส สิ่งใดที่จะ
เป็นเหตุของการเพิ่มกิเลสตัณหา นั้นตนจะไม่ทำ เพราะนั่นคือสิ่งที่จะทำให้ตนจมอยู่ในโลก
ติดอยู่ในวัฏสงสาร และผิดกับหนทางที่ตนเลือกเดิน

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจึงเป็นผู้รู้แจ้ง แจ่มในหน้าที่
ที่เขาเลือก เขาจะทำ และเขาจะทำในหน้าที่แห่งตนให้ดี ดีที่สุด ตามความรู้ความสามารถ
ตามสติกำลังที่เขาพอจะทำได้

เขาได้ออกบวชแล้ว ศีลข้อไหนที่เขาสมทานเอาไว้ เขาจะรักษามั่นไว้ สิ่งใดที่
นักบวชควรทำ เช่น การฟังธรรม การทำสมาธิ การเติมปัญญา เขาก็จะฝึกฝนเสาะแสวงหา
หนทาง รูปแบบของการปฏิบัติ เพื่อนำพาจิตของเขา เดินห่างจากกิเลสตัณหาออกมาเรื่อยๆ
เพื่อทำหน้าที่ที่เขาเป็นอยู่ คือการเป็นนักบวชอย่างสมบูรณ์ สมบูรณ์ขึ้นเรื่อยๆ จากการ
สมบูรณ์แค่ความตั้งใจว่าจะออกบวช

จากความสมบูรณ์ที่ได้สมมุติว่าบวชแล้ว เขาก็จะเพิ่มการรักษาศีล ฟังธรรม
การทำสมาธิ เติมปัญญา เพิ่มเข้าไปในการปฏิบัติของเขา เพื่อละกิเลสตัณหา เพื่อให้ตัวของ
เขานั้นได้ทำในหน้าที่แห่งตน คือการเลือกที่จะเป็นนักบวช เลือกที่จะเดินออกจากโลก
จากวัฏสงสารมา เขาจะได้ทำหน้าที่นั้น เป็นอย่างดี

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาย่อมรู้ดีว่าการออกบวชนั้น
มีเพียงจุดมุ่งหมายเดียว คือปฏิบัติออกบวชเพื่อละกิเลสตัณหา เพื่อดับการเกิด

เมื่อเขารู้แล้วว่าหนทางที่เขาเลือกนั้น คือทางที่จะละกิเลสเพื่อดับการเกิด สิ่งใดที่
เป็นพฤติกรรมของการสั่งสมกิเลส เขาจะไม่ทำเลยลูก เช่น การกระทำ ที่เจือปนไปด้วย
ความลุ่มหลง ความคิด สิ่งที่จะทำให้เกิดความลุ่มหลง คำพูด ที่จะทำให้เกิดความลุ่มหลง
เขาจะไม่ทำ

เพราะสิ่งนั้น คือ สิ่งที่จะทำให้เขาสั่งสมกิเลสให้มันเพิ่มขึ้น เชื่อความหลงครอบงำ
เขาได้ เขาจะไม่ทำ ไม่พูด และไม่คิด การกระทำใดที่ทำไปแล้วจะสั่งสมความรัก คือเชื่อ
ราคะ ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ เขาก็จะไม่ทำ

เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่สั่งสมเชื่อแห่งกิเลส เชื่อแห่งความรัก ซึ่งเป็นเหตุ เป็นปัจจัย
ให้เวียนว่ายตายเกิด และผิดทางกับสิ่งที่ตนกำลังจะทำ คือการเดินทางเข้าสู่ทางพ้นทุกข์

การเป็นนักบวช เขาจะไม่สั่งสมเชื้อแห่งความรัก เขาจะไม่ทำให้มันเพิ่มขึ้น แต่เขาจะหาวิธีที่จะทำให้เชื้อเหล่านี้ลดน้อยลง จะไม่เก็บเอาไว้ ไม่สั่งสม

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาย่อมรู้ว่าการสั่งสมเชื้อกิเลส ไม่ใช่สิ่งที่เขาควรทำ ตนควรทำ สิ่งที่จะชำระกิเลสค้นหาต่างหากเล่า

เหตุใดที่จะเป็นเหตุของการสั่งสมความโลภ และความโกรธ เขาก็จะไม่ทำ เพราะเขาเป็นผู้ที่เลือกแล้วว่า จะเดินให้ห่างออกจากสิ่งเหล่านี้ เขาจึงไม่เลือกที่จะสั่งสมมัน เขาจึงหาวิธี หนทางที่จะชำระความโลภ ชำระความโกรธออกจากตัวของเขา การสั่งสมสิ่งของข้าวของ จึงไม่มี เขาจึงไม่เอา เขาจะไปโกรธ ไปไม่พอใจคนนั้นคนนี้ เขาก็จะไม่ทำ เพราะสิ่งเหล่านั้น คือการสั่งสมกิเลส เมื่อสั่งสมกิเลส หรือยังมีกิเลสอยู่ ตัณห์มันก็ย่อมต้องมี สิ่งใดที่จะทำให้เขาประกอบตัณหาขึ้นมา อยากอย่างนั้น ไม่อยากอย่างนี้

เมื่อตนนั้นจะมีในสิ่งที่ตนนั้น ไม่อยากมีไม่ยากได้ ตนก็บอกว่าไม่เอาไม่ยาก หมายถึงถ้าเกิดว่าได้รับ หรือว่าได้เจอในสิ่งที่ตนไม่ปรารถนา ตนก็จะมีแต่ ความไม่ยากเป็นที่ตั้ง

เมื่อเจอกับสิ่งที่รักที่ปรารถนา ตนนั้นก็จะมีแต่ ความอยากที่จะได้มาครอบครอง ไม่อยากให้ดับไป อย่างนี้เป็นต้น

สิ่งใดที่เป็นความอยาก เขาก็จะตัดมันทิ้งไป อย่าให้มันอยาก

สิ่งใดที่ไม่อยาก เขาก็จะตัดมันทิ้งไป อย่าให้ไม่อยาก

เขาจะอยู่กับสิ่งที่ได้ ที่มี ที่เป็นอย่างสมมุติอยู่ อยู่อย่างผู้มีสติมีปัญญาใช้สิ่งที่มีเหล่านั้นทำประโยชน์ให้แก่ตนและผู้อื่น อย่างไม่ลุ่มหลงยึดติด สั่งสมอยากได้ อยากมี อยากเป็นกับสิ่งเหล่านั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาเป็นเช่นนี้แหละลูก เขาจะรู้หน้าที่แห่งตนดี ว่าหน้าที่ของตน คือการเป็นนักบวช และต้องเป็นนักบวชที่ดี

นักบวชที่ดีต้องเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อ ชำระล้างความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ชำระล้างความอยากและความไม่ยาก คือเชื้อแห่งกิเลสและตัณหานั้น หนทางที่เขาจะไปให้ถึงคือ พระนิพพาน เขาย่อมรู้เช่นนี้ละลูก การออกบวชการปฏิบัติของเขา จึงสามารถเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่เขาทำได้ เขาจึงไม่เป็น นักบวชผู้ขาดทุน

ขาดทุน เพราะว่ามีบุญมาบวชแล้วแต่ไม่รู้จักสั่งสมความดีเพิ่ม บวชแล้วไม่รู้จักหน้าที่แห่งตน ความหลง ก็ยังต้องสั่งต้องต้องสมไว้ ต้องเก็บต้องเกาะมันเอาไว้ ให้มันมาก

คลุมจิตคลุมใจเอาไว้

ความรัก เชื้อราคะที่ทำให้ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ ก็ยังปล่อยให้
ครอบงำจิตใจ ของตน ไม่ชำระล้างมันออกไป ตกเป็นทาสของมัน ความโกรธ ความโลภ
ก็สั่งสมเข้าไป ไม่คิดไม่หาวิธีที่จะชำระมัน ความอยากอย่างโน้น ไม่อยากอย่างนี้ ก็ให้มัน
มีสั่งสมเอาไว้

เขาจะเป็นผู้ไม่ขาดทุน ผู้ที่ทำหน้าที่แห่งตนได้ดีเพราะ เขาไม่ทำสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้
เขาขาดทุนเขารู้หนทางที่ตนเลือกเดิน เขาเสาะแสวงหาสิ่งที่ทำให้เขาเป็นนักบวชอย่าง
สมบูรณ์ ทำให้เขาไปถึงจุดมุ่งหมายได้ในที่สุด เช่นนี้ละ..พระยารธรรมเอย..บุคคลผู้มีปัญญา
ธรรมดีแล้วนั้น เขาจะรู้หน้าที่แห่งตน เช่นนี้ละลูก..

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น เมื่อลูกทั้งหลาย ผู้ที่ยังไม่รู้แจ้ง ปัญญาธรรมยังไม่ชัดเจน
ก็ต้องควรฝึกฝนตน ให้รู้หน้าที่ของตนให้ดี เป็นฆราวาสก็ต้องเป็นฆราวาสที่ดี ดีแบบไหน
มีหน้าที่อะไรก็ทำให้มันดีอย่างสมบูรณ์ ดีอย่างไม่เบียดเบียนผู้อื่นและตนเอง

เมื่อออกบวชแล้ว ก็ต้องทำหน้าที่แห่งนักบวชให้ดี ให้สมบูรณ์ด้วยการ รักษาศีล
ฟังธรรม ทำสมาธิ และเติมปัญญา ไม่ใช่ปล่อยให้จิตของตนคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา เราร้อน
อย่างกับว่า เป็นกองไฟที่แผดเผาตนให้มอดไหม้ ให้สิ้นจากความดีไป ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นลูก ตัว
ของลูกเองก็เหมือนกัน พระยารธรรม.. เมื่อรู้ตัวรู้ตนแล้ว ก็พยายามฝึกฝน ทำหน้าที่แห่ง
พระยารธรรมให้ดี ดีขั้นสุดที่สุด จนกว่าจะละความดีให้ได้ด้วย จึงจะถึงนิพพาน

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจ
ลูกก็พอจะเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าคนเราทุกคนเกิดมามีหน้าที่ บุคคลผู้มีปัญญาดีแล้วนั้น
ย่อมรู้ว่าต้องทำหน้าที่แห่งตนให้ดีที่สุด ไม่ว่าตนนั้นจะอยู่ในฐานะไหน อยู่ในหน้าที่ใด ก็
ทำให้ดีให้สมบูรณ์ในหน้าที่นั้น เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้ฟังในวันนี้ เจ้าค่ะ
วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 252 **รู้เข้าใจในการฟังธรรม**

ในเช้าของวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถาม ถึงผู้ที่มีปัญญาธรรม ว่าเขานั้นจะมีลักษณะของการรู้แจ้งในธรรมต่างๆ หรือมีปัญหา รู้เท่าทันในการฟังธรรมแบบไหนนะเจ้าคะ จึงจะเป็นผู้มีปัญญาธรรมในการฟังธรรมนั้นๆ เช่น ถ้าได้ฟังธรรมใดธรรมหนึ่งแล้ว เขาจะเข้าใจธรรมนั้นๆ ว่าอย่างไรจึงจะเป็นผู้มีปัญญาธรรมนะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ลูกนั้นคิดว่าอย่างไรเล่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เมื่อเขาได้ฟังธรรม ไม่ว่าจะธรรมนั้นจะเป็นธรรมใดๆ ก็ตาม เขาจะคิดยังไง รู้สึกยังไง เข้าใจยังไง ลูกคิดว่าอย่างไรเล่า ตามความรู้สึก หรือสิ่งที่ลูกทำ สิ่งที่ลูกเป็น จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด แล้วลูกค่อยฟังอีกทีหนึ่งว่าผู้มีปัญญาอย่างแท้จริงนั้น เขาคิดแบบไหนทำอย่างไร ในฐานะที่ลูกนั้นเป็นพระยารธรรม ลูกน่าจะเป็นบุคคลผู้มีปัญญาธรรมในการตรัสกรองธรรมดี ลองกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

สำหรับลูกนั้น เวลาถ้าลูกได้ฟังธรรมๆ หนึ่ง ลูกจะนำมาพิจารณาหาสิ่งที่ถูกต้องที่อยู่ในธรรมนั้น สิ่งที่ดีที่เราพอที่จะน้อมมาพิจารณาเปรียบเทียบกับการประพฤติปฏิบัติของเรา ว่าเรานั้นปฏิบัติ เห็นตาม รู้ตามแล้วหรือยัง

ลูกจะนึกถึงธรรมนั้น แล้วก็หยิบยกมาพิจารณา ดูว่าธรรมนั้น สอนให้ละกิเลส สอนให้เรานั้นดับการเกิด หรือเปล่า แล้วถ้าเกิดว่าเราไม่สามารถรู้ได้ว่าธรรมนั้น เขาสอนเกี่ยวกับอะไร เราก็วางเฉยไปก่อน กลับมาดูที่ตัวของเรา ว่าเราควรจะทำแบบไหน ยังไง ให้เราดับกิเลสตัดมหาคิกว่า

เพราะบางที คนเรานั้นสร้างบารมีมาไม่เหมือนกัน

สิ่งที่เขารู้ เราอาจจะไม่รู้

สิ่งที่เราไม่รู้ เขาอาจจะไม่รู้
ตามเส้นทางการปฏิบัติของแต่ละบุคคล
หนทางที่จะไปสู่พระนิพพานนั้น ก็มีหลายเส้นทาง ที่เราเลือกเดิน ตามแนวการปฏิบัติ รูปแบบ ตามเชื้อกิเลส ตามกรรม ที่ตนได้ก่อได้ทำมา ตามสติปัญญา ความรู้ ความสามารถของแต่ละคน

ฉะนั้น จะเอาเราไปเหมือนคนอื่นก็ไม่ได้

จะเอาคนอื่นมาเหมือนเราก็ไม่ได้

และเราจะไปตัดสินผิด ตัดสินถูกในธรรมของคนอื่นนั้นก็ได้

สิ่งที่เราควรทำ คือกลับมาดูที่ตัวของเรา

แล้วก็หาวิธีดับความทุกข์ในตัวเราให้มันได้

ส่วนบุคคลผู้อื่นนั้น เขาอาจจะสอนธรรมที่สูงไป สูงจนเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ก็เรื่องของเขา ต่ำไป จนเราคิดว่าเป็นธรรมที่อยู่ในระดับที่ยังไม่สูงมาก เราก็เห็นเป็นธรรมดา เพราะเขากำลังเดินมาถึงแค่จุดตรงนั้น เราจะเห็นเป็นธรรมดา เช่นนี้เจ้าคะ แล้วเราก็กลับมาดูที่ตัวของเรา ว่าเรามีความลุ่มหลงในเชื้อราคะ ความรัก ความโลภ และความโกรธ ความอยาก หรือความไม่อยากมากน้อยเพียงใด

เรามีความยึดติดกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเปล่า ยึดว่าสิ่งนี้ต้องถูก สิ่งนั้นต้องผิด เราสามารถที่จะอยู่ท่ามกลางระหว่างผิดกับถูก เห็นเป็นธรรมดาได้หรือเปล่า

เราสามารถที่จะนำพาตัวของเรา นั้น ให้สลายความยึดติดที่มันเป็นอัตตา ที่เรานั้นไปติดอยู่ในตัวยึดในอัตตา ในกำแพงปิดกั้นให้เราไม่เข้าถึงบางสิ่งบางอย่างหรือเปล่า หรือว่าตัวของเรายังติดอยู่กับว่า สิ่งนี้ที่เราทำมันถูก สิ่งที่คุณอื่นทำมันผิด แล้วก็ยังคงเพ่งโทษคนอื่นอยู่หรือเปล่า เราต้องกลับมาดูที่ตัวของเราเช่นนี้

ส่วนใหญ่แล้ว เวลาที่ลูกได้ฟังธรรม จากหลายๆ สายธรรม ฟังธรรม ที่คนเขาหยิบยกมาจากพระคัมภีร์บ้าง ฟังธรรมจากหลวงปู่หลายๆ องค์บ้าง พอเราได้ฟังแล้วเราจะพยายามทำความเข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเจ้าคะ

พระยาธรรมเฮย.. แล้วเมื่อลูกได้ฟังธรรมที่หยิบยกมาจากพระคัมภีร์ ลูกนั้นพิจารณาธรรมนั้น ว่าอย่างไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ เมื่อลูกได้ฟังธรรม ที่หยิบยกมาจากพระคัมภีร์ ลูกก็จะน้อมฟัง แล้วก็คิดว่าสมัยแต่ก่อนโน้น เขาประพฤติปฏิบัติแบบไหน ยังไง เขาทำอะไรบ้าง

เขาเจอกับเหตุการณ์อะไรบ้าง แล้วเราก็หยิบยกมาพิจารณาให้เข้าใจในธรรมนั้นๆ ที่หยิบยกมาอย่างนี้เจ้าค่ะ

เช่น เรื่องของพระอานนท์ที่ไปเจอกับบททดสอบที่มีผู้หญิงเข้ามาทดสอบ มาหลงรักแล้วก็ติดตามพระอานนท์มา เพื่อที่จะหวังให้พระอานนท์ไปเป็นคู่ของเขา เราดูแล้ว ฟังแล้ว เราก็จะพิจารณาว่า บุคคลที่จะไปสู่พระนิพพานได้อย่างแท้จริง เขาจะต้องมีรอบสอบ เช่นนี้

ซึ่งคนที่มาสอบนั้นเขาจะต้องมีอำนาจต่อจิตของกันและกัน เพื่อมาทดสอบซึ่งกันและกัน ก่อนที่เขาจะสามารถเข้าสู่นิพพานได้ เขาต้องข้ามสิ่งทดสอบเหล่านี้ให้ได้ ทั้งพระอานนท์ และผู้หญิงคนนั้น ที่เขานั้นเข้ามาทดสอบ บัดนี้ ก็สอบผ่านและเป็นองค์พระอรหันต์หมดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันมีเหตุของมันอยู่ มันก็เลยมาสอบกันเพื่อจะผ่าน

แล้วเราก็เอาสิ่งที่เราดูเราเห็นนี้ มาพิจารณาถึงปัจจุบันที่เราเป็นอยู่ เราทำอยู่ เราปฏิบัติอยู่ว่าถ้าเกิดเราจะไปถึงนิพพาน เราอาจจะต้องเจอบททดสอบ เช่นพระอานนท์ เมื่อเราฟังแล้ว เราก็นำมาพิจารณาถึงเหตุปัจจัยที่มันมีอยู่ ณ ปัจจุบัน นำมาเปรียบเทียบ ทดสอบดูเจ้าค่ะ เพื่อเราจะได้แสวงหา ธรรมที่แท้จริงที่อยู่ในตัวของเรา

และเมื่อเราฟังเรื่องของพระอานนท์ หรือเรื่องของบุคคลผู้อื่น เราก็จะหยิบยกเอาสิ่งที่เราฟังนั้น มาประกอบด้วยธรรม ที่เราเป็นอยู่ปัจจุบัน และไม่ยึดติดว่าจะต้องเป็นเหมือนพระอานนท์ หรือเหมือนใครๆ เพราะเราก็คือเรา ท่านก็คือท่าน การสร้างกรรมที่ไม่ดีหรือกรรมที่ดี มันก็สร้างมาต่างกัน

ฉะนั้น บางทีข้อสอบมันคล้ายกันแต่อาจจะไม่เหมือนกัน เพียงแต่เราดูเป็นแนวทาง แล้วเราก็เอามาตรวจดูจิตของเราเอง ในปัจจุบันไม่ยึดติดในคัมภีร์ในคำสอนตั้งเป๊ะจนวางไม่ได้ ไม่นำเอามาพิจารณาตนในปัจจุบันแบบนั้น

แล้วก็ไม่ยึดในตัวของตนจนแน่นเป๊ะ จนไม่ยอมเอาสิ่งที่มันเกิดขึ้น ตัวอย่างดวงจิตผู้บรรลุธรรมต่างๆ มาเป็นแนวทาง เราต้องอยู่บนความมีปัญญา รู้จักพิจารณาแสวงหาข้อทดสอบ แบบทดสอบ แบบอย่างของผู้บรรลุธรรม แล้วหยิบยกมาพิจารณาในตัวเรา แสวงหา ดูว่าเรานั้น ยังมีความลุ่มหลง มีเชื่อในการก่อเกิด เกิดแล้วเกิดอีกอยู่หรือเปล่า เรานั้นมีทิวี่ มีตัวยึดมั่นถือมั่นในเรา ในพระคัมภีร์อยู่หรือเปล่า จะทำความเข้าใจว่า...

พระคัมภีร์ เป็นแบบอย่างที่เราจะน้อมมาพิจารณาตาม แต่การจะดับกิเลสอย่างแท้จริง ไม่ใช่ดับในคัมภีร์ แต่ต้องดับที่ตัวของเรา ต้องดูที่เรา อย่างนี้เป็นต้นนะเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ลูกจงกล่าวธรรมต่อไป ดูซิว่าลูกนั้น ไปฟังหลวงปู่ หลวงพ่อแต่ละองค์ ที่เข้าสู่นิพพานไม่นานนี้ ที่ไม่เกี่ยวไม่อยู่ใน คัมภีร์ แต่ท่านทั้งหลายเหล่านั้น สามารถประพฤติปฏิบัติ นำพาตนเข้าสู่พระนิพพานแล้ว นั้น ลูกพิจารณาได้ว่าอย่างไรเล่า

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ เมื่อลูกไปฟังธรรมของหลวงปู่ แต่ละองค์ ก็ทำให้ลูก เห็นธรรมที่แตกต่างกันไป ในแต่ละรูปแบบของการประพฤติปฏิบัติเจ้าค่ะ

ลูกก็เห็นหลวงปู่ฤาษีลิงดำ ว่าหลวงปู่ท่านก็ปฏิบัติมาอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การเรียนรู้ ผีภวน เข้าสู่การเรียนรู้โลกทิพย์ โลกสวรรค์ เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ แล้วท่านก็หยิบยก มาแนะนำ ปฏิบัติ

ท่านก็ศึกษาดำรามา มาก แต่บางสิ่งที่ท่านกล่าว ท่านก็ไม่ได้อิงตำราจติดในตำรา ทั้งหมด แต่ท่านหยิบยกในตำรา มาเทียบกับปัจจุบัน

ท่านก็ฝึกฝนตนเช่นนั้น และสั่งสอนพวกเราให้อยู่กับความ เป็นจริง เช่น คำสอนของท่าน คำหนึ่ง ที่ท่านบอกว่า เมื่อเราได้อ่านหนังสือที่ท่านเขียนไว้แล้ว เราอย่าเอาสิ่งที่ท่านเขียน เอาไว้ มาบอกว่านั้นคือสิ่งที่ถูกต้องที่สุด แล้วเอามาเป็นหลักของการปฏิบัติทั้งหมด

เพราะนั่นคือ เรื่องของการปฏิบัติในมุมมองของพระในรูปแบบหนึ่งเท่านั้น ที่มัน อาจจะเป็นหนึ่งในรูปแบบของหลายๆ รูปแบบ จะไม่ใช่คัมภีร์หลัก แต่เป็นแค่มุมมองหนึ่ง ของชีวิตการปฏิบัติของท่านเท่านั้น ท่านก็ได้บอกไว้แบบนี้

เมื่อลูกฟังแล้ว ลูกก็เข้าใจว่าแนวทางการปฏิบัติไปสู่พระนิพพานนั้น มีหลายรูปแบบ มีหลายแนวทาง หลวงปู่ฤาษีลิงดำ หลวงปู่ปาน ท่านก็ปฏิบัติมาอีกแบบหนึ่ง หลวงตามหาบัว ท่านก็ปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง ส่วนหลวงปู่ชา ท่านก็ปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง

แต่ว่าแต่ละรูปแบบของหลวงปู่แต่ละองค์ ก็สามารที่จะนำพาท่านทั้งหลาย เข้าสู่พระนิพพานได้เหมือนกัน เพียงแต่ใครสร้างมาแบบไหน ก็ดัดมาแบบนั้นเท่านั้นเอง

และทุกพระองค์ ที่บรรลุธรรมระดับสูงแล้ว ท่านจะอยู่บนความรู้แจ้ง ท่านจะไม่ ยึดติดในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง หรือยึดติดในคัมภีร์ หรือยึดติดสิ่งอื่นมากมาย ท่านจะเอา คัมภีร์มาประกอบ แต่จะปฏิบัติปัจจุบันดับกิเลสของท่าน

เหมือนหลวงตามหาบัว ท่านก็จะสอน เรื่องที่ท่านจิตเสื่อมบ้าง เรื่องที่ท่านปฏิบัติ แล้วเจอกับอะไรบ้าง แต่ส่วนใหญ่ท่านจะไม่ค่อยได้ไปยึดในพระคัมภีร์จนถึงเป๊ะ แต่ท่าน ดูที่จิตของท่าน อย่างนี้เจ้าค่ะ

ก็เลยทำให้หนูรู้ว่าเราสามารถที่จะน้อมนำเอาความรู้ในคัมภีร์มาเป็นหลัก แต่ไม่ใช่เอามายึดติดและสิ่งที่เราควรทำ คือเอามาจุดิจของเราต่างหาก ว่าเรามีเชื้อกิเลสตัณหา มากเพียงใด

ดูที่เราต่างหาก ว่า เรายังอาศัยได้หรือเปล่า สวดมนต์ ทำสมาธิ ภาวนา ทำได้มาก ได้น้อย เรามีปัญหาในการฟังธรรม มากน้อยเพียงใด ฟังแล้ว นำไปปฏิบัติหรือเปล่า

เพราะแท้ที่จริงแล้ว ธรรมะอันแท้จริงที่เราควรจะเรียนรู้

ก็คือตัวเราเองนั่นละ คือสิ่งที่เราควรจะเรียนรู้ และค้นหามากที่สุด

ค้นหาความหลงในตัวเรา ความรัก ความโลภ ความโกรธ

ความอยากและความไม่อยากในตัวเราต่างหาก คือ สิ่งที่เราควรจะค้นหา

ธรรมะ คือธรรมชาติ และพระพุทธองค์ท่านทรงชี้บอก ให้เรามองให้เห็นความเป็นธรรมชาติในตัวของเรา เพื่อที่เราจะได้ดับเรา แต่ท่านไม่ได้สอนให้เรา มองผู้อื่น เฟ่งเล็ง เฟ่งโทษผู้อื่นไปจับแต่ว่า คนนั้นผิด คนนั้นถูก แต่ท่านให้ดูที่ตัวของเราเอง หนูก็เข้าใจเช่นนี้ เจ้าค่ะ

และเมื่อฟังหลวงปู่เถาชีท่านปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง หลวงตามหาบัวท่านก็ปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง ฟังไปฟังมา ถ้าเราเอามาเทียบกับตัวของเรา หรือเอาเราไปเปรียบกับท่าน เราก็จะเป็นทุกข์มากเลย เพราะแนวทางการปฏิบัติในแบบเรา อาจจะไม่เหมือนท่านซะทั้งหมด

ที่นี่ เราก็จะเป็นทุกข์ ทำไมเราถึงไม่มีอภิญญา เหมือนหลวงปู่ปาน ทำไมเราถึงแสดงฤทธิ์เดชแบบท่านไม่ได้บ้างเอ่ย เราก็ไปเทียบกับองค์นั้นองค์นี้ ทำให้เราเป็นทุกข์ และสับสน

แต่ที่นี่ ถ้าเกิดเราคิดว่าหลวงปู่ท่านเกิดในยุคหนึ่งที่เป็นอย่างนั้น ท่านก็ต้องมีฤทธิ์ มีสิ่งที่ปกป้องคุ้มครองท่าน เพื่อที่จะปฏิบัติให้ถึงฝั่ง ท่านเกิดในยุคที่เป็นแบบไหน ท่านก็ต้องมีสภาวะธรรมของธรรมะ หรือของการปฏิบัติ แนวทางการฝึกฝนตามแบบของท่าน ท่านเกิดมาเพื่อที่จะดับการเกิดของท่านในแบบไหน ท่านก็ต้องเป็นในแบบนั้น เราไม่จำเป็นที่จะต้องเอาเราไปเหมือนท่าน เอาท่านมาเหมือนเรา เพียงแต่เราดู เรารู้ เราเห็นว่าท่านบรรลุแบบไหน แล้วก็เอามาฝึกฝนความดีตามบ้าง เท่านั้นเอง

ส่วนตัวของเรานั้น เราก็ต้องดูว่า เราเกิดมาทำไม เรามีหน้าที่อะไร

แบบฝึกหัดที่เราต้องทำ หรือรูปแบบของการฝึกฝน

การที่เราจะประพฤติปฏิบัติไป เพื่ออะไร เพราะอะไร

เราจะนิพพานแบบไหน ก็ต้องตามรูปแบบของเรา

เราจะไม่เหมือนใคร ใครก็จะไม่เหมือนเรา

เพียงแต่พวกเราทุกคน ต้องยึดหลักของศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ต้องฝึกฝนจิตใจของตนว่า ตนดับกิเลสตัณหาได้หรือยัง ดูที่ตัวของเรานั้นล่ะเจ้าคะ จึงจะถูกต้อง ลูกฟังธรรมจากหลวงปู่แล้ว ลูกก็พิจารณาเช่นนี้อย่างนี้เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วล่ะ..พระยาธรรม ถูกต้องตามหลักของผู้มีปัญญาธรรม

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมนั้นเมื่อเขาได้ฟังธรรมแล้ว เขาย่อมมีปัญญาพิจารณาตามธรรมนั้นให้รู้เห็นตามความเป็นจริงว่า

บุคคลผู้แสดงธรรมนั้น แสดงธรรมในระดับของการทำทาน หรือว่าแสดงธรรมในระดับของการทำความดีโดยพื้นฐาน ปุพื้นฐานความดีเสียก่อน คือทำทานบ้าง ทำสมาธิรักษาศีลบ้าง

สอนให้คนทำความดีในระดับหนึ่งที่สูงขึ้นมาจากการทำทานเฉยๆ สอนให้ถึงซึ่งสวรรค์ หรือธรรมนั้นที่แสดงสอนให้ถึงซึ่งนิพพาน และเขาก็ยอมพิจารณาเข้าใจได้ว่าทางที่สอนให้ถึงซึ่งการเข้าสู่พระนิพพานนั้น เป็นทางที่มีหลายแนวทาง หลายรูปแบบ ซึ่งไม่มีผิด ไม่มีถูก อยู่ในนั้น เพียงแต่เขาจะเลือกสอน เลือกเดิน ในทางใด ในรูปแบบไหนของการปฏิบัติ จึงไม่มีผิดไม่มีถูก

แล้วท้ายที่สุดนั้น บุคคลผู้มีปัญญา ย่อมรู้ดีว่า ตนเกิดมาเพื่ออะไร ต้องปฏิบัติไปในแนวทางแบบไหน จึงจะดับกิเลสของตนได้ ตนนั้นมีเชื้อแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง มากน้อยเพียงใด ตนนั้นมีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญา มากน้อยเพียงใด ต้องฝึกฝนอะไรเพิ่มเติมอีก เขาจะไม่สนใจว่าใครผิด ใครถูก เขาจะไม่เอาเรื่องใดๆ มายึดติด จนตนนั้นกลายเป็นบุคคลผู้มีทิฐิมิอัตตา จนเดินต่อไม่ไหว

เขาย่อมรู้ดีอยู่ในตัวของเขาว่า ตัวเขา คือจุดสำคัญที่สุดที่ควรจะดูแล

ตัวเขานั้นแหละ เป็นสิ่งที่เขาควรขัดเกลามากที่สุด

ตัวเขานั้นแหละ คือผู้ที่จะดับการเกิดแห่งตัวของเขาเองได้

ฉะนั้น เขาจะดูที่ตัวของเขา ดูรูปแบบเชื้อกิเลสของเขาที่ทำมา ดูรูปแบบการทำความดีของเขาที่จะกลับไปดับกิเลสของเขาได้ นั่นคือสิ่งที่เขาควรจะทำ

ในคัมภีร์ก็ตาม ตำราต่างๆ ที่มีเอาไว้ กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ ในคัมภีร์ ก็เป็นแค่แบบอย่างแต่ตัวละครในแบบอย่างนั้นๆ เขาก็อาจจะมีกรรมที่ต่างจากเรา ทั้งกรรมดีและ

กรรมชั่ว ความละเอียดอ่อนของชีวิตที่เขาดำเนินมา อาจจะไม่เหมือนเราซะทั้งหมด แต่เราสามารถที่จะฟังเป็นแบบอย่าง แต่ไม่ใช่ไปฟังเข้าใจปั๊บ ก็คิดว่าตนดีแล้วเพราะตนเข้าใจแล้ว แต่ต้องนำมาดูที่ตัวของเรากับดู ว่าตนนั้น มีความยึด ความหลง มีความอยาก มีการยึดมั่น ถือมั่นหรือเปล่า อย่างนั้น จึงเป็นผู้รู้แจ้ง เข้าใจในธรรม อย่างแท้จริง

พระยารธรรมเอย.. ง่าย ๆ ก็คือเราคูที่เรานั้นแหละเป็นหลัก

ดูว่ากิเลส ตัณหาดับหรือยัง

ศีล 5 นะ ครบหรือเปล่า

ศีล 8 ครบหรือเปล่า

เราสมาทานศีลได้ไว้แล้ว ศีลนั้นครบหรือเปล่า

เราไปอ่านตำรา คัมภีร์มามากมาย แล้วเราน้อมมาประพฤติปฏิบัติหรือเปล่า

เรารู้ศีล รู้ธรรม รู้แล้วปฏิบัติหรือเปล่า

ถ้าเกิดว่าเรารู้แต่เรายังไม่ทำ เราก็อยาเอาไอ้ความรู้ไม่จริงของเรานั้น ไปถกเถียงผู้อื่น ที่เราอาจจะไม่รู้ตามความเป็นจริง เพราะเราไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ ถ้าเกิดว่าเราปฏิบัติแล้ว รู้แล้วอย่างแท้จริงเราก็จะยังไม่ยุ่งกับคนอื่นเลยลูก

เราจะรู้ว่า สิ่งที่เราควรจะทำตามตำราที่สุด ก็คือ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา สิ่งที่เราควรที่จะรู้ว่าพระพุทธเจ้าชี้เหตุอะไรกับเรา คือ ให้รู้เหตุแห่งทุกข์ แล้วรู้วิธีดับทุกข์

หมายถึงเฉพาะในตัวเรานั้นล่ะ แต่ไม่เกี่ยวกับบุคคลผู้อื่น อย่างนี้ล่ะ..พระยารธรรม.. คือผู้มีธรรม คือผู้มีปัญญาในธรรม คือผู้รู้แจ้งเข้าใจจริง เช่นนี้เป็นอย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ แล้วให้ลูกได้ตรวจปัญญาแห่งตนดู กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตาเจ้าค่ะ ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ให้กับญาติธรรมทั้งหลายได้ฟัง เขาจะได้รู้ว่าการที่เป็นผู้มีปัญญาธรรมฟังธรรมแล้ว ต้องวางตัวแบบไหน คนที่ฟังธรรมแล้วยังไปตี ไปโทษไปเพ่งคนอื่น คนที่เป็นเช่นนั้น คือผู้ที่ลุ่มมีอัตตา มีความหลงมีความยึด เป็นผู้ที่ไม่เฝ้าอยู่ จะไม่มีทางเข้าถึงความดีได้เลย หากไม่วางสิ่งเหล่านั้นทิ้งลงเสียเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 253 **รู้จักทางลัดกลับสู่พระนิพพาน**

ในเช้าของวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ พระองค์จะทรงแสดงธรรม ตัวอย่างดวงจิตผู้มีปัญญาธรรม ให้ลูกนั้นได้ฟังแบบไหนหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนั้นให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้คิณะ นั่งให้สบาย ผ่อนคลายทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มันว่าง มันโล่ง ปรับจิตปรับใจของลูกนั้น ให้สว่างเสียก่อน แล้วลูกจึงค่อยพิจารณาธรรมนี้

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาย่อมรู้ดีว่าเขาจะต้องเริ่มต้นการประพฤติปฏิบัติที่ตัวของเขา คือการเอาตัวของเขาเป็นที่ตั้ง เขาย่อมรู้ดีว่าเขาจะต้องประพฤติปฏิบัติ แสวงหาคำตอบให้เจอในตัวของเขา

ลูกเอย.. เขาจะต้องเริ่มจากการดูที่จิต ที่ตัวของเขาว่า บัดนี้นั้นเขายังมีเชื้อ แห่งความลุ่มหลง เชื้อแห่งความรักความใคร่ เชื้อแห่งความโลภ และความโกรธ คือกิเลส หรือว่าความอยาก และไม่อยาก เป็นเชื้อแห่งตัณหา

ตัวของเขานั้นมีเชื้อเหล่านี้ มากหรือน้อย เขาจะรู้ว่าเขาจะต้องเริ่มต้นด้วยการขัดเกลา เชื้อแห่งกิเลสและตัณหาในตัวของเขา ให้ได้ให้หมดเสียก่อน เมื่อเขานั้นรู้แล้วว่าเหตุ หรือว่าจุดมุ่งหมายที่เขาจะต้องทำให้มันดับไป ในเหตุของการเกิด ในจุดมุ่งหมายที่เขา มีแล้ว เจอแล้ว

เป้าหมายของเขา คือ การขัดเกลาจิตของเขาให้ปราศจากเชื้อกิเลสตัณหา

เขาจะต้องเริ่มต้นด้วยการฝึกฝนตนไปในทิศทางที่ดี ทิศทางที่ถูกต้อง ตามหลักธรรม ตามคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยการเริ่มจากการรู้จักทำทาน ฝึกฝนจิตของตนให้มีเมตตา รู้จักรักษาศีล แล้วก็ฝึกฝนจิตของตนโดยการฟังธรรมบ้าง ทำสมาธิบ้าง ฝึกฝนปัญญาธรรมแห่งตนบ้าง เขาจะค้นหาสิ่งที่มีนัยเป็นตัวของเขา เหตุที่เกิดเขา และเหตุที่จะทำให้เขาดับลงให้ได้ เขาจะดูเชื้อกิเลสและตัณหา ในตัวของเขาที่มีนัยยังมีอยู่ เขาจะทำในสิ่งที่จะเป็นเหตุ มาดับเชื้อเหล่านั้นในตัวของเขาให้ได้ให้หมด เขาจะเริ่มจากการได้ยิน ได้ฟังหนทางแห่งการดับการเกิด แล้วก็เอาตัวของเขานั้นแหละ เป็นที่ตั้งแห่งการดับการเกิด เขาจะค้นหาธรรมะที่อยู่ในตัวของเขา ด้วยการประพฤติปฏิบัติตาม เขาจะทำจนกว่าตัวของเขานั้นได้คำตอบ ด้วยตัวของเขาเอง เมื่อเขาแสวงหาคำตอบในตัวของเขาได้แล้ว จิตดวงนั้น บุคคลผู้นั้น เขาก็ย่อมมีคำตอบในสรรพสิ่งทั้งหลายภายนอก บุคคลผู้มีปัญญาธรรม ย่อมรู้แจ่มแจ้งตามคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างนี้ว่าแม้แต่...

องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังคงใช้ตนเป็นที่ตั้ง ใช้ตนเป็นจุดแสวงหา องค์พระพุทธรเจ้า หาทุกข์ที่เกิดอยู่ในตน ดับทุกข์ ที่มีนัยอยู่ในตน จนมีปัญญาแจ่มแจ้ง จึงสามารถรู้แจ้งในสรรพสิ่ง และดับการเกิดของตนได้แล้ว อย่างสิ้นเชิงจึงค่อยชี้ทาง บอกทางแก่ผู้อื่นว่าให้เดินตาม เขาย่อมรู้ดีเช่นนั้น

พระยาธรรม.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจึง สามารถแสวงหาความเป็นจริง สามารถเข้าใจธรรม สามารถประพฤติปฏิบัติตามองค์พระพุทธรเจ้า จนดับการเกิดแห่งตนได้

ลูกเอ๋ย.. โลกใบนี้กว้างนัก มีหลายสิ่งทีก่อเกิดขึ้นมา ตามเหตุของมัน เป็นไปตามเหตุของมัน และก็ดับไปตามเหตุของมันมีเหตุผลที่ก่อเกิดนั้นละเอียดอ่อนแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะตัวบุคคล หรือว่าสัตว์ หรือว่าสิ่งของ ล้วนแล้วแต่มีเหตุของแต่ละอย่าง ทีมันก่อเกิดละเอียดอ่อนแตกต่างกันไป เมื่อเราเริ่มต้นจากการแสวงหาเอาภายนอก ย่อมไม่พบไม่เจอ

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้เข้าใจตนแล้ว จะเข้าใจคนทั้งโลก

บุคคลที่แม้แต่ตน ก็ยังไม่รู้ไม่เข้าใจตน ว่าตนหลงทางอยู่ ตนมีทิฐิ อึดติดตัวตน ตนนั้นมีเชื้อแห่งความรัก ความโลภ และความโกรธ บุคคลผู้ยังไม่รู้ตนเช่นนั้น จะสามารถรู้รู้โลกได้อย่างไรเล่า จะรู้ได้ยังไงว่า บุคคลผู้อื่นเขาเป็นอย่างไรนั้นอย่างนี้ รู้ได้ยังไงว่าเรื่องเมื่อก่อน 2 พันกว่าปีเป็นอย่างไรนั้น อีกหนอยจะเป็นอย่างไรนั้น มันล้วนแล้วแต่ เป็นสิ่งที่หลงไป

ทั้งนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจึงไม่ทำเช่นนั้นลูก เขาจึงเลือกที่จะเอาตัวของเขาเป็นที่ตั้ง

พระยารธรรมเอย.. เปรียบเสมือนว่า ถ้าเกิดว่าเราเข้าไปในที่แห่งหนึ่งที่มีมืดมิด แล้วตัวของเราไม่มีแสงสว่าง ตัวของเราจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าในที่ที่มีมืดมิดนั้นมันมีอะไรอยู่บ้าง อะไรคือสิ่งที่ดี อะไรคือสิ่งที่ไม่ดี เราจะรู้ได้อย่างไรเล่า ว่าตรงไหนเป็นหลุมเป็นบ่อ เป็นที่ที่อันตราย หรือว่าปลอดภัย

พระยารธรรมเอย.. เราย่อมเป็นผู้ไม่รู้ ไม่เข้าใจ เพราะว่าเรามีมืดมิด ไม่เห็นมีอะไรช่วยให้เรามองเห็นเลย บุคคลผู้ที่เริ่มต้น เริ่มต้นด้วยการแสวงหาแต่เพียงภายนอก ไปยึดติด ดูในสิ่งที่ตนนั้น เคยพบเคยเห็น แล้วก็ยึดว่าตนรู้แล้ว ไม่ยอมเริ่มต้นประพฤติปฏิบัติที่ตัวของตน มัวแต่ไปฟังบุคคลผู้นั้นเขาพูดธรรมะแบบนั้น บุคคลผู้นั้นเขาสอนให้ปฏิบัติอย่างโน้น แล้วก็มัวแต่กล่าวโทษคนอื่นว่าผิดบ้าง ว่าถูกบ้าง ตามความมืดมิดของตนเองนั้น ย่อมไม่มีทางรู้ได้ว่าอันไหนดี อันไหนไม่ดี ทางไหนที่เป็นทางที่ถูกต้อง ทางไหนที่เป็นทางที่หลงทาง

ลูกเอ๋ย.. ย่อมเป็นผู้ที่เดินเข้าไปในความมืดนั้น อย่างไม่แน่ใจ ต่อให้ตนเก่งเพียงใด ก็ย่อมพลาดหลงทางได้ทั้งนั้น และไม่ใช่ว่าแนวทางหนทาง ที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดิน

ลูกเอ๋ย.. แต่ถ้าเกิดว่า เราเดินไปในที่มืด โดยที่เรานั้นทำปัญญาของเรา จนแจ่มแจ้ง จนตัวของเรามีแสงไฟสว่างไสวส่องแสงจากตัวของเรา ออกสู่ภายนอก

ตัวเราสว่างแล้ว เรามีดวงแก้วดวงธรรม ทำให้เราสว่างไสว แสงสว่างจากตัวของเราก็จะส่องสว่างออกไปสู่ภายนอก ให้เราได้รู้ ได้เข้าใจ ได้เห็นสิ่งที่มันซ่อนอยู่ในความมืดนั้น เพราะเรามีแสงสว่างนำทาง เราย่อมรู้ว่า อะไรดี อะไรไม่ดี ทางไหนถูก ทางไหนผิด จะหยิบสิ่งใดขึ้นมา จะทิ้งสิ่งใดไป หนทางที่จะเดินต่อไป คือสิ่งไหน เช่นนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. คำสมมุตินี้เป็นเช่นไร บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาย่อมเลือกที่จะประพฤติปฏิบัติในตัวของเขา ให้เขามีดวงธรรมสว่างในตัวของเขาเสียก่อน เขาจึงสามารถมองเห็นสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ได้อย่างเข้าใจ เขาย่อมเดินทางถูก และถึงจุดหมายโดยไม่มีอันตรายใดๆ โดยไม่หลงทาง ก็เป็นเช่นนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. คำสมมุตินี้เป็นเช่นไร บุคคลผู้โง่เขลา มัวแต่เดินเข้าไปในที่กว้าง โดยตนนั้นมีมืดมิด โลกใบนี้ก็โดนปิดความเป็นจริงเอาไว้อยู่แล้ว ด้วยสิ่งหลอกลวง จอมปลอม

ทั้งหลาย รวมถึง ตัวของเราด้วย แล้วตัวนั้นไม่ยอมทำตัวให้สว่างแล้วจะเอาอะไรไป รู้โลก
รู้ผู้อื่น รู้ผิดรู้ถูก รู้เดินทางถูก เดินทางผิด จะเอาอะไรไปรู้เล่า เมื่อตนยังมีติดอยู่

บุคคลผู้ที่ยังไม่มีปัญญาธรรม บุคคลผู้โง่เขลา ที่มีวแต่อดอ้างความรู้เท่านั้นเท่านั้น
แต่ ไม่ยอมเอาตนเป็นที่ตั้ง เริ่มต้นการดับความหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธในตน
แม้แต่เพียงแค่วศีล 5 ก็ยังรักษาไม่ได้ แต่มีวแต่คิดว่าตนรู้แล้ว

ก็เป็นเช่นดังที่กล่าวมาว่าตนเดินไปในความมืด ต่อให้จะเสียงดังเพียงใด จะคิดว่า
เก่ง ว่ารู้ เพียงใดก็คงต้องหลงทาง และเจอกับภัยอันตราย คงไม่ถึงฝั่ง คงไม่พ้นทุกข์หรือ
ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้โง่เขลา ก็จะเป็นเช่นนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. ฉะนั้น วันนี้ จึงได้กล่าวธรรมนี้ให้ลูกได้ลองพิจารณาตรึกตรองดู
ทำความเข้าใจว่า บุคคลผู้ที่จะเป็นผู้ที่จะแสวงหาทางแห่งความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง

เขาจะเริ่มที่ตน ดับเชื้อแห่งตนแล้วก็นำพาตนให้พ้นฝั่ง

เขาจะเริ่มฝึกฝนขัดเกลากิเลสตัณหาออกจากตน

เพื่อตนนั้นจะได้มีแสงสว่างนำทางจะได้ไม่หลงทาง แม้แต่องค์พระพุทเจ้าก็ยัง
ทำเช่นนั้น

ส่วนบุคคลผู้ที่ได้แต่พูดได้แต่ฟังออกไปภายนอก แต่ไม่เคยที่จะประพฤติปฏิบัติ
ศีล ก็ไม่ครบ สมาธิ ก็ไม่มีฌาน ไม่มีการเข้าใจหรือลูกในธรรมต่างๆ ในสิ่งภายนอกต่างๆ
เขาเป็นเช่นไร

ฉะนั้น จงเลือกหนทางของผู้มีปัญญาธรรม ที่สามารถเดินตามรอยองค์พระพุทเจ้า
อย่างแท้จริง ธรรมะของพระพุทเจ้าสอนไว้ให้ประพฤติปฏิบัติตาม ไม่ใช่สอนไว้ให้เอาไป
ถกเอาไปเถียง เอาไปต่อว่าผู้อื่น ตามความโง่เขลาของตน

ลูกเอ๋ย.. และบุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมแล้ว ย่อมไม่โง่เขลา เพราะเขาได้เติม
แสงสว่างในจิตใจของเขา บุคคลผู้ที่ได้แต่พูดได้แต่อ่านได้แต่ฟัง ไม่ประพฤติปฏิบัติตาม ย่อม
เป็นผู้ที่ไม่รู้ตามความเป็นจริง และมีวแต่โอดวไปวันๆ

บุคคลผู้นั้น ไม่มีวันถึงนิพพานหรือลูก แม้แต่เริ่มต้นก็ยังไม่เดินตามรอยของ
พระพุทเจ้าเลย เช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. ฉะนั้น จงเลือกที่จะเป็นผู้มีปัญญาธรรมเถิด

ลูกเอ๋ย.. ดูในตัวของตน ประพฤติปฏิบัติที่ตัวของตนให้ดี

ตนนั้นแหละจะทำให้ตนมีปัญญาธรรม

สว่างรู้แจ้งในสรรพสิ่ง และดับการเกิดแห่งตนได้

เมื่อตนดับการเกิดแห่งตนได้แล้ว

จึงค่อยช่วยเหลือบุคคลผู้อื่น ตามเหตุตามปัจจัยอันสมควร เวลามันไม่ได้มีมากนักหรอก

พระยารธรรม.. จงทำในสิ่งที่ควรทำเถิดนะ คือดูที่จิตของตน ทำที่ตนดีกว่า เวลามันมีเพียงแค่นิดเดียว ถ้าเราเลือกเดินทางถูกเราก็จะรู้ รู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการมีปัญญาอย่างแจ่มแจ้ง เราเดินทางลัดย่อมาถึงนิพพาน แม้จะมีเวลาเพียงแค่นิดเดียว

ทางลัดก็คือ การดูที่ตน ดูในวงแคบ ดีกว่าดูในวงกว้าง ลูกเอ๊ย..ดูวงแคบ เพราะวงแคบในตัวเรานั้น ก็เป็นสิ่งแน่นอนกว้างทั้งหมดลูก มันไม่มีความแตกต่างอะไรกันมากเท่าไร เมื่อเราเข้าใจตน เราก็จะเข้าใจคน และสัตว์ เข้าใจสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกสมมุตินี้ แต่ถ้าเกิดเราเดินทางผิด เราก็คงจะเลือกเดินทางกว้าง เดินแล้วเดินเล่า เดินแล้วเดินอีก จบชีวิตไม่รู้ที่ชาติ ก็คงไม่มีทางที่จะเดินครบในเส้นทางที่กว้างนั้นหรอกลูก และมันก็จะไปไม่ถึงฝั่งด้วย

พระยารธรรมเอ๊ย.. บุคคลที่เลือกที่จะมองในมุมกว้าง มัวแต่ต่อว่าคนอื่น ฟังโทษคนอื่น ยึดติด ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ตนคิดว่าตนรู้แล้ว ไม่ยอมดูตน ว่าตนมีเชื้อกิเลสตัณหา มากเพียงใด ก็ไม่ต่างจากบุคคล ผู้ที่หลงไปในโลก หลงไปในสิ่งสมมุติทั้งหลาย หลงเวียน หลงว้าย หลงตาย หลงเกิด หลอกลูกมันไม่ใช่หนทางแห่งการหลุดพ้นเลย

จงเดินตามรอย ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยการ ดับกิเลส ในตนเถิด รู้เหตุที่เกิดตนแล้วก็รู้เหตุที่ดับตน เมื่อดับตนได้แล้ว ย่อมเข้าใจสรรพสิ่งทั้งหลาย เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมแล้ว เขาย่อมเดินทางลัด เดินอยู่ในกรอบ เฉพาะตน เช่นนี้ละลูก เขาจะไม่เสียเวลาไปยุ่ง ไปดูสิ่งที่มันกว้างภายนอก ไปจมอยู่ ยึดอยู่ เป็นอยู่ หลอก ลูกเอ๊ย..เขาจะแค่ว่าดูที่จิตของเขาเท่านั้นละ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ทำความเข้าใจ น้อมไปประพฤติปฏิบัติตาม จากวันนี้ไป ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าเราจะต้องดู เชื่อที่เราเพียงอย่างเดียว แล้วเราก็จะรู้แจ้งในเชื่อของผู้อื่น และตัวบุคคลผู้อื่นด้วย แม้แต่ องค์พระพุทธรเจ้า ก็ยังคงทำเช่นนี้ แล้วเราก็ต้องทำตามองค์พระพุทธรเจ้า อย่างมัวแต่ไปมอง ภายนอก มองโลกกว้าง ลุ่มหลงยึดติด ไม่ยอมดับเชื่อในตนเลย

ต่อให้จะถกเถียงชนะไป มันก็ชนะอยู่ในโลกของความจอมปลอม ต่อให้คิดว่าตน
จะเป็นผู้รู้ ยิ่งไงก็ไม่รู้ เพราะว่าแม้แต่ตนก็ยังไม่รู้ตนเลย เข้าใจแล้วเจ้าคะ ลูกจะเดินทาง
ลัดกลับเข้าสู่พระนิพพาน ตามรอยขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าคะ

สารุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 16

1. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
2. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
3. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
4. คุณวิบูลย์จันทร์ แสงดงหาญ	2,500 บาท
5. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
6. นางสาวชัชญา ณ์ธฐชฎานนท์	2,500 บาท
7. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
8. คุณณาลดา อมรวศินกุล	2,500 บาท
9. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
10. คุณสรรค์ไชย อมรวศินกุล คุณใหม่ อมรวศินกุล	2,500 บาท
11. คุณกมลนิตย์ อมรวศินกุล	2,500 บาท
12. คุณพัสวีย์ เตมียาเวส	2,500 บาท
13. คุณชาญชิต อมรวศินกุล	2,500 บาท
14. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
15. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
16. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ นายสติเฟ่น ไมเคิ้ล คาร์โดซ่า	2,500 บาท
17. คุณอภิญญา ตีอินทร์ และครอบครัว	500 บาท
18. คุณณัฐพร พูลสวัสดิ์ และครอบครัว	100 บาท
19. คุณธนกร สนธิรักษ์ และครอบครัว	100 บาท
20. คุณวราสิริ สืบวงศ์สุวรรณ และครอบครัว	100 บาท
21. คุณชนิดา โอซารส และครอบครัว	200 บาท
22. คุณสุภาพร หนูคงแก้ว	200 บาท
23. นางฐานิตา สระสีดา และครอบครัว	500 บาท
24. นายพลวัฒน์ ครุฑทิน และภรรยา	500 บาท

25. คุณพัชราภรณ์ จ.พะเยา และครอบครัว	500 บาท
26. คุณณภัทร สระสีดา และครอบครัว	1,000 บาท
27. คุณแจ่มจันทร์ สระสีดา และครอบครัว	2,000 บาท
28. คุณสุพิน กำอ่วน และครอบครัว	100 บาท
29. คุณกัญญาภัค ครุฑทิติน และครอบครัว	300 บาท
30. นายพวงเพชร กลิ่นสอน	100 บาท
31. พ.อ.สนาม นางนงลักษณ์ น.ส.นพิษฐ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
32. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ	500 บาท
33. คุณสุดจิตต์ มั่นพลศรี	500 บาท
34. นายชัยภัทร อัจฉะอ	2,550 บาท
35. คุณบัณฑิต สมสุวรรณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สอนธรรมิกราช สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแผ่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4

